

Uitgave
in de Nederlandse taal

Mededelingen en bekendmakingen

Nummer

Inhoud

Bladzijde

I Mededelingen

.

II Voorbereidende besluiten

Commissie

2000/C 116 E/01	Gewijzigd voorstel voor een richtlijn van het Europees Parlement en de Raad inzake maatregelen tegen de emissie van verontreinigende gassen en deeltjes door motoren bestemd voor het aandrijven van landbouw- of bosbouwtrekkers en houdende wijziging van Richtlijn 74/150/EEG van de Raad (COM(1999) 386 def. — 98/0247(COD)) ⁽¹⁾	1
2000/C 116 E/02	Gewijzigd voorstel voor een richtlijn van het Europees Parlement en de Raad tot wijziging van Richtlijn 78/548/EEG van de Raad betreffende de onderlinge aanpassing van de wetgevingen van de lidstaten inzake de verwarming van het interieur van motorvoertuigen (COM(1999) 370 def. — 98/0277(COD)) ⁽¹⁾	2
2000/C 116 E/03	Voorstel voor een besluit van de Raad tot verlening van een garantie van de Gemeenschap aan de Europese Investeringsbank voor verliezen uit leningen voor projecten voor de wederopbouw van de door de aardbeving getroffen gebieden van Turkije (COM(1999) 498 def. — 1999/0212(CNS))	4
2000/C 116 E/04	Gewijzigd voorstel voor een richtlijn van het Europees Parlement en de Raad betreffende een regeling voor technische controles aan de wegwijk van in de Gemeenschap aan het wegverkeer deelnemende bedrijfsvoertuigen (COM(1999) 458 def. — 98/0097(COD)) ⁽¹⁾	7
2000/C 116 E/05	Voorstel voor een richtlijn van het Europees Parlement en de Raad houdende wijziging van Richtlijn 64/432/EEG inzake veterinairerechtelijke vraagstukken op het gebied van het intracommunautaire handelsverkeer in runderen en varkens (COM(1999) 456 def. — 1999/0217(COD)) ⁽¹⁾	11

2000/C 116 E/06	Voorstel voor een richtlijn van het Europees Parlement en de Raad tot tweeëntwintigste wijziging van Richtlijn 76/769/EEG betreffende de onderlinge aanpassing van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen der lidstaten inzake de beperking van het op de markt brengen en van het gebruik van bepaalde gevaarlijke stoffen en preparaten (ftalaten) en tot wijziging van Richtlijn 88/378/EEG van de Raad betreffende de onderlinge aanpassing van de wetgevingen van de lidstaten inzake de veiligheid van speelgoed (COM(1999) 577 def. — 1999/0238(COD)) ⁽¹⁾	14
2000/C 116 E/07	Voorstel voor een besluit van de Raad tot vaststelling van een communautair actieprogramma ter bestrijding van discriminatie 2001-2006 (COM(1999) 567 def. — 1999/0251(CNS)) ⁽¹⁾	16
2000/C 116 E/08	Gewijzigd voorstel voor een richtlijn van het Europees Parlement en de Raad tot wijziging van Richtlijn 91/440/EEG betreffende de ontwikkeling van de spoorwegen in de Gemeenschap (COM(1999) 616 def. — Vol. I — 98/0265(COD)) ⁽¹⁾	21
2000/C 116 E/09	Gewijzigd voorstel voor een richtlijn van het Europees Parlement en de Raad tot wijziging van Richtlijn 95/18/EG betreffende de verlening van vergunningen aan spoorwegondernemingen (COM(1999) 616 def. — Vol. II — 98/0266(COD)) ⁽¹⁾	38
2000/C 116 E/10	Gewijzigd voorstel voor een richtlijn van het Europees Parlement en de Raad inzake de toewijzing van spoorweginfrastructuurcapaciteit en de heffing van rechten voor het gebruik van spoorweginfrastructuur alsmede inzake veiligheidscertificering (COM(1999) 616 def. — Vol. III — 98/0267(COD)) ⁽¹⁾	40
2000/C 116 E/11	Voorstel voor een richtlijn van het Europees Parlement en de Raad tot eenentwintigste wijziging van Richtlijn 76/769/EEG van de Raad inzake de beperking van het op de markt brengen en van het gebruik van bepaalde gevaarlijke stoffen en preparaten (stoffen die als kankerverwekkend, mutageen of vergiftig voor de voortplanting zijn ingedeeld — c/m/r) (COM(1999) 746 def. — 2000/0006(COD))	54
2000/C 116 E/12	Voorstel voor een richtlijn van de Raad houdende tenuitvoerlegging van het beginsel van gelijke behandeling van personen ongeacht ras of etnische afstamming (COM(1999) 566 def. — 1999/0253(CNS)) ⁽¹⁾	56
2000/C 116 E/13	Voorstel voor een richtlijn van het Europees Parlement en de Raad tot wijziging van de Richtlijnen 85/611/EEG, 92/49/EEG, 92/96/EEG en 93/22/EEG van de Raad met betrekking tot de uitwisseling van informatie met derde landen (COM(1999) 748 def. — 2000/0014(COD)) ⁽¹⁾	61
2000/C 116 E/14	Voorstel voor een verordening van het Europees Parlement en de Raad tot wijziging van Verordening (EG) nr. 2223/96 betreffende de herindeling van betalingen in het kader van swapovereenkomsten en termijncontracten met rentevaststelling na afloop („forward rate agreements”) (COM(1999) 749 def. — 2000/0019(COD))	63
2000/C 116 E/15	Voorstel voor een richtlijn van de Raad inzake het recht op gezinshereniging (COM(1999) 638 def. — 1999/0258(CNS)) ⁽¹⁾	66
2000/C 116 E/16	Voorstel voor een beschikking van de Raad tot instelling van een Europees Vluchtelingenfonds (COM(1999) 686 def. — 1999/0274(CNS))	72

II

(Vorbereidende besluiten)

COMMISSIE

Gewijzigd voorstel voor een richtlijn van het Europees Parlement en de Raad inzake maatregelen tegen de emissie van verontreinigende gassen en deeltjes door motoren bestemd voor het aandrijven van landbouw- of bosbouwtrekkers en houdende wijziging van Richtlijn 74/150/EEG van de Raad ⁽¹⁾

(2000/C 116 E/01)

(Voor de EER relevante tekst)

COM(1999) 386 def. — 98/0247(COD)

(Door de Commissie overeenkomstig artikel 250, lid 2, van het EG-Verdrag ingediend op 13 augustus 1999)

⁽¹⁾ PB C 303 van 2.10.1998.

OORSPRONKELIJK VOORSTEL

GEWIJZIGD VOORSTEL

Overweging 8 bis (nieuw)

(8 bis) Overwegende dat op 20 december 1994 overeenstemming is bereikt over een *modus vivendi* tussen het Europees Parlement, de Raad en de Commissie over de uitvoeringsmaatregelen van besluiten die volgens de procedure van artikel 189 B van het EG-Verdrag worden vastgesteld ⁽¹⁾;

Artikel 7, lid 3

3. De Commissie wordt tijdig in kennis gesteld van het voornemen om de in lid 1 bedoelde fiscale stimuleringsmaatregelen in te voeren of te wijzigen, zodat zij haar opmerkingen kan maken.

3. De Commissie wordt zo spoedig mogelijk in kennis gesteld van het voornemen om de in lid 1 bedoelde fiscale stimuleringsmaatregelen in te voeren of te wijzigen, zodat zij haar opmerkingen kan maken.

⁽¹⁾ PB C 102 van 4.4.1996, blz. 1.

Gewijzigd voorstel voor een richtlijn van het Europees Parlement en de Raad tot wijziging van Richtlijn 78/548/EEG van de Raad betreffende de onderlinge aanpassing van de wetgevingen van de lidstaten inzake de verwarming van het interieur van motorvoertuigen ⁽¹⁾

(2000/C 116 E/02)

(Voor de EER relevante tekst)

COM(1999) 370 def. — 98/0277(COD)

(Door de Commissie overeenkomstig artikel 250, lid 2, van het EG-Verdrag ingediend op 16 augustus 1999)

⁽¹⁾ PB C 326 van 24.10.1998, blz. 4.

OORSPRONKELIJK VOORSTEL

GEWIJZIGD VOORSTEL

Bijlage I, Aanhangsel 1, punt 9.10.5.3 (nieuw)

9.10.5.3 Maximaal stroomverbruik in kW

Bijlage II, punt 2.10

2.10 „Gasvormige brandstof”: brandstof die bij normale temperatuur en druk gasvormig is, zoals vloeibaar petroleumgas (LPG) en gecompriemd aardgas (CNG).

2.10 „Gasvormige brandstof”: brandstof die bij normale temperatuur en druk (273,2 K en 101,33 kPa) gasvormig is, zoals vloeibaar petroleumgas (LPG) en gecompriemd aardgas (CNG).

Bijlage II, punt 2.11

2.11 „Oververhitting”: de toestand die optreedt wanneer de luchtinlaat naar het brandstofverwarmingstoestel volledig geblokkeerd is.

2.11 „Oververhitting”: de toestand die optreedt wanneer de verwarmingsluchtinlaat naar het brandstofverwarmingsstoestel volledig geblokkeerd is.

Bijlage II, punt 3.2, tweede streepje

— de bestuurder van het voertuig kan, bij normaal gebruik hiervan, geen brandwonden oplopen doordat hij met delen van het voertuig of hete lucht in aanraking komt en

— de bestuurder en de medepassagiers van het voertuig kunnen, bij normaal gebruik hiervan, geen brandwonden oplopen doordat zij met delen van het voertuig of hete lucht in aanraking komen en

Bijlage IV, punt 1.1

1.1 Laat de verwarming een uur lang in haar hoogste stand werken; deze proef dient te worden uitgevoerd bij windstilte (windsnelheid ≤ 2 m/s), waarbij alle ramen van het voertuig gesloten zijn en, in het geval van een brandstofverwarmingstoestel, de aandrijfmotor uitgeschakeld is. Indien het in de hoogste stand functionerende verwarmingsstoestel zichzelf echter na minder dan één uur uitschakelt, mogen de metingen eerder worden verricht.

1.1 Laat de verwarming een uur lang in haar hoogste stand werken; deze proef dient te worden uitgevoerd bij windstilte (windsnelheid ≤ 2 m/s), waarbij alle ramen van het voertuig gesloten zijn en, in het geval van een brandstofverwarmingstoestel, de aandrijfmotor uitgeschakeld is. Indien het in de hoogste stand functionerende verwarmingsstoestel zichzelf echter na minder dan één uur uitschakelt, mogen de metingen voor het tijdstip van uitschakeling worden verricht.

OORSPRONKELIJK VOORSTEL

GEWIJZIGD VOORSTEL

Bijlage IV, punt 2.0

2.0 In het geval van brandstofverwarmingstoestellen als onderdelen, wordt de volgende test uitgevoerd:

2.0 In het geval van brandstofverwarmingstoestellen als onderdelen, wordt na de tests van bijlage V, bijlage VI en punt 1.3 van bijlage VII de volgende test uitgevoerd:

Bijlage VI, punt 1

1. Laat de verwarming een uur lang in haar hoogste stand werken; deze proef dient te worden uitgevoerd bij windstilte (windsnelheid ≤ 2 m/s) en een omgevingstemperatuur van 20 ± 10 °C. Indien de in de hoogste stand functionerende verwarming zichzelf echter na minder dan één uur automatisch uitschakelt, mogen de metingen eerder worden verricht.

1. Laat de verwarming een uur lang in haar hoogste stand werken; deze proef dient te worden uitgevoerd bij windstilte (windsnelheid ≤ 2 m/s) en een omgevingstemperatuur van 20 ± 10 °C. Indien de in de hoogste stand functionerende verwarming zichzelf echter na minder dan één uur automatisch uitschakelt, mogen de metingen voor het tijdstip van uitschakeling worden verricht.

Bijlage VII, punt 1.2

1.2 Er moeten veiligheidsvoorzieningen worden aangebracht (hetzij als onderdeel van het brandstofverwarmingstoestel, hetzij als onderdeel van het voertuig) om bij noodgevallen de werking van ieder brandstofverwarmingstoestel volledig in de hand te hebben. Deze voorzieningen moeten zo worden ontworpen dat, wanneer geen vlam bij het inschakelen van het toestel wordt verkregen of de vlam tijdens de werking van het toestel uitgaat, het ontstekingscircuit wordt uitgeschakeld en de brandstoftoevoer wordt afgesneden na ten hoogste 4 minuten in het geval van vloeibare brandstofverwarmingstoestellen of na ten hoogste 1 minuut in het geval van gasverwarmingstoestellen.

1.2 Er moeten veiligheidsvoorzieningen worden aangebracht (hetzij als onderdeel van het brandstofverwarmingstoestel, hetzij als onderdeel van het voertuig) om bij noodgevallen de werking van ieder brandstofverwarmingstoestel volledig in de hand te hebben. Deze voorzieningen moeten zo worden ontworpen dat, wanneer geen vlam bij het inschakelen van het toestel wordt verkregen of de vlam tijdens de werking van het toestel uitgaat, het ontstekingscircuit wordt uitgeschakeld en de brandstoftoevoer wordt afgesneden na ten hoogste 4 minuten in het geval van vloeibare brandstofverwarmingstoestellen of in het geval van gasverwarmingstoestellen na ten hoogste 1 minuut bij thermoelektrische vlambewaking respectievelijk 10 seconden bij automatische vlambewaking.

Bijlage VII, punt 2.3.3

2.3.3 Zo mogelijk moet bij de vulopening de aanwijzing worden aangebracht dat het verwarmingstoestel moet worden uitgeschakeld voordat er brandstof wordt bijgevuld of moet een hiertoe strekkende instructie in de handleiding worden opgenomen.

2.3.3 Bij de vulopening wordt de aanwijzing aangebracht dat het verwarmingstoestel moet worden uitgeschakeld voordat er brandstof wordt bijgevuld of, indien dit gezien het ontwerp niet passend is, wordt de aanwijzing bij het bestuurdersportier aangebracht op een bij geopend portier goed zichtbare plaats. Tevens moet een hiertoe strekkende instructie in de handleiding worden opgenomen.

Voorstel voor een besluit van de Raad tot verlening van een garantie van de Gemeenschap aan de Europese Investeringsbank voor verliezen uit leningen voor projecten voor de wederopbouw van de door de aardbeving getroffen gebieden van Turkije

(2000/C 116 E/03)

COM(1999) 498 def. — 1999/0212(CNS)

(Door de Commissie ingediend op 5 november 1999)

DE RAAD VAN DE EUROPESE UNIE,

Gelet op het Verdrag tot oprichting van de Europese Gemeenschap, en met name op artikel 308,

Gezien het voorstel van de Commissie,

Gezien het advies van het Europees Parlement,

Overwegende hetgeen volgt:

- (1) De Turkse gebieden Kocaeli, Sakarya, Bolu en Yalova zijn in augustus 1999 door een zware aardbeving getroffen.
- (2) De Raad Algemene Zaken van 13 september 1999 heeft verklaard dat hij naar spoedig beraad uitzielt over nieuwe en substantiële bijstand voor herstel en wederopbouw met leningen van de Europese Investeringsbank, hierna „EIB” genoemd, alsook over macrofinanciële bijstand en MEDA II, waarvan Turkije aanmerkelijk zou moeten profiteren; voorts beklemtoonde de Raad het belang de bijstand zo spoedig mogelijk te mobiliseren.
- (3) Aansluitend op de Raad Algemene Zaken van 13 september, heeft de Raad Ecofin van 8 oktober 1999 in zijn conclusies de Commissie verzocht spoedig een voorstel te doen voor een besluit van de Raad tot toekenning van een garantie van de Gemeenschap aan de EIB voor verliezen uit leningen voor de wederopbouw in de door de aardbeving getroffen gebieden in Turkije, teneinde de vaststelling van het besluit door de Raad tegen eind november 1999 mogelijk te maken, aan de hand van de volgende richtsnoeren: een totaal plafond van 600 miljoen EUR voor de ten behoeve van de wederopbouw in Turkije te openen kredieten over een periode van drie jaar welk plafond uitsluitend beschikbaar dient te zijn voor de financiering van investeringsprojecten ten behoeve van de vervanging, herstel of wederopbouw van infrastructuurvoorzieningen of industriële installaties die door de aardbeving van augustus 1999 in Turkije zijn beschadigd.
- (4) Derhalve beogen de leningen die de EIB uit hoofde van de bij dit besluit ingestelde bijzondere leningsfaciliteit voor de wederopbouw van Turkije verstrekt, uitsluitend de vervanging, het herstel of de wederopbouw van de bovengrondse en ondergrondse infrastructuur, industriële installaties en kleine en middelgrote bedrijven alsook woningen en stedelijke infrastructuur die als gevolg van de aardbeving zijn beschadigd.

(5) Het in dit besluit beoogde optreden valt binnen de werkingssfeer van Verordening (EG, Euratom) nr. 2728/94 van de Raad van 31 oktober 1994 tot instelling van een Garantiefonds ⁽¹⁾, gewijzigd bij Verordening (EG, Euratom) nr. 1149/1999 ⁽²⁾.

(6) De huidige programma's van de EIB voor de verstrekking van leningen in Midden- en Oost-Europa, het Middellandse-Zeegebied, Azië en Latijns-Amerika en de Republiek Zuid-Afrika op grond van Besluit 97/256/EG ⁽³⁾, laatstelijk gewijzigd bij Besluit 98/729/EG ⁽⁴⁾, lopen ten einde; de Commissie heeft op 23 april 1999 haar voorstel inzake de vernieuwing van het algemene mandaat van de EIB voor leningen buiten de Gemeenschap voor de periode na het verstrijken van het huidige mandaat ingediend; wat de vernieuwing van het algemene mandaat betreft heeft de Raad op 12 juli 1999, onder voorbehoud van het advies van het Europees Parlement, een garantiepercentage van 65%, een jaarlijks gegarandeerd bedrag van 2 630 miljoen EUR en een duur van zeven jaar voor het nieuwe mandaat met herziening bij de eerste toetreding of uiterlijk na 4 1/2 jaar, indien dit tijdstip eerder komt, goedgekeurd.

(7) De EIB voert sedert 1965 leningsoperaties in Turkije uit en heeft aldus regelmatige contacten met de betrokken Turkse organen en met de in Turkije werkzame internationale financiële instellingen tot stand gebracht.

(8) De Commissie heeft in overleg met de EIB in juni 1996 een voorstel voor een nieuwe garantieregeling voor de kredietverlening van de EIB aan derde landen ⁽⁵⁾ bij de Raad ingediend.

(9) De Raad heeft op 2 december 1996 de conclusies goedgekeurd inzake een nieuwe garantieregeling voor leningen van de EIB aan derde landen, waarin hij het beginsel van een globale garantie zonder onderscheid tussen regio's en projecten heeft goedgekeurd en een systeem voor de scheiding van de risico's heeft aanvaard; de EIB dient in verband met deze scheiding van risico's ervoor te zorgen dat derde partijen afdoende niet-soevereine garanties bieden voor de commerciële risico's, omdat de garantie van de Gemeenschapsbegroting alleen de politieke risico's bestrijkt.

⁽¹⁾ PB L 293 van 12.11.1994, blz. 1.

⁽²⁾ PB L 139 van 2.6.1999, blz. 1.

⁽³⁾ PB L 102 van 19.4.1997, blz. 33.

⁽⁴⁾ PB L 346 van 22.12.1998, blz. 54.

⁽⁵⁾ SEC(96) 1131 van 26 juni 1996.

- (10) De globale garantie met betrekking tot het algemene mandaat van de EIB voor kredietverlening in derde landen, die in Besluit 97/256/EG is vastgelegd, dient eveneens te gelden voor de bijzondere leningsfaciliteit van de EIB voor de wederopbouw van Turkije, die in het onderhavige besluit is vastgelegd; voor kredieten die op grond van het onderhavige besluit worden geopend, geldt de globale garantie die is vastgelegd in het meest recente besluit ter zake dat geldt op het tijdstip waarop de kredieten worden geopend.
- (11) Wegens de bijzondere aard van de te financieren projecten, dient de EIB op grond van het onderhavige besluit niet te worden verplicht door middel van niet-gouvernementele garanties een deling van de risico's te verkrijgen.
- (12) De EIB moet bij de selectie van de te financieren investeringsprojecten de desbetreffende Turkse autoriteiten raadplegen; de EIB dient haar investeringsprioriteiten en haar verschillende operaties te coördineren met de andere internationale financiële instellingen die in de getroffen Turkse provincies werkzaam zijn; de Bank moet zo nodig cofinanciering met andere internationale financiële instellingen organiseren.
- (13) De kredietverlening door de EIB uit hoofde van dit besluit moet op zodanige wijze worden beheerd dat de door de aardbeving beschadigde industriële installaties snel en doeltreffend kunnen worden vervangen, hersteld of wederopgebouwd; er vindt regelmatig raadpleging plaats tussen de EIB en de Commissie om voor coördinatie van de prioriteiten en activiteiten in dit deel van Turkije te zorgen en de vorderingen bij het bereiken van de doelstellingen van dit besluit te meten; de vaststelling en het periodieke onderzoek van de operationele doelstellingen van de EIB en het meten van de mate waarin zij zijn bereikt vallen onder de verantwoordelijkheid van de Raad van Bewind van de EIB.
- (14) De Bank en de Commissie dienen de procedures voor de verlening van de garantie vast te stellen.
- (15) Het Verdrag voorziet voor de vaststelling van het onderhavige besluit in geen andere bevoegdheden dan die van artikel 308,

BESLUIT:

Artikel 1

Doelstelling

De Gemeenschap verleent de Europese Investeringsbank een globale garantie voor niet door haar ontvangen betalingen die haar verschuldigd zijn uit hoofde van overeenkomstig haar gebruikelijke criteria verstrekte leningen voor investeringsprojecten voor de vervanging, het herstel of de wederopbouw van de infrastructuur en de industriële installaties die door de aardbeving van augustus 1999 in Turkije zijn beschadigd.

Artikel 2

Plafond en voorwaarden

1. Het algemene plafond voor kredieten bedraagt 600 miljoen EUR.
2. De Gemeenschapsgarantie voor op grond van dit besluit door de EIB geopende kredieten, neemt de vorm aan van een uitbreiding van de globale garantie die in het kader van het algemene mandaat inzake kredietverlening aan derde landen, zoals vastgelegd in Besluit 97/256/EG aan de EIB is verleend.

De garantie wordt beperkt tot 65 % van het totale bedrag van de kredieten die op grond van dit besluit worden verleend, vermeerderd met alle daarmee verband houdende bedragen.

3. Bij de op grond van dit besluit verstrekte leningen, wordt geen scheiding tussen commerciële en politieke risico's toegepast. De EIB is niet verplicht niet-gouvernementele garanties te verkrijgen ter dekking van de commerciële risico's die aan op grond van dit besluit verstrekte leningen zijn verbonden.

Artikel 3

Verslaggeving

Eenmaal per jaar stelt de Commissie het Europees Parlement en de Raad in kennis van de op grond van dit besluit verstrekte leningen en legt zij tegelijkertijd een beoordeling over van de tenuitvoerlegging van dit besluit en van de coördinatie tussen de internationale financiële instellingen die bij de wederopbouwmaatregelen in Turkije zijn betrokken. In de inlichtingen die zij het Europees Parlement en de Raad verstrekt, geeft de Commissie aan welke uit hoofde van dit besluit verleende kredieten tot vervanging, herstel of wederopbouw van de door de aardbeving beschadigde infrastructuur en de industriële installaties hebben bijgedragen daarbij rekening houdend met de operationele doelstellingen en met de criteria voor de beoordeling van de verwezenlijking ervan, die door de EIB voor uit hoofde van dit besluit verstrekte leningen moeten worden opgesteld. De EIB verschaft de Commissie hiertoe de nodige inlichtingen.

Artikel 4

Geldigheidsduur

De garantie geldt voor een periode van drie jaar vanaf de datum waarop het onderhavige besluit wordt vastgesteld. Wanneer na het verstrijken van deze drie jaar de door de Bank verstrekte leningen niet het in artikel 2 genoemde totale plafond hebben bereikt, wordt de geldigheidsduur automatisch met zes maanden verlengd.

*Artikel 5***Toepassing**

1. De nadere bepalingen voor de toepassing van dit besluit worden vastgesteld in een door de Commissie en de EIB te sluiten overeenkomst.
2. In de in lid 1 bedoelde overeenkomst worden gepaste maatregelen getroffen om de Europese Rekenkamer en het Europees Bureau voor fraudebestrijding (OLAF) in staat te stellen

de taak die zij met betrekking tot dit besluit hebben, uit te voeren.

*Artikel 6***Bekendmaking en vankrachtwording**

Dit besluit wordt in het *Publicatieblad van de Europese Gemeenschappen* bekendgemaakt. Het wordt van kracht op de dag waarop het wordt vastgesteld.

Gewijzigd voorstel voor een richtlijn van het Europees Parlement en de Raad betreffende een regeling voor technische controles aan de wegwijk van in de Gemeenschap aan het wegverkeer deelnemende bedrijfsvoertuigen ⁽¹⁾

(2000/C 116 E/04)

(Voor de EER relevante tekst)

COM(1999) 458 def. — 98/0097(COD)

(Door de Commissie overeenkomstig artikel 250, lid 2, van het EG-Verdrag ingediend op 15 oktober 1999)

⁽¹⁾ PB C 190 van 18.6.1998, blz. 10.

Het voorstel van de Commissie in document COM(98) 0117 def. — 98/0097—(SYN) wordt als volgt gewijzigd:

OORSPRONKELIJK VOORSTEL

GEWIJZIGD VOORSTEL

Overweging

DE RAAD VAN DE EUROPESE UNIE,

HET EUROPEES PARLEMENT EN DE RAAD VAN DE EUROPESE UNIE,

Gelet op het Verdrag tot oprichting van de Europese Gemeenschap, inzonderheid op artikel 75, lid 1, onder c) en d),

Gelet op het Verdrag tot oprichting van de Europese Gemeenschap, inzonderheid op artikel 71, lid 1, onder c) en d),

Gezien het voorstel van de Commissie,

Gezien het voorstel van de Commissie,

Gezien het advies van het Economisch en Sociaal Comité,

Gezien het advies van het Economisch en Sociaal Comité,

Gezien het advies van het Comité van de regio's,

Handelend in samenwerking met Europees Parlement, in overeenstemming met de in artikel 189 C van het Verdrag neergelegde procedure,

Handelend overeenkomstig de procedure van artikel 251 van het Verdrag,

Amendement 1

Overweging 8

(8) Overwegende dat de methode van controleselectie op een gerichte en gefaseerde benadering dient te berusten waarbij het uiterste wordt gedaan om die voertuigen te identificeren die het meest waarschijnlijk in een slechte staat van onderhoud verkeren waardoor de operationele doeltreffendheid van de autoriteiten wordt vergroot en de kosten en de vertragingen voor de bestuurders en de exploitanten zo gering mogelijk worden gehouden;

(8) Overwegende dat de methode van controleselectie op een gerichte en gefaseerde benadering dient te berusten waarbij het uiterste wordt gedaan om die voertuigen te identificeren die het meest waarschijnlijk in een slechte staat van onderhoud verkeren waardoor de operationele doeltreffendheid van de autoriteiten wordt vergroot en de kosten en de vertragingen voor de bestuurders en de ondernemingen zo gering mogelijk worden gehouden;

OORSPRONKELIJK VOORSTEL

GEWIJZIGD VOORSTEL

Amendement 3

Artikel 3, lid 2

2. Wanneer in de eerste fase het vermoeden bestaat dat het bedrijfsvoertuig ontoereikend wordt onderhouden, bestaat de tweede fase uit een vluchtige controle van het stilstaande voertuig, hetgeen controle van documenten van de technische keuring omvat, met name van de bewijsstukken dat het bedrijfsvoertuig de wettelijke technische controle op verkeersgeschiktheid overeenkomstig artikel 2 van Richtlijn 96/96/EG heeft ondergaan of van de bewijsstukken overeenkomstig artikel 3, lid 1, van Richtlijn 96/96/EG dat het bedrijfsvoertuig nog onlangs een technische controle aan de wegkant heeft ondergaan.

2. Wanneer in de eerste fase het vermoeden bestaat dat het bedrijfsvoertuig ontoereikend wordt onderhouden, bestaat de tweede fase uit een vluchtige controle van het stilstaande voertuig, hetgeen controle van documenten van de technische keuring omvat, met name van de bewijsstukken dat het bedrijfsvoertuig de wettelijke technische controle op verkeersgeschiktheid overeenkomstig artikel 2 van Richtlijn 96/96/EG heeft ondergaan of van de bewijsstukken overeenkomstig artikel 3, lid 1, van Richtlijn 96/96/EG dat het bedrijfsvoertuig nog onlangs een technische controle aan de wegkant heeft ondergaan. Teneinde bij controle in de lidstaten taalproblemen te voorkomen, worden deze formulieren gestandaardiseerd.

Amendement 4

Artikel 3, lid 3 bis (nieuw)

3 bis. Controles conform deze richtlijn kunnen worden gecombineerd met andere controles op aan het wegverkeer deelnemende bedrijfsvoertuigen.

Amendement 5

Artikel 4, lid 1

1. De lidstaten organiseren passende en frequente controles aan de wegkant waarbij elk jaar een brede, representatieve steekproef van bedrijfsvoertuigen van alle categorieën die onder de draagwijdte van deze richtlijn vallen, worden gecontroleerd.

1. De lidstaten organiseren in onderling overleg en na ruggespraak met de Commissie, passende en frequente controles aan de wegkant waarbij elk jaar een brede, representatieve steekproef van bedrijfsvoertuigen van alle categorieën die onder de draagwijdte van deze richtlijn vallen, worden gecontroleerd.

Amendement 6

Artikel 4, lid 4

4. De lidstaten delen de Commissie om de twee jaar het aantal gecontroleerde bedrijfsvoertuigen mede, uitgesplitst naar categorie en naar land van afgifte van het kenteken, met tevens gegevens omtrent de redenen voor de afwijzing bij de controle.

4. De lidstaten delen de Commissie om de twee jaar het aantal gecontroleerde bedrijfsvoertuigen mede, uitgesplitst naar categorie en naar land van afgifte van het kenteken, met tevens gegevens omtrent de redenen voor de afwijzing bij de controle. De Commissie deelt deze gegevens aan het Europees Parlement mee.

OORSPRONKELIJK VOORSTEL

GEWIJZIGD VOORSTEL

Amendement 7

Artikel 5, lid 1

1. Om controles aan de wegkant als bedoeld in deze richtlijn uit te voeren, maken de lidstaten gebruik van de controlelijst in bijlage I. Een kopie van deze door de autoriteit die de controle heeft uitgevoerd ingevulde controlelijst of een certificaat waarin de resultaten van de regelmatige technische controle als voorgeschreven bij Richtlijn 96/96/EG, zijn opgenomen, wordt aan de bestuurder van het bedrijfsvoertuig verstrekt en wordt op verzoek getoond om nadien, binnen een kort en onredelijk tijdsbestek volgende controles aan de wegkant te vereenvoudigen of te vermijden.

1. Om controles aan de wegkant als bedoeld in deze richtlijn uit te voeren, maken de lidstaten gebruik van de controlelijst in bijlage I. Een kopie van deze door de autoriteit die de controle heeft uitgevoerd ingevulde controlelijst of een certificaat waarin de resultaten van de regelmatige technische controle als voorgeschreven bij Richtlijn 96/96/EG, zijn opgenomen, wordt aan de bestuurder van het bedrijfsvoertuig verstrekt. Vóór een controle van de in bijlage I genoemde onderdelen neemt de controleur de volgende, in voorkomend geval door de bestuurder overgelegde gegevens in aanmerking:

- het laatste certificaat van de technische keuring en/of
- het laatste certificaat van een officiële veiligheidskeuring en/of
- een recent verslag van een controle langs de weg.

Wanneer uit de genoemde certificaten en/of het genoemde verslag blijkt dat een van de in bijlage I vermelde onderdelen gedurende de afgelopen drie maanden reeds aan een controle is onderworpen, wordt dit onderdeel niet opnieuw gecontroleerd tenzij dit, met name als gevolg van een duidelijk gebrek en/of als duidelijk blijkt dat de gegevens niet kloppen, gerechtvaardigd zou zijn.

Amendement 9

Artikel 5, lid 3 (nieuw)

3. Indien ertoe wordt besloten het voertuig niet uit het verkeer te nemen, dan dienen de bevoegde autoriteiten erop toe te zien dat de duur van de inactiviteit van het voertuig als gevolg van een controle tot een minimum wordt beperkt. Te dien einde wordt de duur van de inactiviteit statistisch gecontroleerd.

Amendement 10

Artikel 6, lid 1

1. Lidstaten geven elkaar voor de toepassing van de richtlijn bijstand.

1. Lidstaten geven elkaar voor de toepassing van de richtlijn bijstand. Zij delen elkaar met name mee welke dienst(en) bevoegd zijn voor het uitvoeren van de controles en welke de contactpersonen zijn.

OORSPRONKELIJK VOORSTEL

GEWIJZIGD VOORSTEL

Amendement 11

Artikel 6, lid 2

2. Ernstige of herhaalde gebreken aan voertuigen van niet-ingezetenen worden gemeld aan de bevoegde autoriteiten van de lidstaat waar het bedrijfsvoertuig is geregistreerd of waar de onderneming is gevestigd.

De bevoegde autoriteiten van de lidstaat die ernstige of herhaalde gebreken aan voertuigen van niet-ingezetenen hebben vastgesteld, kunnen de bevoegde autoriteiten in van de lidstaat waar het bedrijfsvoertuig is geregistreerd of waar de onderneming is gevestigd, verzoeken om tegen de overtreder of overtreders passende maatregelen te nemen.

De laatstgenoemde bevoegde autoriteiten stellen de bevoegde autoriteiten van de lidstaat die de gebreken aan het bedrijfsvoertuig vaststelde in kennis van alle maatregelen welke met betrekking tot de overtreder of overtreders genomen worden.

2. Ernstige of herhaalde gebreken aan voertuigen van niet-ingezetenen worden gemeld aan de bevoegde autoriteiten van de lidstaat waar het bedrijfsvoertuig is geregistreerd of waar de onderneming is gevestigd, zonder dat zulks afbreuk doet aan de mogelijkheid van vervolging van de overtreder, conform de wetgeving van de lidstaat waar het gebrek werd geconstateerd.

De bevoegde autoriteiten van de lidstaat die ernstige of herhaalde gebreken aan voertuigen van niet-ingezetenen hebben vastgesteld, kunnen de bevoegde autoriteiten in van de lidstaat waar het bedrijfsvoertuig is geregistreerd of waar de onderneming is gevestigd, verzoeken om tegen de overtreder of overtreders passende maatregelen te nemen.

De laatstgenoemde bevoegde autoriteiten stellen de bevoegde autoriteiten van de lidstaat die de gebreken aan het bedrijfsvoertuig vaststelde in kennis van alle maatregelen welke met betrekking tot de overtreder of overtreders genomen worden.

Amendement 15

Bijlage I, controlelijst, punt 13

13. Gebreken:

- remsysteem en onderdelen
- stuurstangen
- lampen, verlichting en lichtsignaalinrichtingen
- wielen/naven/banden
- uitlaatsysteem
- rookcapaciteit (diesel)
- gasvormige emissies (benzine).

13. Gebreken:

- remsysteem en onderdelen
- stuurstangen
- lampen, verlichting en lichtsignaalinrichtingen
- wielen/naven/banden
- uitlaatsysteem
- rookcapaciteit (diesel)
- gasvormige emissies (benzine)
- bewijzen van lekkage van brandstof en/of olie.

Amendement 17

Bijlage II, inleiding, tweede alinea

Tot de onderdelen die moeten worden gecontroleerd, behoren die welke als belangrijk voor de veilige en schone bediening van het voertuig worden beschouwd. Eenvoudige functionele controles (verlichting, inrichting, staat van de banden, enz.), specifieke tests en/of controles worden voor wat het remsysteem en de emissies van het motorvoertuig betreft op de volgende wijze uitgevoerd:

Tot de onderdelen die moeten worden gecontroleerd, behoren die welke als belangrijk voor de veilige en schone bediening van het voertuig worden beschouwd. Eenvoudige functionele controles (verlichting, lichtsignaalinrichting, staat van de banden, lekkages van brandstof en/of olie, enz.), specifieke tests en/of controles worden voor wat het remsysteem en de emissies van het motorvoertuig betreft op de volgende wijze uitgevoerd:

Voorstel voor een richtlijn van het Europees Parlement en de Raad houdende wijziging van Richtlijn 64/432/EEG inzake veterinairerechtelijke vraagstukken op het gebied van het intracommunautaire handelsverkeer in runderen en varkens

(2000/C 116 E/05)

(Voor de EER relevante tekst)

COM(1999) 456 def. — 1999/0217(COD)

(Door de Commissie ingediend op 25 oktober 1999)

HET EUROPEES PARLEMENT EN DE RAAD VAN DE EUROPESE UNIE,

Gelet op het Verdrag tot oprichting van de Europese Gemeenschap, inzonderheid op artikel 37 en 152,

Gezien het voorstel van de Commissie,

Gezien het advies van het Economisch en Sociaal Comité,

Gezien het advies van het Comité van de Regio's,

Handelend volgens de procedure van artikel 251 van het Verdrag;

(1) Overwegende dat Richtlijn 64/432/EEG van de Raad inzake veterinairerechtelijke vraagstukken op het gebied van het intracommunautaire handelsverkeer in runderen en varkens ⁽¹⁾, laatstelijk gewijzigd bij Richtlijn 98/99/EG ⁽²⁾, is gewijzigd en bijgewerkt bij Richtlijn 97/12/EG van de Raad ⁽³⁾ met betrekking tot de artikelen en de bijlagen B, C, D (hoofdstuk II) en E, en bij Richtlijn 98/46/EG ⁽⁴⁾ met betrekking tot de bijlagen A, D (hoofdstuk I) en F.

(2) Overwegende dat de gewijzigde bepalingen van Richtlijn 64/432/EEG van toepassing zijn met ingang van 1 juli 1999; dat zich bij de tenuitvoerlegging problemen hebben voorgedaan op grond waarvan overgangsmaatregelen vereist zijn om te voorkomen dat de handel in levende runderen en varkens wordt verstoord.

(3) Overwegende dat bovendien Richtlijn 64/432/EEG, zoals gewijzigd en bijgewerkt bij Richtlijn 97/12/EG, en Verordening (EG) nr. 820/97 van de Raad tot vaststelling van een identificatie- en registratieregeling voor runderen en inzake de etikettering van rundvlees en rundvleesproducten ⁽⁵⁾ voorzien in het opzetten van gecomputeriseerde gegevensbestanden, met name voor runderen, voor het opslaan van alle informatie over de dieren en hun verplaatsingen.

(4) Overwegende dat zich problemen hebben voorgedaan bij de toepassing van de veterinairerechtelijke voorschriften en met name met betrekking tot het verband met de identificatie en de registratie van dieren.

(5) Overwegende dat Richtlijn 64/432/EEG moet worden aangepast teneinde te zorgen voor coherentie met de communautaire voorschriften en de Commissie de gelegenheid

te geven overgangsmaatregelen vast te stellen op grond waarvan de lidstaten zich kunnen aanpassen aan de nieuwe handelsvoorwaarden.

(6) Overwegende dat de inwerkingtreding van sommige bepalingen van voornoemde richtlijn bijgevolg moet worden uitgesteld.

(7) Overwegende dat, aangezien de maatregelen ter uitvoering van deze richtlijn maatregelen van algemene strekking zijn in de zin van artikel 2 van Beschikking 1999/468/EG van de Raad van 28 juni 1999 tot vaststelling van de voorwaarden voor de uitoefening van de aan de Commissie verleende uitvoeringsbevoegdheden ⁽⁶⁾, zij moeten worden vastgesteld volgens de regelgevingsprocedure van artikel 5 van die beschikking,

HEBBEN DE VOLGENDE RICHTLIJN VASTGESTELD:

Artikel 1

Richtlijn 64/432/EEG wordt als volgt gewijzigd:

1. Aan artikel 6, lid 2, wordt de volgende bepaling toegevoegd:

„e) Tot en met 31 december 2000 hoeven, in afwijking van het bepaalde in artikel 6, lid 2, onder a) en b), voor de vleesproductie bestemde runderen van minder dan 30 maanden de daarin genoemde tests niet te ondergaan, voor zover:

— zij afkomstig zijn van een officieel tuberculosevrij en officieel brucellosevrij beslag,

— zij vergezeld gaan van een gezondheidscertificaat volgens model 1 van bijlage F, waarin punt 7 van afdeling A naar behoren is ingevuld,

— zij onder toezicht blijven totdat ze worden geslacht,

— zij tijdens het vervoer niet in contact zijn gekomen met runderen die niet afkomstig waren uit officieel van bovengenoemde ziekten vrije beslagen,

⁽¹⁾ PB 121 van 29.7.1964, blz. 1977/64.

⁽²⁾ PB L 358 van 31.12.1998, blz. 107.

⁽³⁾ PB L 109 van 25.4.1997, blz. 1.

⁽⁴⁾ PB L 198 van 15.7.1998, blz. 22.

⁽⁵⁾ PB L 117 van 7.5.1997, blz. 1.

⁽⁶⁾ PB L 184 van 17.7.1999, blz. 23.

en op voorwaarde dat:

- deze regelingen uitsluitend gelden voor het handelsverkeer tussen lidstaten of regio's van lidstaten met dezelfde gezondheidsstatus ten aanzien van respectievelijk tuberculose en brucellose,
- de lidstaat van bestemming de nodige maatregelen neemt om te voorkomen dat inlandse beslagen worden besmet."

2. In artikel 6, lid 3, tweede alinea, wordt „31 december 1999” vervangen door „31 december 2000”.

3. Aan artikel 16 wordt het volgende lid 3 toegevoegd:

„3. Voor zover dat nodig is om de overgang naar de nieuwe bij deze richtlijn vastgestelde regelingen te vergemakkelijken, kan de Commissie, volgens de procedure van artikel 17 bis, overgangsmaatregelen vaststellen die van toepassing zijn voor ten hoogste drie jaar.”

4. Artikel 17 wordt vervangen door:

„Artikel 17

1. De Commissie wordt bijgestaan door het bij Besluit 68/361/EEG ingestelde Permanent Veterinair Comité volgens de in lid 2 vastgestelde procedure.

2. De vertegenwoordiger van de Commissie legt het comité een ontwerp van de te nemen maatregelen voor. Het comité brengt binnen een termijn die de voorzitter naargelang van de urgentie van de materie kan vaststellen, advies over dit ontwerp uit. Het comité spreekt zich uit met de meerderheid van stemmen die in artikel 205, lid 2, van het Verdrag, is voorgeschreven voor de besluiten die de Raad op voorstel van de Commissie moet aannemen. De stemmen van de vertegenwoordigers van de lidstaten in het comité worden gewogen overeenkomstig genoemd artikel. De voorzitter neemt niet aan de stemming deel.

3. De Commissie stelt de beoogde maatregelen vast wanneer zij in overeenstemming zijn met het advies van het comité.

4. Wanneer de beoogde maatregelen niet in overeenstemming zijn met het advies van het comité of wanneer geen advies is uitgebracht, dient de Commissie onverwijld bij de Raad een voorstel betreffende de te nemen maatregelen in.

5. De Raad neemt binnen een termijn van drie maanden na de datum van indiening van het voorstel bij de Raad, met een gekwalificeerde meerderheid van stemmen een besluit over het voorstel.

Wanneer de Raad binnen die termijn met een gekwalificeerde meerderheid van stemmen te kennen geeft dat hij zich tegen het voorstel verzet, neemt de Commissie het

voorstel opnieuw in behandeling. Zij kan bij de Raad een gewijzigd voorstel indienen, het voorstel opnieuw indienen of een wetgevingsvoorstel op basis van het Verdrag indienen.

Wanneer de Raad bij afloop van die termijn de voorgestelde uitvoeringsmaatregelen niet heeft aangenomen of niet te kennen heeft gegeven dat hij zich tegen de voorgestelde uitvoeringsmaatregelen verzet, worden zij door de Commissie vastgesteld.”

5. Er wordt een nieuw artikel 17 bis ingevoegd, luidende:

„Artikel 17 bis

1. De Commissie wordt bijgestaan door het bij Besluit 68/361/EEG ingestelde Permanent Veterinair Comité volgens de in lid 2 vastgestelde procedure.

2. De vertegenwoordiger van de Commissie legt het comité een ontwerp van de te nemen maatregelen voor. Het comité brengt binnen een termijn die de voorzitter naargelang van de urgentie van de materie kan vaststellen, advies over dit ontwerp uit. Het comité spreekt zich uit met de meerderheid van stemmen die in artikel 205, lid 2, van het Verdrag is voorgeschreven voor de besluiten die de Raad op voorstel van de Commissie moet aannemen. De stemmen van de vertegenwoordigers van de lidstaten in het comité worden gewogen overeenkomstig genoemd artikel. De voorzitter neemt niet aan de stemming deel.

3. Wanneer het Europees Parlement in een met redenen omklede resolutie te kennen geeft dat een ontwerp van uitvoeringsmaatregelen waarvan aanneming wordt overwogen en dat op grond van de onderhavige richtlijn die volgens de procedure van artikel 251 van het Verdrag is aangenomen, aan een comité is voorgelegd, de bij deze richtlijn verleende uitvoeringsbevoegdheden overschrijdt, behandelt de Commissie dat ontwerp opnieuw. Rekening houdend met de resolutie kan de Commissie binnen de termijnen van de lopende procedure het comité een nieuw voorstel van maatregelen voorleggen, de procedure voortzetten of bij het Europees Parlement en de Raad een voorstel op basis van het Verdrag indienen. De Commissie brengt het Europees Parlement en het comité op de hoogte van het gevolg dat zij aan de resolutie van het Europees Parlement zal geven, en van de redenen daarvoor.

4. Onverminderd lid 3 stelt de Commissie de beoogde maatregelen vast wanneer zij in overeenstemming zijn met het advies van het comité.

5. Wanneer de beoogde maatregelen niet in overeenstemming zijn met het advies van het comité of wanneer geen advies is uitgebracht, dient de Commissie onverwijld bij de Raad een voorstel betreffende de te nemen maatregelen in en brengt zij het Europees Parlement op de hoogte.

6. Indien het Europees Parlement van mening is dat een voorstel dat de Commissie op grond van de richtlijn die volgens de procedure van artikel 251 van het Verdrag is aangenomen, heeft ingediend, de uitvoeringsbevoegdheden waarin de richtlijn voorziet, overschrijdt, brengt het de Raad van zijn standpunt op de hoogte.

7. De Raad kan, in het licht van dat standpunt, binnen een termijn van drie maanden na de datum van indiening van het voorstel bij de Raad, met een gekwalificeerde meerderheid van stemmen een besluit nemen over het voorstel.

Wanneer de Raad binnen die termijn met een gekwalificeerde meerderheid van stemmen te kennen geeft dat hij zich tegen het voorstel verzet, neemt de Commissie het voorstel opnieuw in behandeling. Zij kan bij de Raad een gewijzigd voorstel indienen, het voorstel opnieuw indienen of een wetgevingsvoorstel op basis van het Verdrag indienen.

Wanneer de Raad bij afloop van die termijn het voorgestelde uitvoeringsbesluit niet heeft aangenomen of niet te kennen heeft gegeven dat hij zich tegen het voorstel voor uitvoeringsmaatregelen verzet, wordt het voorgestelde uitvoeringsbesluit door de Commissie vastgesteld."

6. In bijlage A, deel I, punt 2, onder c), derde streepje, wordt het woord „of” ingevoegd tussen de punten 1 en 2.

7. In bijlage A, deel I, punt 4, en in bijlage A, deel II, punt 7, wordt het bepaalde onder b) telkens vervangen door:

„b) elk rund wordt geïdentificeerd overeenkomstig de communautaire wetgeving, en”

8. In bijlage F, model 1, afdeling A, wordt een nieuw punt 7 ingevoegd als volgt:

„7. een voor de vleesproductie bestemd dier is van minder dan 30 maanden, dat afkomstig is uit een beslag dat officieel tuberculosevrij, officieel brucellosevrij en leukosevrij is, en dat wordt verzonden overeenkomstig artikel 6, punt 2, onder e), van Richtlijn 64/432/EEG met certificaat nr. ...”

Artikel 2

1. De lidstaten doen de nodige wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen in werking treden om uiterlijk op 1 december 1999 aan deze richtlijn te voldoen. Zij stellen de Commissie daarvan onverwijld in kennis.

Wanneer de lidstaten deze bepalingen aannemen, wordt in die bepalingen naar de onderhavige richtlijn verwezen of wordt hiernaar verwezen bij de officiële bekendmaking van die bepalingen. De regels voor deze verwijzing worden vastgesteld door de lidstaten.

2. De lidstaten delen de Commissie de tekst van de voornaamste bepalingen van intern recht mee die zij op het onder deze richtlijn vallende gebied aannemen.

Artikel 3

Deze richtlijn treedt in werking op de dag van haar bekendmaking in het *Publicatieblad van de Europese Gemeenschappen*.

Artikel 4

Deze richtlijn is gericht tot de lidstaten.

Voorstel voor een richtlijn van het Europees Parlement en de Raad tot tweeëntwintigste wijziging van Richtlijn 76/769/EEG betreffende de onderlinge aanpassing van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen der lidstaten inzake de beperking van het op de markt brengen en van het gebruik van bepaalde gevaarlijke stoffen en preparaten (ftalaten) en tot wijziging van Richtlijn 88/378/EEG van de Raad betreffende de onderlinge aanpassing van de wetgevingen van de lidstaten inzake de veiligheid van speelgoed

(2000/C 116 E/06)

(Voor de EER relevante tekst)

COM(1999) 577 def. — 1999/0238(COD)

(Door de Commissie ingediend op 22 november 1999)

HET EUROPEES PARLEMENT EN DE RAAD VAN DE EUROPESE UNIE,

Gelet op het Verdrag tot oprichting van de Europese Gemeenschap, inzonderheid op artikel 95,

Gezien het voorstel van de Commissie,

Gezien het advies van het Economisch en Sociaal Comité,

Volgens de procedure van artikel 251 van het Verdrag,

Overwegende hetgeen volgt:

- (1) Krachtens artikel 14 van het Verdrag dient een ruimte zonder binnengrenzen tot stand te worden gebracht, waarin het vrije verkeer van goederen, personen, diensten en kapitaal wordt gewaarborgd.
- (2) Werkzaamheden met betrekking tot de interne markt moeten de kwaliteit van het bestaan, de bescherming van de gezondheid en de veiligheid van de consumenten verbeteren en de bij deze richtlijn voorgestelde maatregelen zijn in overeenstemming met de eis dat een hoog niveau van bescherming voor de gezondheid en voor de consument moet zijn gewaarborgd in de vaststelling en de implementatie van alle communautaire beleidsmaatregelen en activiteiten.
- (3) De aanwezigheid van ftalaten in bepaalde speelgoed- en kinderverzorgingsartikelen van zacht PVC die bedoeld zijn om in de mond te worden gestopt, houdt risico's in verband met de algemene toxiciteit voor de gezondheid van jonge kinderen in.
- (4) Het Wetenschappelijk Comité inzake toxiciteit, ecotoxiciteit en het milieu (WCTEM) heeft, na door de Commissie te zijn geraadpleegd, twee adviezen over deze gezondheidsrisico's uitgebracht.
- (5) Bij aanbeveling 98/485/EG van de Commissie betreffende kinderverzorgings- en speelgoedartikelen die bestemd zijn om door kinderen onder de leeftijd van drie jaar in de mond te worden gestopt en vervaardigd zijn van zacht PVC dat bepaalde ftalaten bevat ⁽¹⁾, wordt de lidstaten verzocht de nodige maatregelen vast te stellen ter waarborging van een hoog beschermingsniveau van de gezondheid van kinderen tegen deze producten.

- (6) De beperkingen op het op de markt brengen van kinderverzorgings- en speelgoedartikelen om reden van het ftalaatgehalte daarvan die bepaalde lidstaten reeds hebben ingevoerd of voornemens zijn in te voeren, zijn rechtstreeks van invloed op de voltooiing en werking van de interne markt en het is derhalve noodzakelijk de wetgevingen van de lidstaten op dit gebied onderling aan te passen en bijgevolg bijlage 1 van Richtlijn 76/769/EEG ⁽²⁾ te wijzigen.
- (7) Er dient te worden voorzien in adequate etikettering van kinderverzorgingsartikelen van zacht PVC of met van zacht PVC vervaardigde onderdelen die voor kinderen jonger dan drie jaar zijn bestemd en, hoewel dat niet de bedoeling is, in de mond kunnen worden gestopt. Dergelijke etikettering dient eveneens in Richtlijn 88/378/EEG van 3 mei 1988 betreffende de onderlinge aanpassing van de wetgevingen van de lidstaten inzake de veiligheid van speelgoed ⁽³⁾ te worden opgenomen voor speelgoedartikelen die in het toepassingsgebied van die richtlijn vallen.
- (8) De Commissie zal binnen vier jaar na de vaststelling de bepalingen van deze richtlijn herzien in het licht van nieuwe wetenschappelijke kennis.
- (9) De bepalingen van deze richtlijn laten communautaire wetgeving tot vaststelling van minimumvoorschriften voor de bescherming van werknemers, als bedoeld in Richtlijn 89/391/EEG ⁽⁴⁾ van de Raad en in daarop gebaseerde afzonderlijke richtlijnen, met name Richtlijn 90/394/EEG ⁽⁵⁾ van de Raad en Richtlijn 98/24/EG ⁽⁶⁾ van de Raad betreffende de bescherming van de gezondheid en de veiligheid van werknemers tegen risico's van chemische agentia op het werk, onverlet,

HEBBEN DE VOLGENDE RICHTLIJN VASTGESTELD:

Artikel 1

Bijlage I van Richtlijn 76/769/EEG wordt overeenkomstig de bijlage van de onderhavige richtlijn gewijzigd.

⁽²⁾ PB L 262 van 27.9.1976, blz. 201. Deze richtlijn is voor het laatst gewijzigd bij Richtlijn 1999/77/EG van de Commissie, PB L 207 van 6.8.1999, blz. 18.

⁽³⁾ PB L 187 van 16.7.1988, blz. 1. Deze richtlijn is voor het laatst gewijzigd bij Richtlijn 93/68/EEG van de Raad, PB L 220 van 30.8.1993, blz. 1.

⁽⁴⁾ PB L 183 van 29.06.1989, blz. 1.

⁽⁵⁾ PB L 196 van 26.07.1990, blz. 1.

⁽⁶⁾ PB L 131 van 5.5. 1998, blz. 11

⁽¹⁾ PB L 217 van 5.8.1998, blz. 35-37

Artikel 2

In bijlage IV van Richtlijn 88/378/EEG wordt het volgende punt toegevoegd:

- „7. Speelgoedartikelen, vervaardigd van of met onderdelen van zacht PVC dat de in punt XX van de bijlage van Richtlijn 76/769/EEG vermelde ftalaten bevat, die bestemd zijn voor kinderen jonger dan drie jaar en in de mond kunnen worden gestopt, ook al is dat niet de bedoeling.

De volgende waarschuwing moet in een gemakkelijk leesbare en onuitwisbare vorm op de verpakking van het speelgoed zijn aangebracht:

„Waarschuwing niet gedurende lange tijd in de mond stoppen, daar ftalaten kunnen vrijkomen die gevaarlijk zijn voor de gezondheid van het kind”.

De volgende kortere waarschuwing moet in een gemakkelijk leesbare en onuitwisbare vorm op het speelgoed voorkomen:

„Niet in de mond houden”.

Artikel 3

1. De lidstaten dienen de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen vast te stellen en bekend te maken om uiterlijk (zes maanden) na de datum van inwerkingtreding aan deze richtlijn te voldoen. Zij stellen de Commissie daarvan onverwijld in kennis.

Zij passen deze bepalingen toe (één jaar) na de inwerkingtreding van deze richtlijn.

2. Wanneer de lidstaten deze bepalingen aannemen, wordt in die bepalingen naar de onderhavige richtlijn verwezen of wordt hiernaar verwezen bij de officiële bekendmaking van die bepalingen. De regels voor deze verwijzing worden vastgesteld door de lidstaten.

Artikel 4

Deze richtlijn treedt in werking op de twintigste dag volgende op die van haar bekendmaking in het *Publicatieblad van de Europese Gemeenschappen*.

Artikel 5

Deze richtlijn is gericht tot de lidstaten.

BIJLAGE

Het volgende punt wordt

toegevoegd in bijlage 1 van Richtlijn 76/769/EEG:

XX Ftalaten

van de volgende typen:

— di-„isononyl”ftalaat (DINP)

CAS-nr. 28553-12-0

EINECS-nr. 249-079-5

— bis(2-ethylhexyl)ftalaat (DEHP)

CAS-nr. 117-81-7

EINECS-nr. 204-211-0

— dioctylftalaat (DNOP)

CAS-nr. 117-84-0

EINECS-nr. 204-214-7

— di-„isodecyl”ftalaat (DIDP)

CAS-nr. 26761-40-0

EINECS-nr. 247-977-1

— benzylbutylftalaat (BBP)

CAS-nr. 85-68-7

EINECS-nr. 201-622-7

— dibutylftalaat (DBP)

CAS-nr. 84-74-2

EINECS-nr. 201-557-4

1. Mogen niet worden gebruikt als stoffen of als bestanddelen van preparaten in concentraties van meer dan 0,1 % in speelgoed- en kinderverzorgingsartikelen, vervaardigd van PVC of met onderdelen van PVC, die bestemd zijn om in de mond te worden gestopt door kinderen jonger dan drie jaar.

2. In bovenstaand punt 1 bedoelde producten mogen niet op de markt worden gebracht, tenzij zij aan de vermelde voorschriften voldoen.

3. De volgende waarschuwing moet in een gemakkelijk leesbare en onuitwisbare vorm zijn aangebracht op de verpakking van andere dan de in punt 1 bedoelde kinderverzorgingsartikelen, vervaardigd van of met onderdelen van zacht PVC dat een of meer van deze ftalaten bevat, die bestemd zijn voor kinderen jonger dan drie jaar en in de mond kunnen worden gestopt:

„Waarschuwing — niet gedurende lange tijd in de mond stoppen, daar ftalaten kunnen vrijkomen die gevaarlijk zijn voor de gezondheid van het kind”.

De volgende kortere waarschuwing moet in een gemakkelijk leesbare en onuitwisbare vorm op het kinderverzorgingsartikel voorkomen:

„Niet in de mond houden”.

Voorstel voor een besluit van de Raad tot vaststelling van een communautair actieprogramma ter bestrijding van discriminatie 2001-2006

(2000/C 116 E/07)

(Voor de EER relevante tekst)

COM(1999) 567 def. — 1999/0251(CNS)

(Door de Commissie ingediend op 26 november 1999)

DE RAAD VAN DE EUROPESE UNIE,

Gelet op het Verdrag tot oprichting van de Europese Gemeenschap, inzonderheid op artikel 13,

Gezien het voorstel van de Commissie,

Gezien het advies van het Europees Parlement,

Gezien het advies van het Economisch en Sociaal Comité,

Gezien het advies van het Comité van de Regios:

- (1) Overwegende dat de Unie is gegrondvest op de beginselen van vrijheid, democratie, eerbiediging van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, en van de rechtsstaat, welke beginselen de lidstaten gemeen hebben. Dat overeenkomstig artikel 6, lid 2, van het Verdrag betreffende de Europese Unie, de Unie de grondrechten, zoals die worden gewaarborgd door het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, eerbiedigt als algemene beginselen van het Gemeenschapsrecht.
- (2) Overwegende dat het Europees Parlement de Europese Unie krachtig en herhaaldelijk heeft aangespoord om ten aanzien van alle discriminatiegronden haar beleid inzake gelijke behandeling en gelijke kansen te versterken.
- (3) Overwegende dat de ervaring met acties op Gemeenschapsniveau, met name op het gebied van geslacht, heeft geleerd dat de bestrijding van discriminatie in de praktijk vraagt om een combinatie van maatregelen en met name om wetgeving en praktische acties die elkaar wederzijds versterken. Dat vergelijkbare lessen kunnen worden getrokken uit de ervaringen met discriminatie op grond van ras, etnische afstamming en handicap. Dat de Commissie hiertoe voorstellen heeft gedaan ⁽¹⁾.
- (4) Overwegende dat het programma aandacht moet besteden aan alle discriminatiegronden met uitzondering van geslacht, waaraan een specifieke communautaire actie is gewijd. Dat discriminatie op verschillende gronden vergelijk-

bare kenmerken kan vertonen en op vergelijkbare wijze bestreden kan worden. Dat de gedurende vele jaren opgebouwde ervaring met het bestrijden van discriminatie op bepaalde gronden, met inbegrip van geslacht, kan worden gebruikt ten aanzien van discriminatie op andere gronden. Dat echter wel bijzondere aandacht moet worden besteed aan de specifieke kenmerken van de verschillende vormen van discriminatie. Dat derhalve rekening moet worden gehouden met de bijzondere behoeften van mensen met een handicap ten aanzien van de toegankelijkheid van activiteiten en resultaten.

- (5) Overwegende dat vele niet-gouvernementele organisaties op Europees niveau ervaring en expertise hebben verworven in de bestrijding van discriminatie, en bovendien op Europees niveau de belangen behartigen van mensen die aan discriminatie blootstaan. Dat deze derhalve een belangrijke bijdrage kunnen leveren aan de kennis omtrent de verschillende vormen en gevolgen van discriminatie, en kunnen helpen waarborgen dat bij het ontwerp, de tenuitvoerlegging en de follow-up van het programma rekening wordt gehouden met mensen die aan discriminatie blootstaan.
- (6) Overwegende dat, overeenkomstig artikel 2 van Besluit 1999/468/EG van de Raad van 28 juni 1999 tot vaststelling van de voorwaarden voor de uitoefening van de aan de Commissie verleende uitvoeringsbevoegdheden ⁽²⁾, uitvoeringsmaatregelen in verband met dit besluit moeten worden vastgesteld volgens de raadplegingsprocedure van artikel 3 van genoemd besluit.
- (7) Overwegende dat de Commissie, teneinde de toegevoegde waarde van communautaire acties te vergroten, in samenwerking met de lidstaten moet toezien op de coherentie en complementariteit van de acties in het kader van dit besluit en andere relevante communautaire beleidslijnen, instrumenten en acties, in het bijzonder die uit hoofde van het Europees Sociaal Fonds en ter bevordering van maatschappelijke integratie.
- (8) Overwegende dat de Overeenkomst inzake de Europese Economische Ruimte (EER-Overeenkomst) voorziet in ruimere samenwerking op sociaal gebied tussen de Europese Gemeenschap en haar lidstaten enerzijds, en de landen van de Europese Vrijhandelsassociatie die deelnemen aan de Europese Economische Ruimte (EVA/EER) anderzijds; dat moet worden voorzien in de mogelijkheid tot deelname aan dit programma door de kandidaat-landen van

⁽¹⁾ Zie de afzonderlijke voorstellen voor richtlijnen tot instelling van een algemeen kader voor gelijke behandeling in werkgelegenheid en beroep en inzake de tenuitvoerlegging van het beginsel van gelijke behandeling zonder onderscheid van ras of etnische afstamming in dit pakket.

⁽²⁾ PB L 184 van 17.7.1999, blz. 23.

Midden- en Oost-Europa, overeenkomstig de voorwaarden die zijn vastgelegd in de Europa-Overeenkomsten, in de aanvullende protocollen en in de besluiten van de respectieve Associatieraden, door Cyprus en Malta, gefinancierd uit aanvullende kredieten overeenkomstig de met de betrokken landen overeengekomen procedures, alsmede door Turkije gefinancierd uit aanvullende kredieten overeenkomstig de met het betrokken land overeengekomen procedures.

- (9) Overwegende dat het voor het welslagen van iedere communautaire actie noodzakelijk is de resultaten in het licht van de doelstellingen te controleren en te evalueren.
- (10) Overwegende dat, overeenkomstig de in artikel 5 van het Verdrag vastgelegde subsidiariteits- en proportionaliteitsbeginselen, de doelstellingen van de voorgestelde actie inzake de bijdrage van de Gemeenschap aan de bestrijding van discriminatie niet voldoende door de lidstaten zelf kunnen worden verwezenlijkt vanwege, onder andere, de behoefte aan multilaterale partnerschappen, transnationale uitwisseling van informatie en verspreiding van goede praktijken op het niveau van de Gemeenschap; dat dit besluit niet verder reikt dan noodzakelijk is om deze doelstellingen te verwezenlijken;

BESLUIT:

Artikel 1

Vaststelling van het programma

Hierbij wordt een communautair actieprogramma vastgesteld voor het bevorderen van maatregelen ter bestrijding van discriminatie op grond van geslacht, ras of etnische afstamming, godsdienst of overtuiging, handicap, leeftijd of seksuele geaardheid, hierna „het programma” te noemen, voor de periode van 1 januari 2001 tot en met 31 december 2006.

Artikel 2

Beginselen

1. In dit besluit wordt onder discriminatie verstaan: ieder geval van achterstelling van een persoon of groep personen op grond van ras of etnische afstamming, godsdienst of overtuiging, handicap, leeftijd of seksuele geaardheid; verder wordt eronder verstaan de toepassing van een ogenschijnlijk neutrale bepaling die benadeling van die persoon of groep personen op dezelfde gronden in de hand werkt, tenzij objectieve redenen dit rechtvaardigen.

2. Bij het ontwerp, de uitvoering en de follow-up van de activiteiten in het kader van dit programma, moet rekening worden gehouden met de ervaringen van mensen die aan discriminatie blootstaan.

Artikel 3

Algemeen doel

Het programma zal de inspanningen op het niveau van de Gemeenschap en in de lidstaten ter bevordering van maatregelen

ten tegen discriminatie ondersteunen en aanvullen, onder andere door de ontwikkelingen op wetgevingsgebied aan te vullen. Het heeft de volgende doelstellingen:

- a) verbetering van het inzicht in vraagstukken betreffende discriminatie door een betere kennis en kwantificering en door de evaluatie van de doeltreffendheid van beleidslijnen en praktijken;
- b) ontwikkeling van het vermogen van de actoren die tot de doelgroep behoren (in het bijzonder lidstaten, plaatselijke en regionale autoriteiten, onafhankelijke instanties die zijn belast met de bestrijding van discriminatie, de sociale partners en niet-gouvernementele organisaties) om discriminatie doeltreffend aan te pakken, met name door steun aan de uitwisseling van informatie en goede praktijken en netwerken op Europees niveau;
- c) bekendmaking en verspreiding van de waarden en praktijken die aan de basis liggen van de bestrijding van discriminatie.

Artikel 4

Communautaire acties

1. Teneinde de in artikel 3 genoemde doelstellingen te verwezenlijken, kunnen de volgende acties in een transnationaal kader worden uitgevoerd:

- a) analyse van factoren in verband met discriminatie, onder andere door de verzameling van statistische gegevens, studies en de ontwikkeling van indicatoren en benchmarks; en de evaluatie van wetgeving en praktijken op het gebied van anti-discriminatie, ten einde de doeltreffendheid en het effect ervan te beoordelen en de resultaten doeltreffend te verspreiden;
- b) transnationale samenwerking tussen actoren uit de doelgroep en de bevordering van netwerken op Europees niveau tussen niet-gouvernementele organisaties die werkzaam zijn op het gebied van de bestrijding van discriminatie;
- c) bewustmaking, met name om de aandacht te vestigen op de Europese dimensie van de bestrijding van discriminatie en om de resultaten van het programma bekendheid te geven, in het bijzonder door mededelingen, publicaties, campagnes en evenementen.

2. De regelingen voor de uitvoering van de in lid 1 beschreven communautaire acties staan in de bijlage.

Artikel 5

Uitvoering van het programma en samenwerking met de lidstaten

1. De Commissie moet:

- a) toezien op de uitvoering van de communautaire acties in het kader van dit programma overeenkomstig de bepalingen van de bijlage;

- b) zorgen voor een regelmatige gedachtewisseling met vertegenwoordigers van niet-gouvernementele organisaties en de sociale partners op Europees niveau over het ontwerp, de uitvoering en de follow-up van het programma en verwante beleidslijnen. De Commissie brengt het krachtens artikel 6 opgerichte Comité van haar standpunt op de hoogte;
 - c) een actief partnerschap en een actieve dialoog tussen alle partners van het programma bevorderen, onder andere om een geïntegreerde en gecoördineerde aanpak van de discriminatiebestrijding te stimuleren.
2. De Commissie moet, in samenwerking met de lidstaten, de nodige stappen nemen om:
- a) de medewerking van alle betrokken partijen aan het programma te bevorderen;
 - b) te zorgen voor de verspreiding van de resultaten van de acties in het kader van dit programma;
 - c) te zorgen voor een passende voorlichting, publiciteit en follow-up in verband met de door dit programma gesteunde activiteiten.

Artikel 6

Comité

1. De Commissie wordt bijgestaan door een comité, bestaande uit vertegenwoordigers van de lidstaten en voorgezeten door de vertegenwoordiger van de Commissie (hierna „het comité” genoemd).
2. Wanneer naar dit lid wordt verwezen, is de in artikel 3 van Besluit 1999/468/EG vastgelegde raadgevingsprocedure van toepassing.
3. De vertegenwoordiger van de Commissie raadpleegt het comité met name over:
 - a) de algemene richtsnoeren voor de uitvoering van het programma;
 - b) de jaarlijkse begrotingen en de verdeling van de financiële middelen over de maatregelen;
 - c) het jaarlijks werkprogramma voor de uitvoering van de acties van het programma.

De vertegenwoordiger van de Commissie raadpleegt het comité eveneens over alle andere kwesties die relevant zijn voor de uitvoering van dit programma.

4. Ter waarborging van de samenhang en complementariteit van dit programma met andere maatregelen als bedoeld in artikel 7, houdt de Commissie het comité op de hoogte van andere communautaire acties die bijdragen aan de bestrijding

van discriminatie. Zo nodig zal de Commissie regelmatige en gestructureerde samenwerking tot stand brengen tussen dit comité en de voor andere relevante beleidslijnen, instrumenten en acties tot stand gebrachte toezichthoudende comités.

Artikel 7

Samenhang en complementariteit

1. De Commissie draagt, in samenwerking met de lidstaten, zorg voor de algehele samenhang tussen het onderhavige programma en de andere beleidslijnen, instrumenten en acties, van de Unie en de Gemeenschap met name door de vaststelling van passende mechanismen voor de coördinatie van de activiteiten van dit programma met relevante activiteiten op het gebied van onderzoek, werkgelegenheid, gelijkheid van vrouwen en mannen, sociale integratie, onderwijs, opleiding en jeugdzaken en op het gebied van de externe betrekkingen van de Gemeenschap.
2. De Commissie en de lidstaten dragen zorg voor de samenhang en complementariteit tussen de acties in het kader van dit programma en andere relevante acties van Unie en Gemeenschap, met name uit hoofde van de Structuurfondsen en het communautair initiatief EQUAL.
3. De lidstaten stellen alles in het werk om te zorgen voor samenhang en complementariteit tussen de activiteiten in het kader van dit programma en die op nationaal, regionaal en plaatselijk niveau.

Artikel 8

Deelname van de EVA/EER-landen, de geassocieerde landen van Midden- en Oost-Europa, Cyprus, Malta en Turkije

Het programma staat open voor deelname van:

- a) de EVA/EER-landen overeenkomstig de voorwaarden die worden gesteld in de EER-Overeenkomst;
- b) de kandidaat-landen van Midden- en Oost-Europa (LMOE's) overeenkomstig de voorwaarden die worden gesteld in de Europa-Overeenkomsten, in de aanvullende protocollen en in de besluiten van de respectieve Associatieraden;
- c) Cyprus en Malta, op basis van aanvullende kredieten volgens met die landen vast te stellen procedures;
- d) Turkije, op basis van aanvullende kredieten volgens met dat land vast te stellen procedures.

Artikel 9

Toezicht en evaluatie

1. De Commissie houdt, in samenwerking met de lidstaten, voortdurend toezicht op het verloop van het programma.

2. De Commissie evalueert het programma met medewerking van onafhankelijke deskundigen. Bij deze evaluatie worden de relevantie en doeltreffendheid beoordeeld van de acties die worden uitgevoerd in verband met de in artikel 2 genoemde doelstellingen. Ook wordt het effect van het programma als geheel beoordeeld.

Deze evaluatie betreft tevens de complementariteit tussen de in het kader van dit programma uitgevoerde acties en de acties die betrekking hebben op andere relevante communautaire beleidslijnen, instrumenten en acties.

3. De Commissie legt uiterlijk 31 december 2005 een evaluatieverslag over de uitvoering van het programma voor aan het Europees Parlement, de Raad, het Economisch en Sociaal Comité en het Comité van de Regio's.

Artikel 10

Inwerkingtreding

Dit besluit treedt in werking op de dag van bekendmaking in het *Publicatieblad van de Europese Gemeenschappen*.

BIJLAGE

AANWIJZINGEN VOOR DE UITVOERING VAN HET PROGRAMMA

I. Actiegebieden

Het programma mag de volgende gebieden bestrijken:

- a) bevordering van non-discriminatie binnen en door overheidsdiensten (bijv. politie, gerechtelijke instanties, gezondheidszorg, sociale zekerheid, onderwijs);
- b) bevordering van non-discriminatie binnen en door de media;
- c) verwijdering van discriminerende barrières voor de deelname aan besluitvormings- en democratische processen;
- d) verwijdering van discriminerende barrières voor de toegang tot goederen en diensten, met inbegrip van huisvesting, vervoer, cultuur, vrijetijdsbesteding en sport;
- e) identificatie van hulpmiddelen en methoden voor een doeltreffende controle op discriminatie;
- f) identificatie van hulpmiddelen en methoden voor een doeltreffende verspreiding van informatie over het recht op gelijke behandeling en non-discriminatie;
- g) identificatie van methodologieën voor de mainstreaming van anti-discriminerende beleidslijnen en praktijken.

De programmathema's mogen worden aangepast of aangevuld volgens de in artikel 6 vastgestelde procedure, op basis van een jaarlijkse herziening en rekening houdend met de resultaten van de voorbereidende acties voor dit programma en activiteiten uit hoofde van andere communautaire beleidslijnen, instrumenten en acties.

Bij alle activiteiten in het kader van het programma moet het beginsel van gender mainstreaming in acht genomen worden.

II. Acties

Deel 1 — Analyse en evaluatie

De volgende maatregelen kunnen worden gesteund:

1. de ontwikkeling en verspreiding van vergelijkbare statistieken over de omvang van discriminatie in de Gemeenschap;
2. de ontwikkeling en verspreiding van methoden en indicatoren voor de evaluatie van de doeltreffendheid van anti-discriminatoire beleidslijnen en praktijken (benchmarking);
3. de analyse, door middel van jaarlijkse verslagen, van de anti-discriminatie wetgeving en -praktijken, met het oog op de evaluatie van de doeltreffendheid ervan en de verspreiding van de daaruit getrokken lessen;

4. thematische studies in het kader van de prioritaire thema's waarbij benaderingswijzen voor verschillende discriminatiegronden met elkaar vergeleken en aan elkaar getoetst worden.

Bij de uitvoering van dit deel moet de Commissie vooral toezien op de samenhang en complementariteit met de activiteiten van het Europees Waarnemingscentrum voor racisme en vreemdelingenhaat en die uit hoofde van het Vijfde Kaderprogramma voor OTO van de Gemeenschap.

Deel 2 — Capaciteitsopbouw

Om de capaciteiten en de doeltreffendheid van de actoren uit de doelgroep, die werkzaam zijn op het gebied van de bestrijding van discriminatie, te verbeteren kunnen de volgende activiteiten worden gesteund:

1. transnationale uitwisselingen tussen uiteenlopende actoren uit ten minste vier verschillende lidstaten, bestaande uit de overdracht van informatie, lessen en goede praktijken. Mogelijke activiteiten zijn de vergelijking van de doeltreffendheid van procedures, methoden en hulpmiddelen in verband met de gekozen thema's; de wederzijdse overdracht en toepassing van goede praktijken; uitwisselingen van personeel; gezamenlijke ontwikkeling van producten, procedures, strategieën en methoden; de aanpassing van de als goede praktijken aangeduide methoden, instrumenten en procedures aan andere contexten; en/of de gemeenschappelijke verspreiding van resultaten, materiaal ter bevordering van de zichtbaarheid, en evenementen;
2. financiering van de werkingskosten van relevante niet-gouvernementele organisaties op Europees niveau die ervaring hebben op het gebied van de bestrijding van discriminatie en die de belangen behartigen van mensen die aan discriminatie blootstaan, ter bevordering van de ontwikkeling van een geïntegreerde en gecoördineerde aanpak voor de bestrijding van discriminatie.

De criteria voor de selectie van te ondersteunen organisaties zullen worden vastgelegd volgens de procedure van artikel 6.

Deel 3 — Bewustmaking

De volgende maatregelen kunnen worden gesteund:

1. de organisatie van conferenties, seminars en evenementen op Europees niveau;
2. de organisatie van seminars door de lidstaten ter ondersteuning van de uitvoering van het Gemeenschapsrecht op het gebied van non-discriminatie; bevordering van de Europese dimensie van op nationaal niveau georganiseerde evenementen;
3. de organisatie van Europese mediacampagnes en evenementen ter ondersteuning van de transnationale uitwisseling van informatie en de identificatie en verspreiding van goede praktijken, met inbegrip van de toekenning van prijzen aan succesvolle acties in het kader van deel 2 ter verbetering van de zichtbaarheid van de discriminatiebestrijding;
4. de publicatie van materiaal ter verspreiding van de resultaten van het programma, met inbegrip van de totstandbrenging van een internetsite met voorbeelden van goede praktijken, een forum voor de uitwisseling van ideeën en een gegevensbank met potentiële partners voor transnationale uitwisselingsacties.

III. Methode voor het indienen van aanvragen om steun

Deel 1: Dit deel zal hoofdzakelijk worden uitgevoerd door middel van aanbestedingen. Bij samenwerking met de nationale bureaus voor de statistiek zijn de procedures van Eurostat van toepassing.

Deel 2: Deel 2.1 zal worden uitgevoerd door middel van oproepen tot het indienen van voorstellen bij de Commissie.

Deel 2.2 zal eveneens worden uitgevoerd door middel van oproepen tot het indienen van voorstellen bij de Commissie.

Deel 3: Dit deel zal over het algemeen worden uitgevoerd door middel van aanbestedingen. Acties uit hoofde van de delen 3.2 en 3.3 kunnen worden gesubsidieerd indien hierom, bijvoorbeeld door lidstaten, wordt verzocht.

Gewijzigd voorstel voor een richtlijn van het Europees Parlement en de Raad tot wijziging van Richtlijn 91/440/EEG betreffende de ontwikkeling van de spoorwegen in de Gemeenschap ⁽¹⁾

(2000/C 116 E/08)

(Voor de EER relevante tekst)

COM(1999) 616 def. — Vol. I — 98/0265(COD)

(Door de Commissie overeenkomstig artikel 250, lid 2, van het EG-Verdrag ingediend op 29 november 1999)

HET EUROPEES PARLEMENT EN DE RAAD VAN DE
EUROPESE UNIE,

Gelet op het Verdrag tot oprichting van de Europese Gemeenschap, inzonderheid op artikel 71,

Gezien het voorstel van de Commissie,

Gezien het advies van het Economisch en Sociaal Comité,

Gezien het advies van het Comité van de Regio's,

Overeenkomstig de procedure van artikel 251 van het Verdrag,

Overwegende hetgeen volgt:

- (1) Richtlijn 91/440/EEG van de Raad ⁽²⁾ dient te worden gewijzigd om ervaringen met de tenuitvoerlegging ervan en ontwikkelingen in de spoorwegsector sinds de vaststelling van die richtlijn in aanmerking te nemen, teneinde te bewerkstelligen dat de daarin vervatte doelstellingen worden bereikt.
- (2) Om de efficiënte exploitatie en ontwikkeling van het verlenen van vervoerdiensten en het beheer van de infrastructuur als twee afzonderlijke activiteiten te bevorderen, te zorgen voor een eerlijke en niet-discriminerende toegang tot de spoorweginfrastructuur, het gebruik van overheidssteun voor de spoorwegsector transparant te maken en een hechte basis voor infrastructuurheffingen te leggen, dienen na een overgangsperiode afzonderlijke entiteiten voor vervoerdiensten en voor infrastructuurbeheer in het leven te worden geroepen.
- (3) In afwachting van de oprichting van deze entiteiten dienen binnen een onderneming afzonderlijke afdelingen voor vervoerdiensten en voor infrastructuurbeheer te worden gecreëerd en dienen zowel de winst- en verliesrekeningen als de jaarbalansen van de twee activiteiten te worden gescheiden.
- (4) Zoals bij de overige vervoerwijzen dient de liberalisering van het spoorwegvervoer stapsgewijs te verlopen, in samenhang met de toepassing van de nodige begeleidende harmonisatiemaatregelen.
- (5) Overeenkomstig het principe van geleidelijke liberalisering en om concurrentie en de toetreding van nieuwe exploitanten te bevorderen, dienen in dit stadium de toegangsrechten te worden uitgebreid tot alle spoorwegonder-

nemingen voor het internationale goederenvervoer binnen een welbepaald netwerk, het Trans-Europees netwerk voor goederenvervoer per spoor genaamd (TERFN), waarbij deze ondernemingen ook toegang krijgen tot belangrijke terminals en havens.

- (6) Het is noodzakelijk dat spoorwegondernemingen en door deze gevormde internationale samenwerkingsverbanden, die de in artikel 10 van Richtlijn 91/440/EEG bedoelde diensten verlenen, van de bij dat artikel vastgestelde toegangsrechten ten volle profijt hebben.
- (7) Met het oog op het bovenstaande dienen alle spoorwegondernemingen en internationale samenwerkingsverbanden op eerlijke en niet-discriminerende wijze te worden behandeld wat de voorwaarden betreft waaronder toegang tot de infrastructuur wordt verleend, en bijgevolg dient de taak van het opstellen en het handhaven van veiligheidsregels, met inbegrip van het onderzoeken van ernstige ongevallen, door onafhankelijke instanties of door ondernemingen die zelf geen vervoerdiensten per spoor verrichten, te worden uitgevoerd.
- (8) Ter bevordering van het efficiënt beheer van de infrastructuur in het algemeen belang dient aan beheerders van de infrastructuur een positie te worden toegekend, die hen onafhankelijk van de staat maakt, en dienen zij de vrijheid te hebben hun eigen bedrijfsvoering te kiezen, waarbij de lidstaten de noodzakelijke maatregelen voor de ontwikkeling en het veilig gebruik van de spoorweginfrastructuur dienen te nemen.
- (9) Ter bevordering van de efficiënte exploitatie van reizigers- en goederenvervoerdiensten per spoor en ter waarborging van de transparantie van de financiën ervan, met inbegrip van steunmaatregelen voor herstructurering, is het noodzakelijk om de boekhouding van reizigersvervoerdiensten per spoor van die van goederenvervoerdiensten per spoor te scheiden.
- (10) Twee jaar na de datum waarop de lidstaten aan de deze richtlijn moeten hebben voldaan brengt de Commissie verslag uit over de tenuitvoerlegging van de richtlijn en doet zij passende voorstellen.
- (11) Aangezien voor de tenuitvoerlegging van deze richtlijn maatregelen van algemene strekking vereist zijn in de zin van artikel 2 van Besluit 1999/468/EG van de Raad van 28 juni 1999 tot vaststelling van de voorwaarden voor de uitoefening van de aan de Commissie verleende uitvoeringsbevoegdheden ⁽³⁾, dienen deze te worden vastgesteld volgens de in artikel 5 van genoemd besluit bedoelde regelgevingsprocedure,

⁽¹⁾ PB C 321 van 20.10.1998, blz. 6.

⁽²⁾ PB L 237 van 24.8.1991, blz. 25.

⁽³⁾ PB L 184 van 17.7.1999, blz. 23.

HEBBER DE VOLGENDE RICHTLIJN VASTGESTELD:

Artikel 1

Richtlijn 91/440/EEG wordt als volgt gewijzigd:

1. In artikel 1 worden het tweede, vierde en vijfde streepje vervangen en wordt een nieuw derde streepje toegevoegd, als volgt:

„— door afzonderlijke entiteiten voor het verrichten van vervoerdiensten en voor infrastructuurbeheer op te richten na de in artikel 6, lid 1, bedoelde overgangsperiode en, in afwachting van de oprichting van die entiteiten, door binnen een onderneming afzonderlijke afdelingen te creëren en de winst- en verliesrekeningen en de jaarbalansen van de twee activiteiten te scheiden, alsook door een instantie of onderneming die onafhankelijk is van een spoorwegonderneming te belasten met functies die voor een eerlijke, niet-discriminerende toegang tot de infrastructuur bepalend zijn, zoals de toewijzing van infrastructuurcapaciteit, de vaststelling en toepassing van een heffingsregeling voor het gebruik daarvan en de afgifte van veiligheidscertificaten en vergunningen,

— door de financiële structuur van deze entiteiten te verbeteren,

— door spoorwegondernemingen die internationaal goederenvervoer verrichten en internationale samenwerkingsverbanden van spoorwegondernemingen recht op toegang tot de spoorwegnetten van de lid-staten te garanderen.”

2. Artikel 3, eerste en tweede streepje, komt te luiden:

„— „spoorwegonderneming”: iedere privaat- of publiekrechtelijke onderneming waarvan het bedrijf in de verlening van spoorwegvervoerdiensten voor goederen en/of voor reizigers bestaat, waarbij die onderneming voor de tractie moet zorgen.

— „infrastructuurbeheerder”: een instantie of onderneming die voor de totstandbrenging en het onderhoud van spoorweginfrastructuur verantwoordelijk is. Deze taak kan het beheer van besturings- en veiligheidssystemen omvatten.”

3. Artikel 6 komt te luiden:

„1. De lidstaten richten afzonderlijke entiteiten op, elk met een eigen rechtspersoonlijkheid, voor het verrichten van vervoerdiensten en voor het beheer van de spoorweginfrastructuur. De aan een van deze entiteiten verstrekte openbare middelen mogen niet worden overgedragen naar de andere entiteit.

De lidstaten richten deze entiteiten op uiterlijk twee jaar na de datum waarop zij moeten hebben voldaan aan Richtlijn .../.../EG van het Europees Parlement en de Raad.

De lidstaten kunnen ondernemingen die zelf vervoerdiensten verrichten niet belasten met functies die voor een eerlijke, niet-discriminerende toegang tot de infrastructuur bepalend zijn, zoals de toewijzing van infrastructuurcapaciteit, de vaststelling en toepassing van een heffingsregeling voor het gebruik daarvan en de afgifte van veiligheidscertificaten en vergunningen.

2. Tot de lidstaten afzonderlijke entiteiten voor het verrichten van vervoerdiensten en voor infrastructuurbeheer oprichten stellen zij het creëren van afzonderlijke afdelingen voor elke activiteit binnen een onderneming verplicht. Tevens treffen zij de nodige maatregelen om ervoor zorg te dragen dat voor, enerzijds, bedrijfsactiviteiten met betrekking tot het verlenen van vervoerdiensten en, anderzijds, bedrijfsactiviteiten met betrekking tot het beheer van de spoorweginfrastructuur, afzonderlijke winst- en verliesrekeningen alsmede afzonderlijke jaarbalansen worden opgesteld en gepubliceerd. Openbare middelen die voor een van deze activiteiten worden verstrekt, mogen niet naar de andere activiteit worden overgedragen.”

4. Artikel 7 wordt als volgt gewijzigd:

a) Lid 1 komt te luiden:

„1. De lidstaten nemen de nodige maatregelen voor de ontwikkeling van hun nationale spoorweginfrastructuur, waarbij zij indien nodig de algemene behoeften van de Gemeenschap in aanmerking nemen.

Zij dragen ervoor zorg dat veiligheidsnormen en -voorschriften worden vastgesteld, toegepast en gehandhaafd en nemen passende controlemaatregelen, zodat een eerlijke en niet-discriminerende toegang tot de infrastructuur kan worden gewaarborgd. Deze functies, met inbegrip van het onderzoeken van alle ernstige ongevallen, worden uitgeoefend door instanties of ondernemingen die zelf geen vervoerdiensten per spoor verlenen en onafhankelijk zijn van instanties of ondernemingen die wel zulke diensten verlenen.”

b) Lid 2 wordt geschrapt; lid 3 wordt lid 2.

c) Het volgende lid wordt toegevoegd:

„4. Binnen het kader van het Gemeenschapsrecht en het door de Staat vastgestelde algemene beleid stelt de infrastructuurbeheerder een bedrijfsplan op, dat mede investerings- en financieringsprogramma's omvat. Dit plan wordt zodanig opgesteld dat een optimaal, efficiënt gebruik en ontwikkeling van de infrastructuur wordt gewaarborgd en tevens een financieel evenwicht wordt bereikt en voorziet in de middelen voor de verwezenlijking van deze doelstellingen.”

5. Aan artikel 9 wordt het volgende lid 4 toegevoegd:

„4. Voor bedrijfsactiviteiten met betrekking tot de verlening van vervoerdiensten voor reizigers en voor die met betrekking tot de verlening van vervoerdiensten voor goederen worden afzonderlijke winst- en verliesrekeningen en jaarbalansen opgesteld en gepubliceerd. Financiële middelen die voor elk van deze activiteiten zijn verstrekt, dienen afzonderlijk in de betreffende boekhouding te worden opgevoerd en mogen niet van de ene naar de andere activiteit worden overgedragen.”

6. Artikel 10 komt te luiden:

„1. Aan de internationale samenwerkingsverbanden worden toegangs- en doorvoerrecht verleend in de lidstaten waar de samenstellende spoorwegondernemingen zijn gevestigd, alsmede doorvoerrecht in de andere lidstaten voor het verrichten van internationale vervoerdiensten tussen de lidstaten waar de samenstellende ondernemingen van die samenwerkingsverbanden zijn gevestigd.

2. De spoorwegondernemingen die onder de werkingssfeer van artikel 2 vallen, krijgen onder billijke voorwaarden recht op toegang tot de infrastructuur van de andere lidstaten met het oog op de exploitatie van internationale gecombineerde goederenvervoerdiensten.

3. De spoorwegondernemingen die onder de werkingssfeer van artikel 2 vallen, krijgen onder billijke voorwaarden recht op toegang tot een netwerk, het Trans-Europees netwerk voor goederenvervoer per spoor genaamd, met het oog op de exploitatie van internationale goederenvervoerdiensten.

4. Een spoorwegonderneming die spoorwegvervoerdiensten verricht, sluit de nodige administratieve, technische en financiële overeenkomsten met de beheerders van de gebruikte spoorweginfrastructuur om de problemen te regelen op het gebied van de regeling en de veiligheid van het verkeer in verband met het desbetreffende vervoer. Die overeenkomsten moeten in niet-discriminerende en transparante voorwaarden voorzien.”

7. Het volgende artikel wordt toegevoegd:

„Artikel 10 bis

1. Het Trans-Europees netwerk voor goederenvervoer per spoor is als volgt opgezet:

- a) Het omvat de spoorlijnen die zijn aangegeven op de kaarten in de bijlage.
- b) De infrastructuurbeheerders bieden indien nodig alternatieve routes aan, met name om overbelaste infrastructuurelementen in de zin van Richtlijn 2000/. . /EG inzake de toewijzing van spoorweginfrastructuurcapaciteit en de heffing van rechten voor het gebruik van spoorweginfrastructuur alsmede inzake veiligheids certificering te ontwijken. Wanneer dergelijke routes worden aangeboden wordt de oorspronkelijke totale reistijd zoveel mogelijk gehandhaafd.

c) Er wordt gezorgd voor toegang per spoor tot terminals die meer dan één eindgebruiker bedienen of kunnen bedienen en tot andere lokaties en installaties, alsook voor begintrajecten naar en eindtrajecten vanaf die terminals, lokaties en installaties.

d) Er wordt gezorgd voor toegang per spoor tot de in de bijlage vermelde havens, alsook voor de nodige begin- en eindtrajecten.

2. Bovenvermelde begin- en eindtrajecten bestrijken elk 50 km van het traject via de in lid 1, onder a), bedoelde spoorlijnen, dan wel 20 % van dat traject wanneer dit meer is.

Treinen kunnen samengevoegd en/of gesplitst worden en de verschillende treindelen kunnen een verschillende herkomst en bestemming hebben.

De dienstverlening in terminals en havens is gegarandeerd voor alle spoorwegondernemingen en kan alleen worden beperkt wanneer bruikbare alternatieven voorhanden zijn.”

8. Artikel 11 wordt vervangen door de volgende artikelen 11 en 11 bis:

„Artikel 11

1. De lidstaten kunnen de Commissie elk vraagstuk met betrekking tot de toepassing van deze richtlijn voorleggen. Passende besluiten worden genomen volgens de in artikel 11 bis, lid 2, bedoelde raadplegingsprocedure.

Op verzoek van een lidstaat of op eigen initiatief toetst de Commissie, in specifieke gevallen, de toepassing van artikel 10, leden 1 tot en met 4, en besluit zij binnen twee maanden na ontvangst van het desbetreffende verzoek, volgens dezelfde procedure, of de betrokken maatregel verder kan worden toegepast. De Commissie deelt haar besluit mede aan het Europees Parlement, de Raad en de lidstaten.

2. Wanneer maatregelen van algemene strekking die ten doel hebben essentiële bepalingen van deze richtlijn toe te passen moeten worden gewijzigd, worden passende besluiten genomen volgens de in artikel 11 bis, lid 3, bedoelde regelgevingsprocedure

Artikel 11 bis

1. De Commissie wordt bijgestaan door een Comité bestaande uit vertegenwoordigers van de lidstaten en voorzeten door de vertegenwoordiger van de Commissie (hierna „het Comité”).

2. Wanneer naar dit lid wordt verwezen is de in artikel 3 van Besluit 1999/468/EG bedoelde raadplegingsprocedure van toepassing.

3. Wanneer naar dit lid wordt verwezen is de in artikel 5 van Besluit 1999/468/EG bedoelde regelgevingsprocedure van toepassing, met dien verstande dat het bepaald in artikel 8 van genoemd besluit in acht moet worden genomen.

De in artikel 5, lid 6, van Besluit 1999/468/EG bedoelde termijn bedraagt drie maanden.”

9. Artikel 14 komt te luiden:

„De Commissie dient twee jaar na de datum waarop de lidstaten moeten hebben voldaan aan Richtlijn .../EG van het Europees Parlement en de Raad bij het Europees Parlement, het Economisch en Sociaal Comité, het Comité van de Regio's en de Raad een verslag in over de tenuitvoerlegging van deze richtlijn, vergezeld van passende voorstellen met betrekking tot de voortzetting van de communautaire actie inzake de ontwikkeling van de spoorwegmarkt en het daarvoor geldende juridische kader.”

Artikel 2

De lidstaten doen de nodige wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen in werking treden om uiterlijk één jaar na de in-

werkingtreding van deze richtlijn aan deze richtlijn te voldoen. Zij stellen de Commissie daarvan onverwijld in kennis.

Wanneer de lidstaten deze bepalingen aannemen, wordt in die bepalingen naar deze richtlijn verwezen of wordt hiernaar verwezen bij de officiële bekendmaking van die bepalingen. De regels voor deze verwijzing worden vastgesteld door de lidstaten.

Artikel 3

Deze richtlijn treedt in werking op de twintigste dag volgende op die van de bekendmaking ervan in het *Publicatieblad van de Europese Gemeenschappen*.

Artikel 4

Deze richtlijn is gericht tot de lidstaten.

BIJLAGE

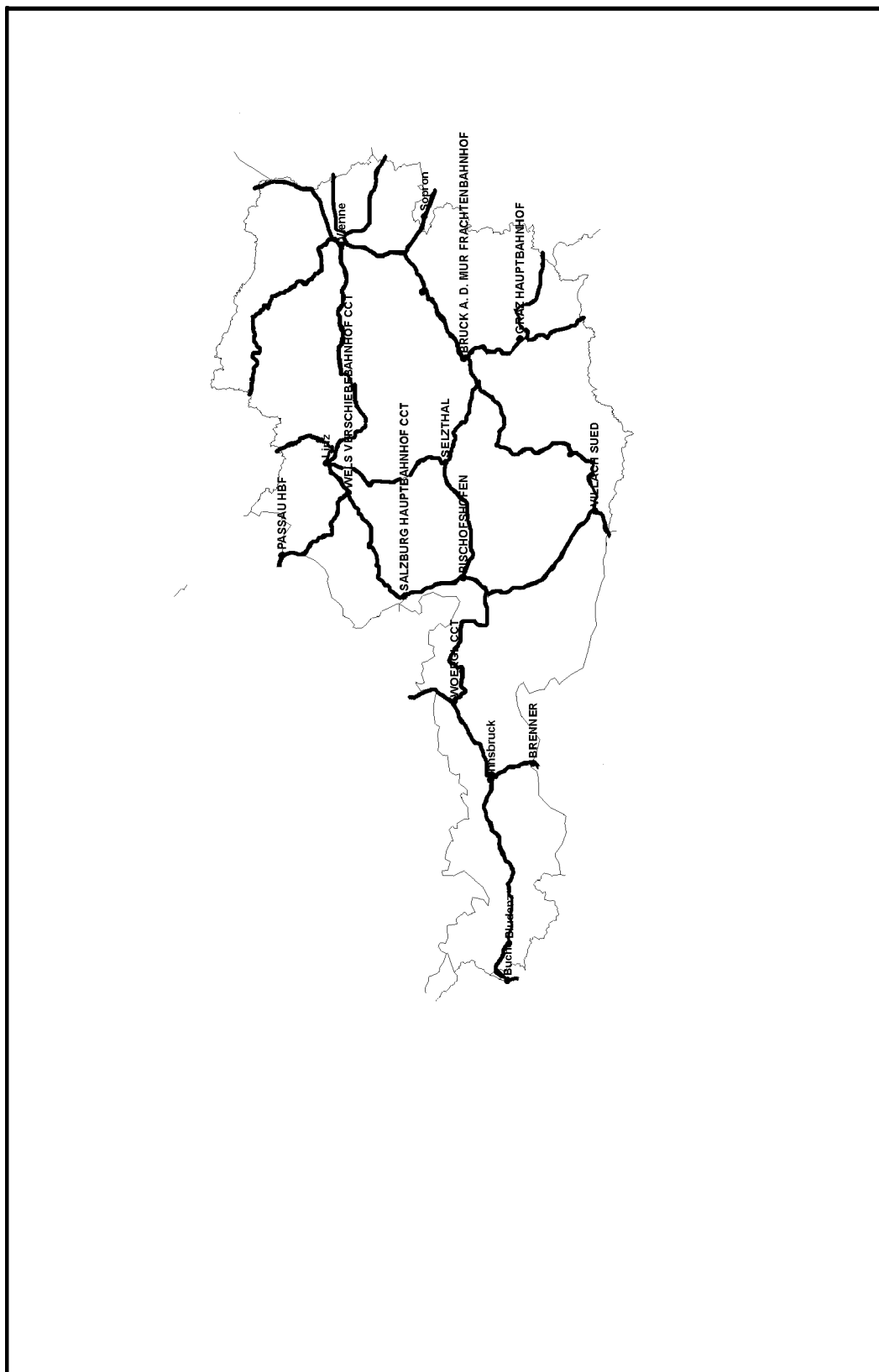
Havens

Oostenrijk	België	Denemarken	Finland	Frankrijk
	Antwerpen	Aalborg	Hamina	Bayonne
	Gent	Aarhus	Hanko	Bordeaux
	Oostende	Esbjerg	Helsinki	Boulogne
	Zeebrugge	Frederica	Kemi	Calais
		Frederikshavn	Kokkola	Cherbourg
		Kopenhagen	Kotka	Dunkerque
		Nyborg	Oulu	F. S. Marseilles
		Ødense	Pori	La Rochelle
			Rauma	Le Havre
			Tornio	Nantes
			Turku	Port La Nouvelle
				Rouen
				Sète
				St. Nazaire
Duitsland	Griekenland	Ierland	Italië	Luxemburg
Bremen Hafen	Alexandroupoli	Cork	Ancona	
Brunsbüttel	Elefsina	Dublin	Augusta	
Emden	Patras		Bari	
Hamburg	Piraeus		Brindisi	
Kiel	Thessaloniki		C. Vecchia	
Lübeck	Volos		Cagliari	
Nordenham			Genoa	
Puttgarden			Gioia Tauro	
Rostock			La Spezia	
Wilhelmshaven			Livorno	
Wismar			Napoli	

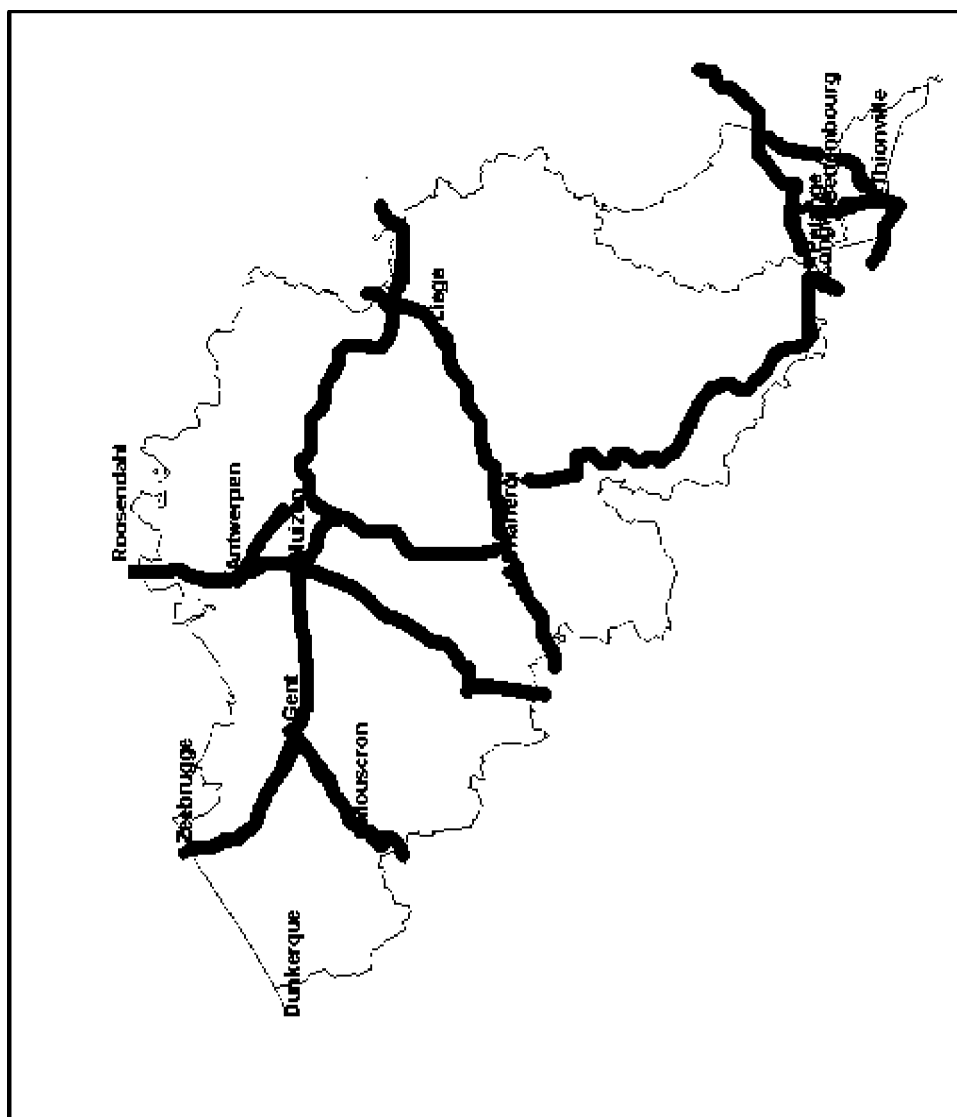
Duitsland	Griekenland	Ierland	Italië	Luxemburg
			Piombino	
			Ravenna	
			Salerno	
			Savona	
			Taranto	
			Trieste	
			Venezia	

Nederland	Portugal	Spanje	Zweden	Verenigd Koninkrijk
Amsterdam Zeehaven	Aveiro	Algeciras	Göteborg-Varberg	Belfast
Delfzijl/Eemshaven	Leixoes	Almeria	Helsingborg	Blyth
Vlissingen	Lisbon	Barcelona	Luleå	Bristol
Rotterdam Zeehaven	Setubal	Bilbao	Malmö	Cardiff
Terneuzen-Vliss.	Sines	Cadiz	Norrköping	Felixstowe
		Cartagena-Escombreras	Örnsköldsvik	Forth Ports
		Gijon	Oxelösund	Grimsby
		Huelva	Stockholm	Hull
		Pasajes	Trelleborg-Ystad	Ipswich
		Santa Cruz	Umeå	Liverpool
		Tarragona		London
		Valencia		Manchester
		Vigo		Medway
				Milford
				Newport
				Plymouth
				Southampton
				Talbot
				Tees
				Tyne

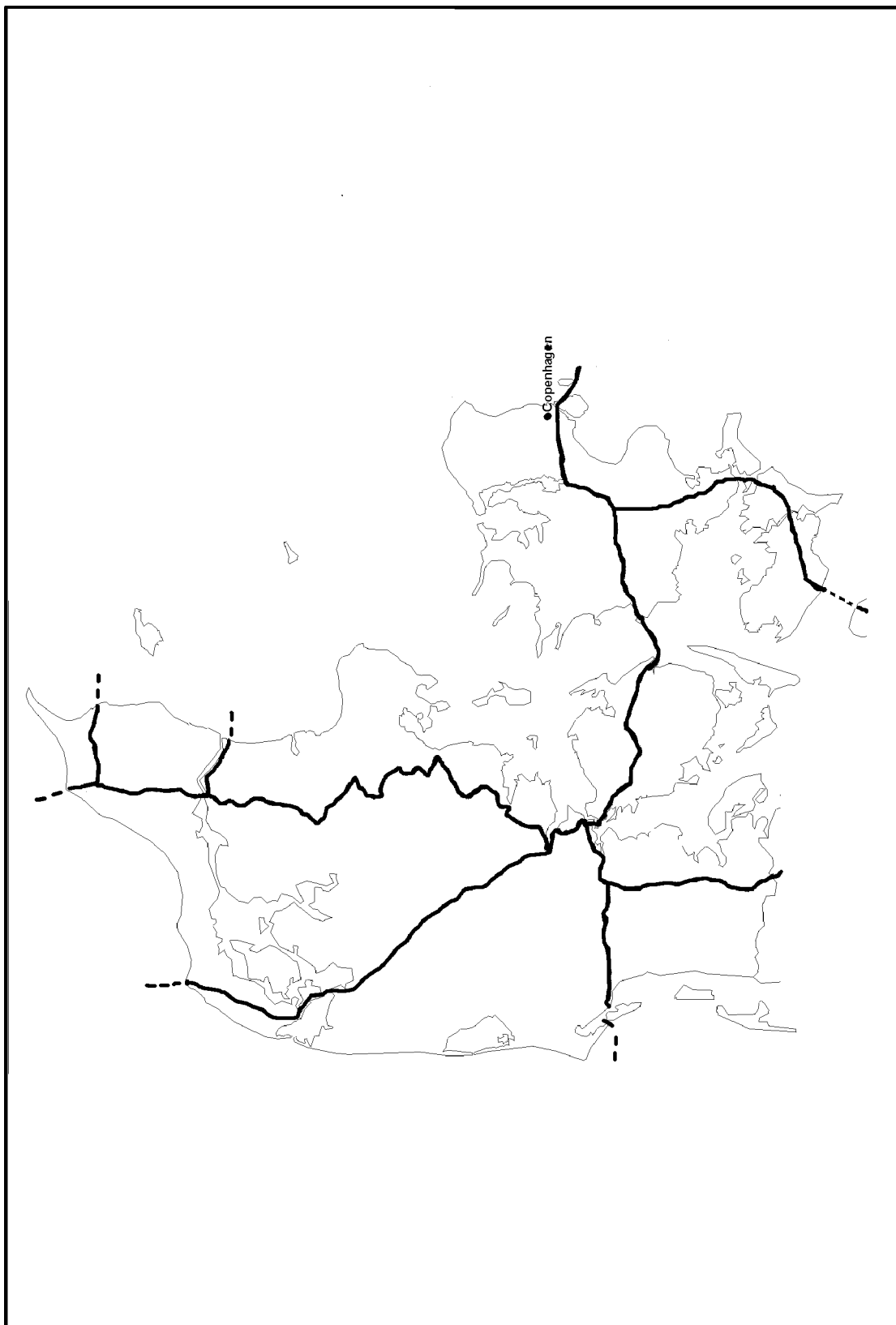
Oostenrijk

België
Luxemburg

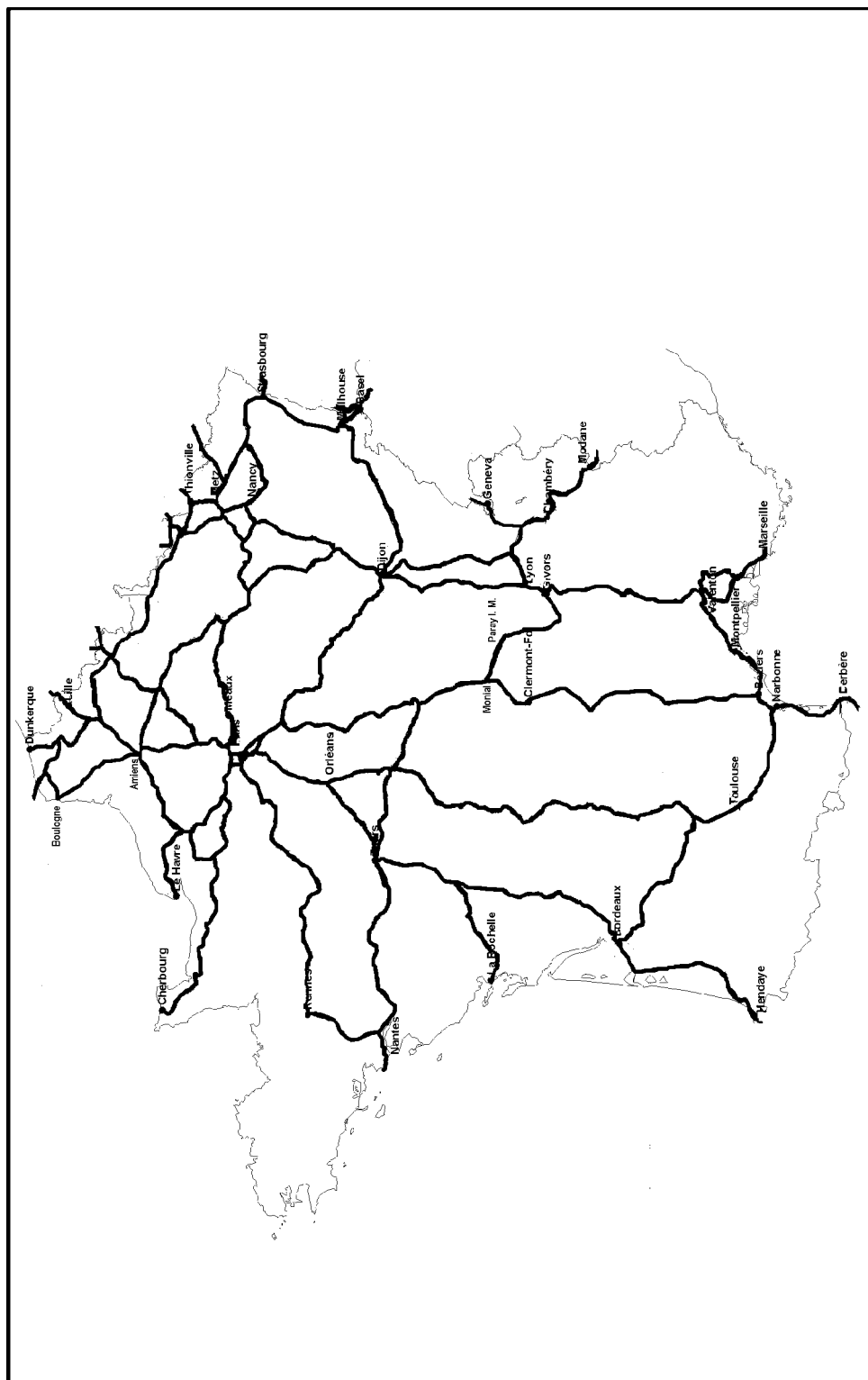
Denemarken

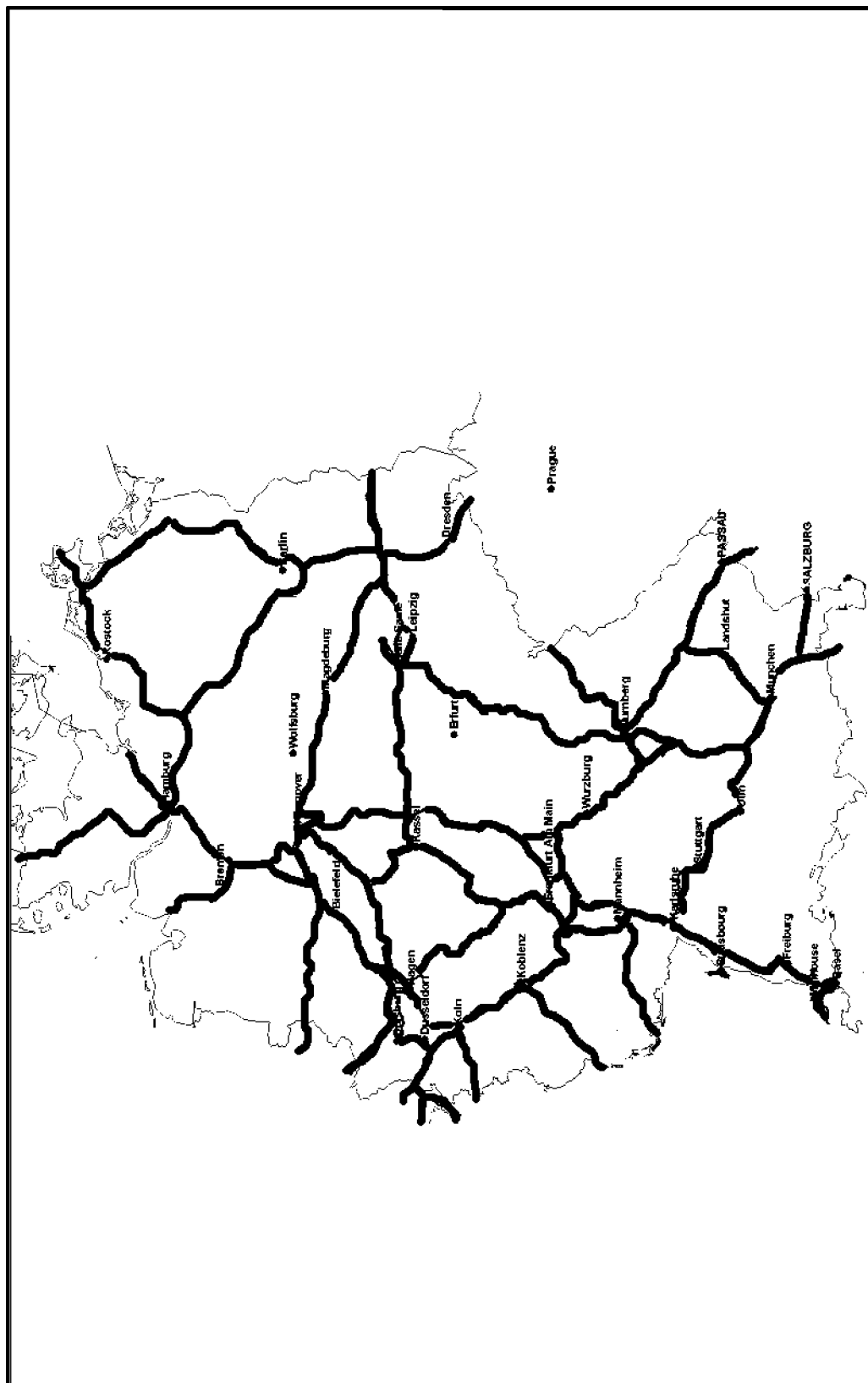
Finland

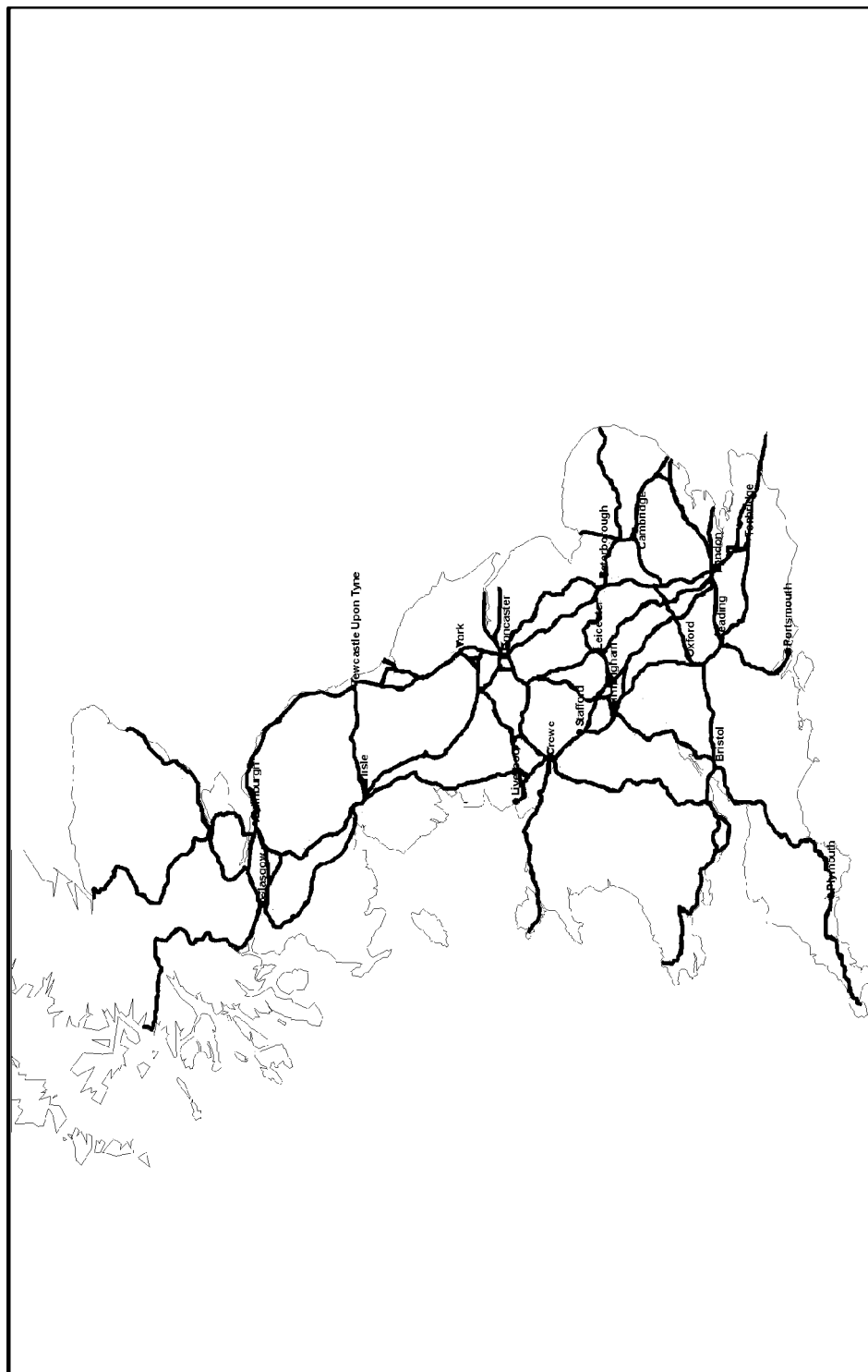
Frankrijk

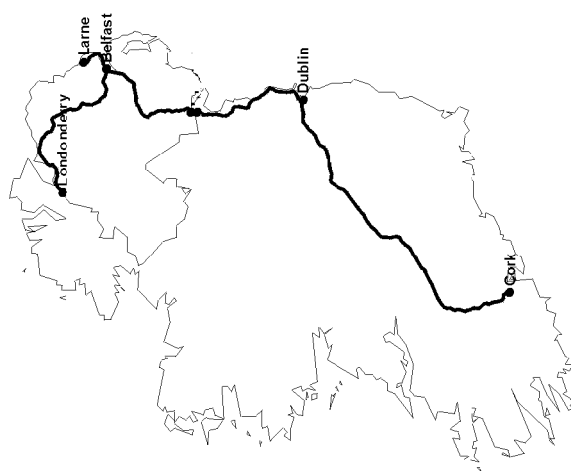
Duitsland

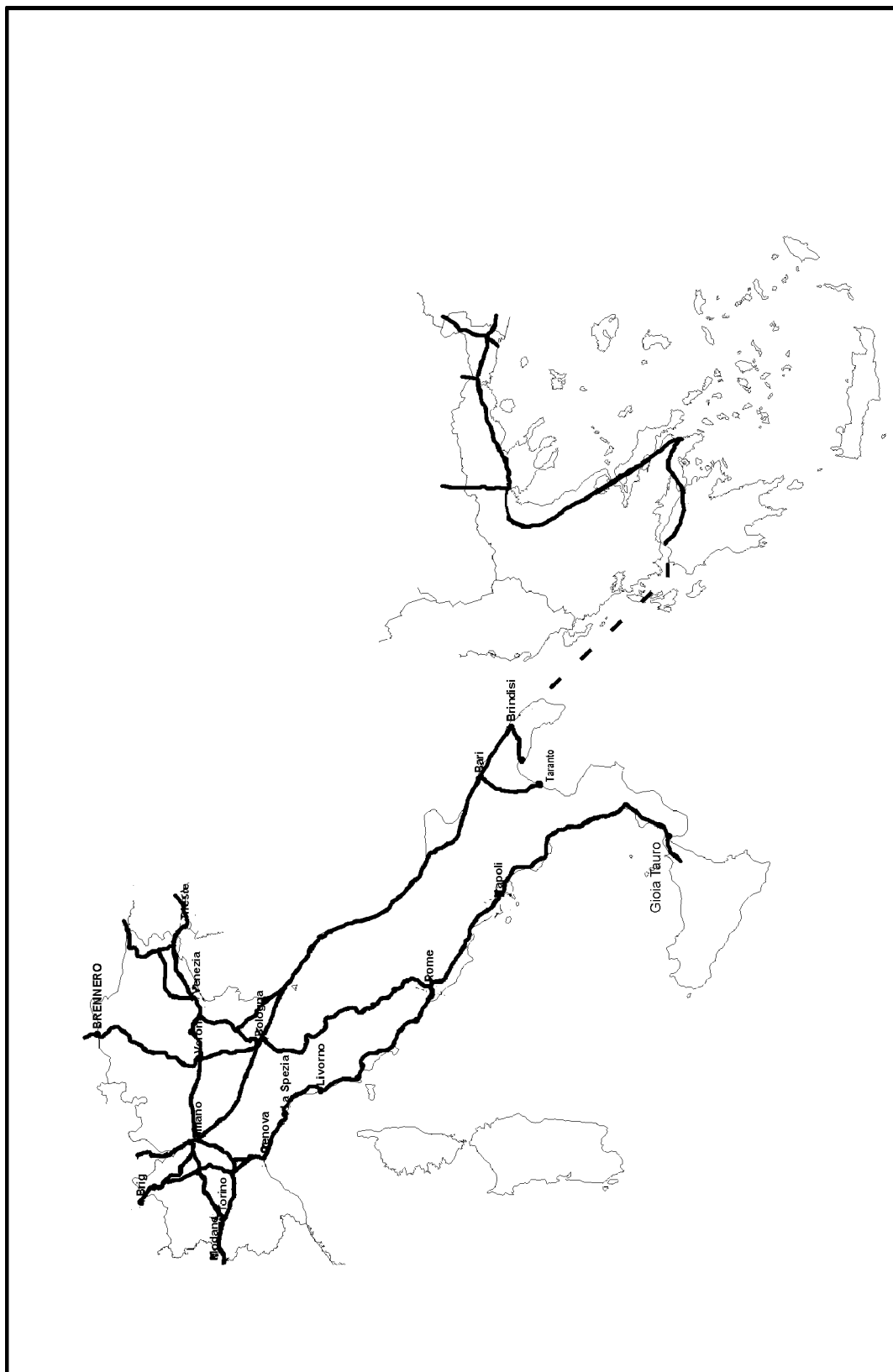
Groot-Brittannië

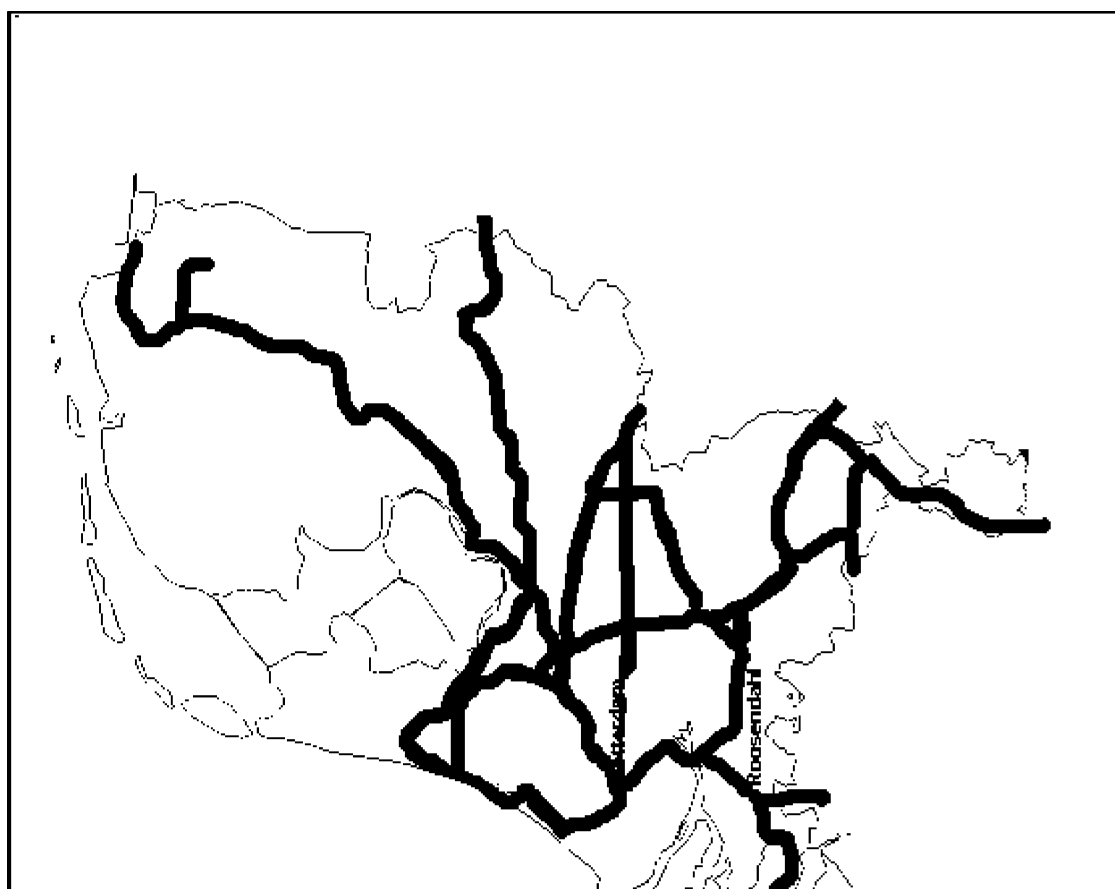
Ierland
Noord-Ierland

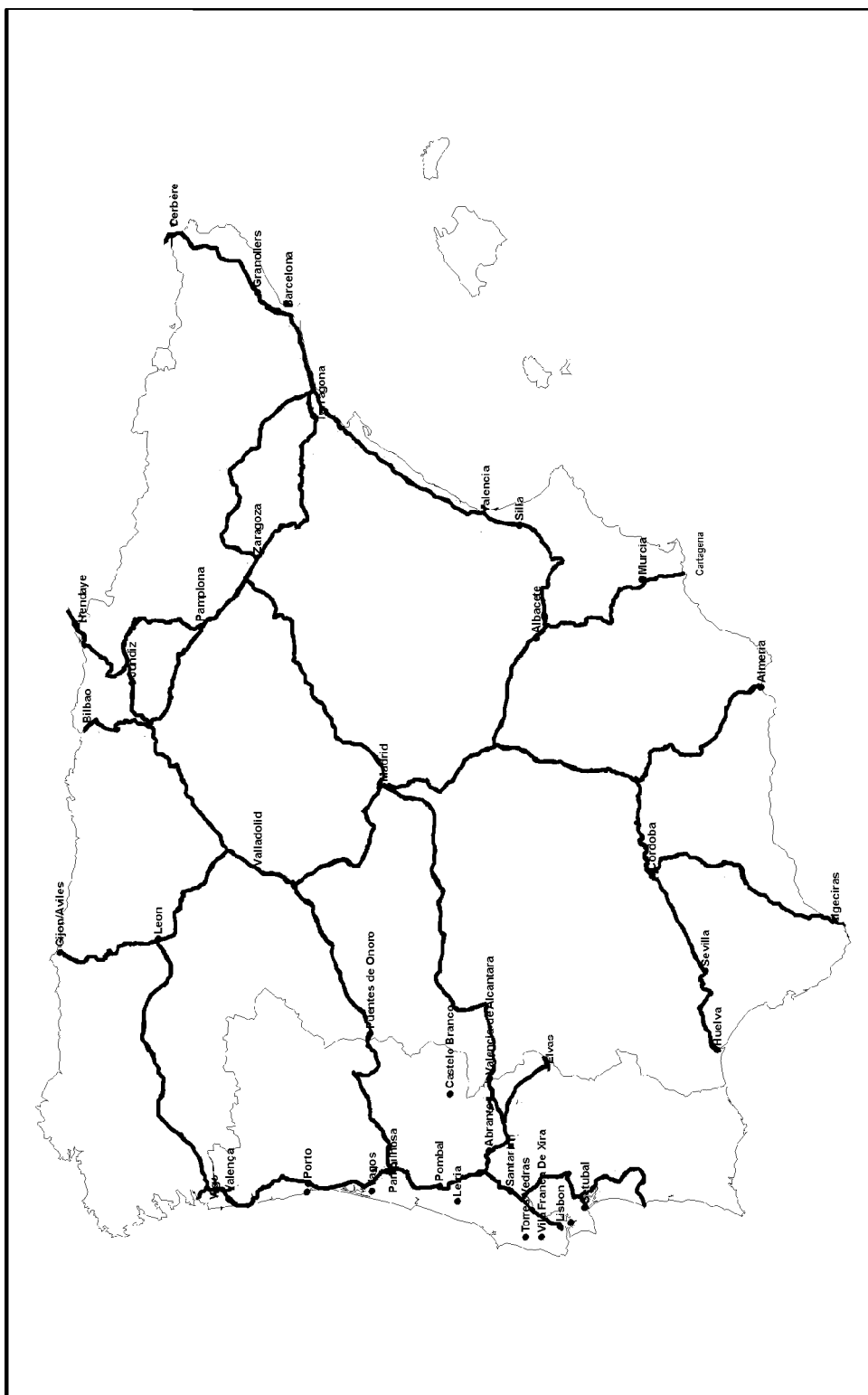
Italië
Griekenland

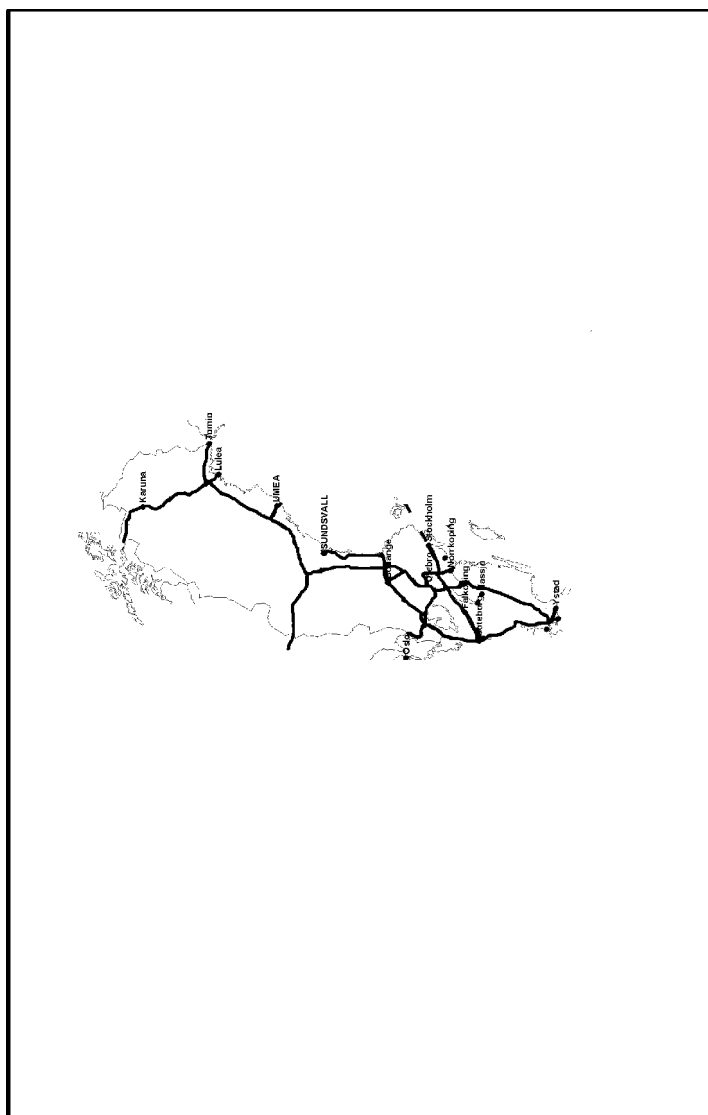
Nederland

Spanje
Portugal

Zweden

Gewijzigd voorstel voor een richtlijn van het Europees Parlement en de Raad tot wijziging van Richtlijn 95/18/EG betreffende de verlening van vergunningen aan spoorwegondernemingen ⁽¹⁾

(2000/C 116 E/09)

(Voor de EER relevante tekst)

COM(1999) 616 def. — Vol. II — 98/0266(COD)

(Door de Commissie overeenkomstig artikel 250, lid 2, van het EG-Verdrag ingediend op 29 november 1999)

HET EUROPEES PARLEMENT EN DE RAAD VAN DE EUROPESE UNIE,

Gelet op het Verdrag tot oprichting van de Europese Gemeenschap, inzonderheid op artikel 71,

Gezien het voorstel van de Commissie,

Gezien het advies van het Economisch en Sociaal Comité,

Gezien het advies van het Comité van de Regio's,

Overeenkomstig de procedure van artikel 251 van het Verdrag,

Overwegende hetgeen volgt:

(1) Richtlijn 91/440/EEG van de Raad van 29 juli 1991 betreffende de ontwikkeling van de spoorwegen in de Gemeenschap ⁽²⁾ voorziet in het internationaal spoorwegvervoer in bepaalde toegangsrechten voor spoorwegondernemingen en internationale samenwerkingsverbanden daarvan;

(2) Met het oog op een betrouwbare en adequate dienstverlening is een gemeenschappelijke vergunningsregeling noodzakelijk om te waarborgen dat de spoorwegondernemingen te allen tijde aan bepaalde eisen inzake goede naam, financiële draagkracht en beroepsbekwaamheid voldoen teneinde cliënten en derden te beschermen, en hun diensten overeenkomstig een hoge veiligheidsnorm aanbieden;

(3) Om eenvormige, niet-discriminerende toepassing van de toegangsrechten tot de spoorweginfrastructuur in de gehele Gemeenschap te waarborgen, is bij Richtlijn 95/18/EG van de Raad ⁽³⁾ voor spoorwegondernemingen die de in artikel 10 van Richtlijn 91/440/EEG bedoelde diensten verlenen, een vergunning ingesteld; deze vergunning is voor de exploitatie van zulke diensten verplicht en is geldig in de gehele Gemeenschap;

(4) Aangezien sommige lidstaten ruimere toegangsrechten hebben vastgesteld die verder reiken dan Richtlijn 91/440/EEG, lijkt waarborging van eerlijke, doorzichtige en niet-discriminerende behandeling van alle spoorwegondernemingen die in deze markt mogen opereren, noodzakelijk door de bij de richtlijn vastgestelde beginselen voor vergunningverlening tot alle in de sector actief zijnde ondernemingen uit te breiden;

(5) Om de krachtens artikel 11, lid 8, op de lidstaten en de Commissie rustende informatieplicht beter te kunnen nakomen en ervoor te zorgen dat alle lidstaten en de Commissie beter geïnformeerd worden dient, mede uitgaande van de gangbare praktijk en een logische interpretatie van de geldende richtlijn, de door de lidstaten en de Commissie te verstrekken informatie ook gegevens te omvatten over de vergunningen die zijn afgegeven;

(6) Overeenkomstig het subsidiariteits- en het evenredigheidsbeginsel, zoals vervat in artikel 5 van het Verdrag, kunnen de doelstellingen van deze richtlijn, namelijk de vaststelling van de hoofdbeginselen voor de verlening van vergunningen aan spoorwegondernemingen en de wederzijdse erkenning van die vergunningen in de gehele Gemeenschap, onvoldoende door de lidstaten worden verwezenlijkt wegens de duidelijk internationale dimensie die aan de verlening van die vergunningen in de gehele Gemeenschap, onvoldoende door de lidstaten worden verwezenlijkt wegens de duidelijk internationale dimensie die aan de verlening van die vergunningen verbonden is, en kunnen deze derhalve om redenen van de transnationale implicaties ervan beter door de Gemeenschap worden verwezenlijkt; deze richtlijn gaat niet verder dan hetgeen daartoe nodig is;

(7) Bepaald dient te worden dat vervoersverrichtingen in de vorm van pendeldiensten voor wegvoertuigen door de Kanaaltunnel en reizigersdiensten die uitsluitend op een lokaal, op zichzelf staand net of door middel van trams of sneltrams worden verleend, van het toepassingsgebied van Richtlijn 95/18/EG zijn uitgesloten, hetgeen ook voor spoorwegondernemingen geldt die louter hun eigen goederenvervoerdiensten verrichten op een uitsluitend voor dat doel dienend net;

(8) De communautaire voorwaarden voor toegang tot of doorvoer via de spoorweginfrastructuur zullen door andere bepalingen van de communautaire wetgeving worden geregeld;

(9) Richtlijn 95/18/EG dient dienovereenkomstig te worden gewijzigd,

⁽¹⁾ PB C 321 van 20.10.1998, blz. 8.

⁽²⁾ PB L 237 van 24.8.1991, blz. 25.

⁽³⁾ PB L 143 van 27.6.1995, blz. 7.

HEBBER DE VOLGENDE RICHTLIJN VASTGESTELD:

Artikel 1

Richtlijn 95/18/EG wordt als volgt gewijzigd:

1. Artikel 1 komt te luiden:

„Artikel 1

1. Deze richtlijn betreft de criteria voor de verlening, verlenging of wijziging, door een lidstaat, van vergunningen, die voor in de Gemeenschap gevestigde of nog te vestigen spoorwegondernemingen bestemd zijn.

2. Spoorwegondernemingen die op lokale, op zichzelf staande netten reizigersdiensten of die met gebruikmaking van, bijvoorbeeld, trams of sneltrams, stads- en voorstads-reizigersdiensten exploiteren, zijn van het toepassingsgebied van deze richtlijn uitgesloten. Spoorwegondernemingen die hun eigen goederenvervoerdiensten op een uitsluitend daartoe dienend net verrichten, zijn van het toepassingsgebied van deze richtlijn uitgesloten.

3. Spoorwegondernemingen en internationale samenwerkingsverbanden, waarvan de bedrijfsactiviteit is beperkt tot pendeldiensten voor het vervoer van wegvoertuigen door de Kanaaltunnel, zijn eveneens van het toepassingsgebied van deze richtlijn uitgesloten.

4. Een vergunning geldt voor het gehele grondgebied van de Gemeenschap.”

2. Artikel 2 wordt als volgt gewijzigd:

a) Punt a) komt te luiden:

„a) spoorwegonderneming: iedere privaat- of publiek-rechtelijke onderneming, waarvan het bedrijf in de verlening van spoorwegvervoerdiensten voor goederen en/of voor reizigers bestaat, waarbij die onderneming voor de tractie moet zorgen”

b) Punt d) wordt geschrapt.

3. Artikel 3 komt te luiden:

„Artikel 3

Elke lidstaat wijst de instantie aan die voor de vergunningverlening en voor het uitvoeren van de verplichtingen uit hoofde van deze richtlijn verantwoordelijk is. De vergunningverlening geschiedt door een instantie die zelf geen vervoerdiensten per spoor verleent en die onafhankelijk is van instanties of ondernemingen die wél zulke diensten verlenen.”

4. Artikel 8 komt te luiden:

„Artikel 8

1. Aan de eisen inzake beroepsbekwaamheid is voldaan indien:

a) de vergunningaanvragende spoorwegonderneming beschikt of zal beschikken over een bestuurlijke organisatie en de nodige kennis en/of ervaring bezit om de operationele controle en het toezicht op de in de vergunning omschreven activiteiten veilig en betrouwbaar te kunnen uitoefenen;

b) de voor de veiligheid verantwoordelijke personeelsleden, meer bepaald de locomotiefbemanningen, volledig gekwalificeerd zijn op hun gebied;

c) het personeel, het rollend materieel en de organisatie van dien aard zijn dat de diensten op een hoog veiligheidsniveau kunnen worden verricht.

2. Met betrekking tot lid 1 verstrekt iedere aanvrager ten minste de in deel II van de bijlage bedoelde gegevens.

3. Er worden passende schriftelijke bewijsstukken overgelegd waaruit blijkt dat aan de kwalificatie-eisen wordt voldaan.

4. Deze eisen worden op niet-discriminerende basis vastgesteld en toegepast.”

5. In artikel 11, lid 8, wordt het woord „afgegeven” ingevoegd vóór het woord „geschorst”.

Artikel 2

De lidstaten doen de nodige wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen in werking treden om uiterlijk één jaar na de inwerkingtreding ervan aan deze richtlijn te voldoen. Zij stellen de Commissie daarvan onverwijld in kennis.

Wanneer de lidstaten deze bepalingen aannemen, wordt in die bepalingen naar deze richtlijn verwezen of wordt hiernaar verwezen bij de officiële bekendmaking van die bepalingen. De regels voor deze verwijzing worden vastgesteld door de lidstaten.

Artikel 3

Deze richtlijn treedt in werking op de twintigste dag volgende op die van de bekendmaking ervan in het *Publicatieblad van de Europese Gemeenschappen*.

Artikel 4

Deze richtlijn is gericht tot de lidstaten.

Gewijzigd voorstel voor een richtlijn van het Europees Parlement en de Raad inzake de toewijzing van spoorweginfrastructuurcapaciteit en de heffing van rechten voor het gebruik van spoorweginfrastructuur alsmede inzake veiligheidscertificering ⁽¹⁾

(2000/C 116 E/10)

(Voor de EER relevante tekst)

COM(1999) 616 def. — Vol. III — 98/0267(COD)

(Door de Commissie overeenkomstig artikel 250, lid 2, van het EG-Verdrag ingediend op 29 november 1999)

HET EUROPEES PARLEMENT EN DE RAAD VAN DE EUROPESE UNIE,

Gelet op het Verdrag tot oprichting van de Europese Gemeenschap, inzonderheid op artikel 71,

Gezien het voorstel van de Commissie,

Gezien het advies van het Economisch en Sociaal Comité,

Gezien het advies van het Comité van de Regio's,

Overeenkomstig de procedure van artikel 251 van het Verdrag,

Overwegende hetgeen volgt:

- (1) Sterkere integratie van de communautaire spoorwegsector vormt een wezenlijk element van de voltooiing van de interne markt en bevordert het bereiken van duurzame mobiliteit.
- (2) Richtlijn 91/440/EEG van de Raad ⁽²⁾ van 29 juli 1991 betreffende de ontwikkeling van de spoorwegen in de Gemeenschap in het internationaal spoorwegverkeer voorziet in bepaalde toegangsrechten voor spoorwegondernemingen en internationale samenwerkingsverbanden daarvan, welke rechten inhouden dat een veelheid van gebruikers van spoorweginfrastructuur gebruik kan maken.
- (3) Richtlijn 95/19/EG van de Raad van 19 juni 1995 inzake de toewijzing van spoorweginfrastructuurcapaciteit en de heffing van gebruiksrechten voor de infrastructuur ⁽³⁾ zet voor de toewijzing van spoorweginfrastructuurcapaciteit een breed raamwerk op.
- (4) Deze richtlijnen hebben een bonte verscheidenheid mogelijk gemaakt wat de structuur en de hoogte van de rechten in verband met de spoorweginfrastructuur en wat de vorm en de duur van de processen voor capaciteitstoewijzing betreft.
- (5) Passende capaciteitstoewijzingsregelingen voor spoorweginfrastructuur gepaard gaande met onderling concurrerende exploitanten van vervoerdiensten zullen tot een optimaler evenwicht tussen de vervoervormen leiden.
- (6) De bevordering van een optimaal gebruik van de spoorweginfrastructuur zal tot een vermindering van de aan het vervoer verbonden kosten voor de samenleving leiden.

(7) Een efficiënt goederenvervoer, met name wanneer dit grensoverschrijdend is, vereist maatregelen voor de openstelling van de markt.

(7a) De geleidelijke openstelling van de markt voor het spoorwegvervoer moet vergezeld gaan van maatregelen voor technische harmonisatie, die zo snel en efficiënt mogelijk moeten worden ingevoerd.

(8) Voor aanschaffers van spoorwegdiensten kan het wenselijk zijn om rechtstreeks aan het proces voor capaciteitstoewijzing deel te nemen.

(8a) De revitalisatie van de Europese spoorwegen door een grotere mate van concurrentie tussen de spoorwegondernemingen vereist de totstandbrenging van eerlijke voorwaarden voor intermodale concurrentie tussen het spoor- en het wegvervoer, met name door op passende wijze rekening te houden met de verschillende externe effecten.

(9) De regelingen voor gebruiksrechten en capaciteitstoewijzing moeten alle ondernemingen gelijkwaardige en niet-discriminerende toegang bieden waarbij zo veel mogelijk moet worden getracht op eerlijke en niet-discriminerende wijze aan de behoeften van alle gebruikers en verkeerstypen tegemoet te komen.

(10) Regelingen voor gebruiksrechten en capaciteitstoewijzing dienen spoorweginfrastructuurbeheerders aan te moedigen hun infrastructuur ten behoeve van de gehele samenleving te optimaliseren.

(11) Spoorwegondernemingen moeten van regelingen voor capaciteitstoewijzing duidelijke en consistente signalen krijgen, zodat zij rationele beslissingen kunnen nemen.

(12) Het is wenselijk infrastructuurbeheerders een zekere mate van flexibiliteit toe te staan om een efficiënter gebruik van het infrastructuurnetwerk mogelijk te maken.

(13) Regelingen voor capaciteitstoewijzing en gebruiksrechten moeten wellicht rekening houden met het feit dat verschillende elementen van het spoorweginfrastructuurnet met het oog op verschillende hoofdgebruikers ontworpen kunnen zijn.

(14) De eisen voor passagiersdiensten geraken dikwijls in conflict met die voor goederen; de eisen voor passagiersdiensten kunnen resulteren in een net waarvan de totstandbrengings- en onderhoudskosten duurder uitvallen dan die voor een uitsluitend met het oog op goederenvervoer ontworpen net.

⁽¹⁾ PB C 321 van 20.10.1998, blz. 10.

⁽²⁾ PB L 237 van 24.8.1991, blz. 25.

⁽³⁾ PB L 143 van 27.6.1995, blz. 75.

- (15) De behoeften van verschillende diensten dienen behoorlijk tegen elkaar te worden afgewogen.
- (16) Het steeds groter wordende snelheidsverschil tussen rollend materieel voor passagiers- en dat voor goederenvervoer kan tot een verslechtering van de onderlinge verhouding tussen deze beide verkeersvormen leiden.
- (17) Voor diensten die op grond van een overeenkomst met een overheidsdienst geëxploiteerd worden, kunnen bijzondere voorschriften noodzakelijk zijn om voor gebruikers van die diensten de aantrekkelijkheid daarvan te waarborgen.
- (18) Verschillende gebruikers en typen gebruikers hebben vaak een uiteenlopende invloed op de capaciteit.
- (19) In de regelingen voor gebruiksrechten en capaciteitstoe wijzing dient rekening te worden gehouden met de effecten van toenemende capaciteitsverzadiging en, uiteindelijk, van capaciteitsschaarste.
- (20) Gezien de verschillende tijdsbestekken voor het plannen van verkeerstypen, is het wenselijk dat voldaan kan worden aan capaciteitsaanvragen die worden ingediend nadat de dienstregelingen zijn opgesteld.
- (21) Het gebruik van informatietechnologie kan de snelheid en het reactievermogen van het dienstregelingsproces vergroten en kan aanvragers beter in de gelegenheid stellen offertes te doen en spoorwegtrajecten vast te stellen die van het net van meer dan één infrastructuurbeheerder gebruik maken.
- (22) In verband met het waarborgen van een optimaal resultaat voor exploitanten en verkeerstypen is het wenselijk een onderzoek te eisen naar het capaciteitsgebruik wanneer de coördinatie van infrastructuurcapaciteit wordt vereist om aan de behoeften van de gebruikers te voldoen.
- (23) Met het oog op de monopolistische positie van de infrastructuurbeheerder is het wenselijk een onderzoek te eisen naar de beschikbare capaciteit en naar de methoden om deze te vergroten wanneer de toewijzingsprocedure voor infrastructuurcapaciteit niet de mogelijkheid biedt aan de eisen van de gebruikers te voldoen.
- (24) Een gebrek aan informatie over de aanvragen van andere spoorwegondernemingen en over beperkingen binnen het systeem kan het voor spoorwegondernemingen moeilijk maken hun capaciteitsaanvragen te optimaliseren.
- (25) Het is belangrijk voor een betere coördinatie van toewijzingsregelingen zorg te dragen om aldus de vergrote aantrekkingskracht die van het spoor op verkeer dat van de netten van verscheidene infrastructuurbeheerders gebruik maakt, en met name op het internationale verkeer uitgaat, te waarborgen.
- (26) Het is belangrijk verstoringen van de concurrentieverhoudingen, die wegens aanzienlijke verschillen bij de heffingsbeginselen bij verschillende spoorweginfrastructuren of verschillende vervoerswijzen kunnen optreden, zo veel mogelijk te beperken.
- (27) Het is wenselijk die delen van de infrastructuurdienst vast te stellen die voor een exploitant essentieel zijn om een dienst te kunnen aanbieden, en die tegen minimumtoegangstarieven moeten worden aangeboden.
- (28) Investerings in spoorweginfrastructuur zijn wenselijk en regelingen voor infrastructuurrechten dienen infrastructuurbeheerders te stimuleren om passende investeringen te doen wanneer deze economisch aantrekkelijk zijn.
- (29) Een gebruiksrechtenregeling zal aan gebruikers economische signalen geven; het is belangrijk dat die signalen aan spoorwegondernemingen consistent zijn en deze ertoe aanzetten rationele beslissingen te nemen.
- (30) Geschikte gebruiksrechtenregelingen voor spoorweginfrastructuur, gepaard gaande met geschikte gebruiksrechtenregelingen voor andere vervoersinfrastructuren en concurrerende exploitanten, zullen in een optimaal evenwicht tussen de verschillende vervoerswijzen resulteren.
- (31) Het is wenselijk de infrastructuurbeheerders een zekere mate van flexibiliteit toe te staan om de gebruiksrechten te kunnen variëren, om een efficiënter gebruik van het infrastructuurnetwerk te bevorderen, bijvoorbeeld de wijziging van treintrajecten of het aangaan van langetermijnverplichtingen door exploitanten.
- (32) Infrastructuurbeheerders dienen voor de vaststelling van passende en billijke tarieven voor infrastructuurrechten de waarde van hun activa vast te stellen en te boeken en moeten van de kostenfactoren die ontstaan bij het exploiteren van de infrastructuur een helder begrip verwerven.
- (33) Het is wenselijk ervoor zorg te dragen dat bij het nemen van vervoersbeslissingen zoals beschreven in het Groenboek van de Commissie „Naar een eerlijke en doelmatige prijsstelling in het vervoer”⁽¹⁾ met externe kosten rekening wordt gehouden.
- (34) Het is wenselijk dat elke regeling voor infrastructuurrechten verkeer dat ten minste de extra kosten die het voor de samenleving veroorzaakt, kan opbrengen, in staat stelt van het spoorweginfrastructuur gebruik te maken.
- (35) Onderhandelingen voor afzonderlijke trajecten zouden weliswaar de marktwaarde van de toegang kunnen weerspiegelen, maar informatie-asymmetrie kan tot slechte resultaten leiden en de last van de onderhandelingen kan buitensporig zijn.
- (36) Spoorweginfrastructuur is een natuurlijk monopolie; daarom is het noodzakelijk infrastructuurbeheerders te stimuleren kosten te reduceren en hun infrastructuur efficiënt te beheren.
- (37) Het is belangrijk te waarborgen dat de gebruiksrechten voor internationaal verkeer niet zodanig zijn dat het spoorvervoer niet aan de behoeften van de markt tegemoet kan komen.

⁽¹⁾ COM(95) 691 def.

- (38) Het totale niveau van de kostendekking door infrastructuurrechten zal van invloed zijn op de noodzakelijke omvang van de overheidsbijdrage.
- (39) Kortingen die aan spoorwegondernemingen worden verleend, moeten met werkelijk behaalde kostenbesparingen verband houden.
- (40) Het is wenselijk dat spoorwegondernemingen en de infrastructuurbeheerder ertoe worden aangezet om het optreden van verstoringen van het net zo gering mogelijk te houden.
- (41) De toewijzing van capaciteit gaat gepaard met kosten voor de infrastructuurbeheerder, die hem dienen te worden vergoed.
- (42) Overeenkomstig het subsidiariteits- en het evenredigheidsbeginsel zoals vervat in artikel 5 van het Verdrag kunnen de doelstellingen van deze richtlijn, namelijk in de lidstaten de regelingen te coördineren die de toewijzing van spoorweginfrastructuurcapaciteit en van de gebruiksrechten daarvan beheersen, onvoldoende door de lidstaten worden verwezenlijkt met het oog op de noodzaak om zorg te dragen voor eerlijke en niet-discriminerende voorwaarden voor de toegang tot de infrastructuur en om de duidelijk internationale dimensie die met de exploitatie van aanzienlijke elementen van spoorwegnetten gemoeid is, in aanmerking te nemen, en kunnen zij derhalve wegens de noodzaak van gecoördineerd transnationaal optreden beter door de Gemeenschap worden verwezenlijkt; deze richtlijn gaat niet verder dan hetgeen daartoe nodig is.
- (43) Verordening (EEG) nr. 2830/77 van de Raad van 12 december 1977 betreffende de maatregelen die nodig zijn om de boekhoudingen en de jaarrekeningen van de spoorwegondernemingen onderling vergelijkbaar te maken ⁽¹⁾, Verordening (EEG) nr. 2183/78 van de Raad van 19 september 1978 betreffende de vaststelling van uniforme beginselen voor de kostenberekening van de spoorwegondernemingen ⁽²⁾, Beschikking 82/529/EEG van de Raad van 19 juli 1982 betreffende de prijsvorming in het internationale goederenvervoer per spoor ⁽³⁾ en Beschikking 83/418/EEG van de Raad van 25 juli 1983 inzake de commerciële autonomie van de spoorwegen bij het beheer van hun internationale reizigers- en bagagevervoer ⁽⁴⁾, alle laatstelijk gewijzigd bij de Akte van toetreding van Oostenrijk, Finland en Zweden, zijn achterhaald; zij dienen bijgevolg te worden ingetrokken.
- (44) De eisen van Richtlijn 95/19/EG met betrekking tot veiligheidscertificaten in de onderhavige richtlijn dienen te worden herhaald; Richtlijn 95/19/EG dient bijgevolg te worden ingetrokken,

HEBBEN DE VOLGENDE RICHTLIJN VASTGESTELD:

HOOFDSTUK I

INLEIDENDE BEPALINGEN

Artikel 1

Toepassingsgebied

1. Deze richtlijn betreft de vaststelling van de beginselen en procedures die bij het vaststellen en opleggen van spoorweginfrastructuurrechten en de toewijzing van spoorweginfrastructuurcapaciteit moeten worden toegepast. De lidstaten zien erop toe dat de heffings- en capaciteitstoewijzingsregelingen worden opgesteld overeenkomstig de in deze richtlijn vervatte beginselen en dat de infrastructuurbeheerder in staat wordt gesteld de beschikbare infrastructuurcapaciteit op de markt te brengen en deze capaciteit zo effectief mogelijk te benutten.

2. Deze richtlijn is van toepassing op hoofdspoorwegverbindingen die voor binnenlandse of internationale spoorwegdiensten worden gebruikt.

3. Op zichzelf staande plaatselijke netten voor passagiersvervoer en netten die alleen voor stads- en voorstadsvervoer (bijvoorbeeld voor tram- of sneltrambanen) kunnen worden gebruikt, vallen niet onder het toepassingsgebied van deze richtlijn.

Hetzelfde geldt voor netten in particulier bezit die uitsluitend door de eigenaar voor diens eigen goederenvervoer worden gebruikt.

4. Spoorwegondernemingen en internationale samenwerkingsverbanden waarvan de activiteit zich tot het verlenen van pendeldiensten voor het vervoer van wegvoertuigen door de Kanaaltunnel beperkt, vallen niet onder het toepassingsgebied van deze richtlijn.

Artikel 2

Definities

Voor de doeleinden van deze richtlijn wordt verstaan onder:

- a) *ad hoc aanvraag*: een capaciteitsaanvraag die niet volgens het normale dienstregelingsproces kan worden aangevraagd omdat de behoefte niet lang genoeg van tevoren bekend is;
- b) *toewijzing*: de beschikbaarstelling van spoorweginfrastructuurcapaciteit door een infrastructuurbeheerder of door een toewijzende instantie;
- c) *aanvrager*: een spoorwegonderneming, of internationaal samenwerkingsverband van spoorwegondernemingen, die een vergunning heeft verkregen. De lidstaten kunnen ook andere natuurlijke of rechtspersonen die in verband met het verlenen van een openbare dienst of om commerciële redenen belang hebben bij de verwerving van infrastructuurcapaciteit om een spoorwegdienst te exploiteren, zoals overheidsinstanties in de zin van Verordening (EEG) 1191/69 (zoals gewijzigd), vervoerders, expeditiebedrijven en exploitanten van gecombineerd vervoer, als aanvragers in aanmerking nemen;

⁽¹⁾ PB L 334 van 24.12.1977, blz. 13.

⁽²⁾ PB L 258 van 21.9.1978, blz. 1.

⁽³⁾ PB L 234 van 9.8.1982, blz. 5.

⁽⁴⁾ PB L 237 van 26.8.1983, blz. 32.

- d) *infrastructuur met beperkte capaciteit*: een infrastructuurge-deelte waarvoor aan de capaciteitsvraag, zelfs na afstem-ming van de verschillende capaciteitsaanvragen, niet vol-ledig kan worden voldaan;
- e) *capaciteitsvergrotingsplan*: een maatregel of reeks van maat-regelen met een tijdschema voor de uitvoering daarvan, die wordt voorgesteld om de capaciteitsbeperkingen te vermin-deren die ertoe leiden dat een infrastructuurgedeelte tot „infrastructuur met beperkte capaciteit” wordt verklaard;
- f) *coördinatie*: de procedure die door de toewijzende instantie en de aanvragers wordt gevolgd om situaties te verhelpen waarin er met elkaar in conflict komende aanvragen voor infrastructuurcapaciteit zijn;
- g) *kaderevereenkomst*: een algemene overeenkomst waarin van een aanvrager de behoefte aan spoorweginfrastructuurcapa-citeit voor een tijdvak dat langer is dan één dienstregelings-tijdvak, is opgenomen;
- h) *infrastructuurcapaciteit*: het vermogen om op een infrastruc-tuurelement treintrajecten te plannen;
- i) *infrastructuurbeheerder*: een instantie of onderneming die voor de totstandbrenging en het onderhoud van spoorweginfra-structuur verantwoordelijk is. Dit kan ook het beheer van de besturings- en veiligheidssystemen omvatten;
- j) *net*: de gehele spoorweginfrastructuur die het eigendom is van en/of beheerd wordt door een infrastructuurbeheerder;
- k) *netverklaring*: een verklaring waarin de algemene regels, ter-mijnen, procedures en criteria betreffende de regelingen voor gebruiksrechten en capaciteitstoewijzing in bijzonder-heden zijn vastgelegd. Voorts bevat deze verklaring alle andere gegevens die nodig zijn om het aanvragen van ca-paciteit mogelijk te maken;
- l) *spoorwegonderneming*: elke privaat- of publiekrechtelijke on-derneming waarvan het bedrijf in de verlening van spoor-wegvervoersdiensten voor goederen en/of voor reizigers bestaat, waarbij die onderneming voor de tractie moet zor-gen;
- m) *regelgevende instantie*: de organisatie die belast is met het toezicht op de regelingen voor gebruiksrechten en voor de toewijzing van spoorweginfrastructuurcapaciteit;
- n) *dienstregelingsproces*: het proces dat begint met aanvragen voor infrastructuurcapaciteit en wordt afgesloten met het opstellen van de dienstregelingstabellen;
- o) *spoorwegtraject*: de infrastructuurcapaciteit die nodig is om een trein in een bepaald tijdvak tussen twee plaatsen te laten rijden;
- p) *dienstregelingstabellen*: de gegevens over alle geplande bewe-gingen van treinen en rollend materieel die gedurende de periode dat de dienstregeling geldt, op de betreffende infra-structuur zullen worden uitgevoerd.

Artikel 3

Netverklaring

1. De infrastructuurbeheerder stelt in overleg met aanvragers en andere belanghebbenden een netverklaring op en maakt deze verklaring bekend.
2. De netverklaring dient de aard van de voor spoorweg-ondernemingen beschikbare infrastructuur te beschrijven. De verklaring dient ook informatie te bevatten over de voor toe-gang tot de betreffende spoorweginfrastructuur geldende voor-waarden. Daarnaast dient de verklaring een afzonderlijk ge-deelte te bevatten waarin de heffingsbeginselen en de eventuele tarieven zijn vervat, zoals voorgeschreven in artikel 7, alsmede een gedeelte waarin de in artikel 17 genoemde criteria en voor-schriften voor capaciteitstoewijzing zijn opgenomen. Tevens dient de verklaring gedetailleerde gegevens over te volgen pro-cedures en in acht te nemen termijnen te bevatten.
3. De netverklaring wordt alle partijen die aanvrager zijn of dat wensen te worden, ter beschikking gesteld waarbij de prijs van de netverklaring de kosten voor publicatie ervan niet mag overschrijden.
4. De netverklaring wordt bijgewerkt gehouden en zo nodig gewijzigd.

HOOFDSTUK II

INFRASTRUCTUURRECHTEN

Artikel 4

Instelling, bepaling en inning van gebruiksrechten

1. De lidstaten stellen met inachtneming van de in artikel 7 van Richtlijn 91/440/EEG vervatte beheersafhankelijkheid een stelsel voor de heffing van gebruiksrechten in. De instelling van specifieke heffingsvoorschriften, de bepaling van rechten voor het infrastructuurgebruik en de inning van die rechten geschieden door de infrastructuurbeheerder of door een hef-fingsinstantie die in juridisch en organisatorisch opzicht als-mede wat de besluitvorming betreft onafhankelijk is van een spoorwegonderneming. Wanneer in dit hoofdstuk naar de in-frastructuurbeheerder wordt verwezen, wordt deze verwijzing geacht op een van beide betrekking te hebben.
2. Infrastructuurbeheerders werken samen om de efficiënte exploitatie van treindiensten die meer dan één infrastructuurnet doorkruisen, mogelijk te maken. Zij mogen hiertoe samenwer-kingsverbanden oprichten. Elk samenwerkingsverband of elke andere vorm van samenwerking is aan de bepalingen van deze richtlijn gebonden.
3. Infrastructuurbeheerders zorgen ervoor dat het gebruikte heffingsstelsel voor hun gehele net op dezelfde beginselen beru-st, tenzij op grond van artikel 9, lid 2, specifieke regelingen zijn getroffen.
4. Infrastructuurbeheerders zorgen ervoor dat de toepassing van het heffingsstelsel voor verschillende spoorwegonder-nemingen die in eenzelfde deel van de markt diensten van vergelijkbare aard verlenen, in objectieve, gelijkwaardige en niet-discriminerende gebruiksrechten resulteert.

5. De infrastructuurbeheerder, respectievelijk de heffingsinstantie eerbiedigt het karakter van zakelijkheid van door aanvragers aan die beheerder, respectievelijk instantie verstrekte gegevens.

Artikel 5

Diensten

1. Spoorwegondernemingen hebben recht op het dienstenpakket dat in de bijlage als het „minimumtoegangspakket” wordt aangeduid, alsmede op die diensten die in die bijlage als „verplichte diensten” zijn opgenomen. Indien de diensten niet door dezelfde infrastructuurbeheerder worden aangeboden, moeten de spoorwegondernemingen contracten afsluiten met alle infrastructuurbeheerders of dienstverleners. De verstrekker van de „hoofdinfrastructuur” helpt deze diensten te verlenen.

2. De infrastructuurbeheerder mag van de spoorwegondernemingen eisen dat zij om de veilige exploitatie van het net te waarborgen, een aantal diensten aanschaffen. Deze diensten worden in de bijlage als „verplichte diensten” vermeld en mogen door de infrastructuurbeheerder of door een andere, door een onafhankelijke regelgevende erkende instantie worden verschaft.

3. Indien de infrastructuurbeheerder een van de uit de reeks in de bijlage als „aanvullende diensten” vermelde diensten aanbiedt, moet bij deze op verzoek aan een aanvrager verschaffen.

4. Spoorwegondernemingen mogen de infrastructuurbeheerder of andere leveranciers om een bijkomende reeks in de bijlage opgenomen „ondersteunende diensten” verzoeken. De infrastructuurbeheerder is tot verschaffing ervan niet verplicht.

Artikel 6

Infrastructuurkosten en boekhouding

1. De lidstaten scheppen de voorwaarden, met inbegrip van eventueel noodzakelijke voorschotten om ervoor te zorgen dat in de boeken van een infrastructuurbeheerder, over een redelijk tijdsverloop en onder normale zakelijke omstandigheden, ten minste inkomsten uit infrastructuurrechten, overschotten uit andere commerciële activiteiten en staatssteun enerzijds en infrastructuuruitgaven anderzijds, in evenwicht verkeren. Dergelijke steun moet overeenkomstig de artikelen 73, 87 en 88 van het Verdrag worden verstrekt.

2. Infrastructuurbeheerders worden met inachtneming van de veiligheid en van de handhaving en verbetering van de kwaliteit van de infrastructuurdienst aangemoedigd om de kosten voor de verschaffing van infrastructuur alsmede de hoogte van toegangsrechten te verminderen.

3. De lidstaten dragen ervoor zorg dat het bepaalde in lid 2 wordt verwezenlijkt door ofwel een overeenkomst voor de duur van ten minste drie jaar tussen de bevoegde autoriteit en de infrastructuurbeheerder, waarin staatssteun als bedoeld in lid 1 wordt geregeld, ofwel het creëren van een geschikte regeling met relevante bevoegdheden.

4. Indien er een overeenkomst als bedoeld in lid 3 bestaat dienen de bepalingen ervan en de structuur van de betalingen die overeengekomen zijn om de infrastructuurbeheerder financiële steun te bieden, vooraf voor de gehele duur van de overeenkomst te worden overeengekomen.

5. Infrastructuurbeheerders stellen een inventaris van de bedrijfsmiddelen op die zij beheren en houden deze bij. Deze inventaris bevat de actuele waarde alsook gegevens over de uitgaven voor uitbreiding en vernieuwing van de infrastructuur.

6. De infrastructuurbeheerder stelt voor de toerekening van de kosten aan verschillende typen rollend materieel en activiteiten een op de beste beschikbare inzichten in de kostenfactoren berustende methodologie op.

Artikel 7

Verklaring betreffende gebruiksrechten en gebruiksrechtenregelingen

1. De infrastructuurbeheerder stelt in overleg met de aanvragers en met andere belanghebbenden een verklaring op met betrekking tot gebruiksrechten en gebruiksrechtenregelingen, die in de netverklaring wordt opgenomen.

2. De verklaring bevat relevante bijzonderheden over de gebruiksrechtenregeling alsmede voldoende gegevens over gebruiksrechten in verband met in de bijlage genoemde diensten die door slechts één leverancier worden verschaft. De verklaring bevat informatie over de geldende gebruiksrechtenregeling en aanduidingen betreffende mogelijke wijzigingen van de gebruiksrechten in de komende vijf jaar. De verklaring bevat een algemene analyse van de verkopen en inkomsten, waaruit niet valt af te leiden welke gebruiksrechten door een onderneming voor een specifieke dienst moeten worden betaald.

3. Indien een infrastructuurbeheerder een kortingsregeling als bedoeld in artikel 10 of een prestatieregeling als bedoeld in artikel 12 toepast, of indien hij reserveringsrechten als bedoeld in artikel 13 heft, dienen bijzonderheden daaromtrent in de verklaring betreffende gebruiksrechten en gebruiksrechtenregelingen te worden opgenomen.

4. Op een redelijk verzoek van een aanvrager verlangt de regelgevende instantie van de infrastructuurbeheerders om binnen een maand en vrij van kosten voldoende gedetailleerde gegevens betreffende de kostengegevens die voor de berekening van infrastructuurrechten zijn gebruikt, aan de regelgevende instantie ter beschikking te stellen alsmede gegevens die aangeven op welke grondslag zij de kosten vaststellen en aan verschillende typen rollend materieel en diensten toerekenen, om die aanvrager in staat te stellen zich ervan te vergewissen of de gebruiksrechten met de eisen van deze richtlijn in overeenstemming zijn.

5. Een infrastructuurbeheerder verschaft een aanvrager binnen een maand na diens verzoek daartoe en vrij van kosten informatie over gebruiksrechten die voor niet in de gepubliceerde informatie voorkomende typen rollend materieel of diensten gelden, zodat kan worden beoordeeld of exploitatie van een dienst haalbaar is.

Artikel 8

Heffingsbeginselen

1. Gebruiksrechten voor het gebruik van spoorweginfrastructuur worden aan de infrastructuurbeheerder betaald en worden gebruikt om diens bedrijf van middelen te voorzien.
2. De lidstaten kunnen verlangen dat de infrastructuurbeheerder alle nodige gegevens over de rechten verstrekt.
3. Onverminderd lid 4 of 5 of artikel 9 wordt voor de rechten voor het minimumtoegangspakket en toegang tot diensten een heffing vastgesteld die gelijk is aan de kosten die rechtstreeks uit de exploitatie van de treindienst voortvloeien.
4. De infrastructuurrechten kunnen worden aangepast door een heffing voor capaciteitsschaarste op identificeerbare infrastructuursegmenten wanneer congestie optreedt.
5. De infrastructuurrechten kunnen worden aangepast door een heffing om de kosten van milieueffecten die door de exploitatie van de trein worden veroorzaakt, in aanmerking te nemen. Een dergelijke heffing moet naar gelang van de omvang van het veroorzaakte effect worden gedifferentieerd. Bij ontbreken van een vergelijkbaar niveau van heffingen voor milieukosten bij andere concurrerende vervoersvormen, mogen dergelijke heffingen in het geheel niet de inkomsten van de infrastructuurbeheerder veranderen. Wanneer voor spoorwegvervoer en concurrerende vervoersvormen een vergelijkbaar heffingsniveau voor milieukosten is vastgesteld en dit bijkomende inkomsten oplevert, staat het de lidstaten vrij te bepalen voor welke doeleinden deze inkomsten worden gebruikt.
6. De gebruiksrechten zoals bedoeld in de leden 3, 4 en 5, mogen over een redelijk aantal treindiensten en tijden worden gemiddeld, teneinde onevenredige schommelingen te vermijden. Desalniettemin wordt de relatieve omvang van de infrastructuurrechten gerelateerd aan de kosten die aan de diensten kunnen worden toegerekend.
7. Indien diensten die in bijlage 1 als „aanvullende”, „verplichte” of „ondersteunende” diensten zijn opgenomen, slechts door één leverancier worden aangeboden, dienen de voor een dergelijke dienst geheven rechten gerelateerd te zijn aan de kosten die nodig zijn om deze te verschaffen, berekend op basis van het werkelijke gebruiksniveau.
8. Voor capaciteit die voor infrastructuuronderhoud wordt gebruikt, kunnen rechten worden geheven. Dergelijke rechten mogen niet hoger zijn dan het door het onderhoud veroorzaakte netto-inkomensverlies voor de infrastructuurbeheerder.
9. De hoogte van de in lid 4 en lid 5 en artikel 9 bedoelde rechten wordt bepaald aan de hand van een methodologie waarover de belanghebbende partijen van tevoren geraadpleegd worden. De gebruikte methodologie wordt beschreven in de netverklaring.

Artikel 9

Uitzonderingen op de heffingsbeginselen

1. Wanneer een lidstaat hogere inkomsten wenst toe te staan dan die welke door de bij artikel 8 toegestane rechten worden opgeleverd, kan de infrastructuurbeheerder, wanneer de draagkracht van de markt daarvoor toereikend is, toeslagen heffen op basis van efficiënte, transparante en niet-discriminerende

opties, met de nodige garanties voor een optimaal concurrentievermogen, met name in het internationale goederenvervoer per spoor. Het heffingsstelsel mag het resultaat van door spoorwegondernemingen gerealiseerde productiviteitsverbeteringen niet volledig absorberen.

Een hoger recht kan worden vastgesteld door toeslagen voor individuele marktsegmenten, door op individuele basis gesloten contracten, dan wel door toepassing van een stelsel van vaste en variabele rechten. In marktsegmenten die over het geheel genomen ten minste de kosten kunnen betalen die door de exploitatie van de treindiensten worden veroorzaakt, mag echter niet worden verhinderd dat deze diensten gebruik maken van infrastructuurcapaciteit.

2. Voor specifieke investeringsprojecten kan de infrastructuurbeheerder hogere rechten vaststellen of blijven vaststellen op basis van de langetermijncosten van die projecten indien daardoor de efficiëntie en/of de kosteneffectiviteit wordt verhoogd en deze anders niet zouden of hadden kunnen worden ondernomen. Een dergelijke heffingsregeling kan ook overeenkomsten omvatten over het gezamenlijk dragen van aan nieuwe investeringen verbonden risico's, met name tussen infrastructuurbeheerders en aanvragers.

3. Om discriminatie te voorkomen wordt ervoor gezorgd dat de door een infrastructuurbeheerder toegepaste gemiddelde en marginale rechten bij equivalent gebruik van zijn infrastructuur vergelijkbaar zijn en dat voor vergelijkbare diensten in hetzelfde marktsegment dezelfde rechten gelden. De infrastructuurbeheerder toont in zijn netverklaring aan, zonder daarbij vertrouwelijke zakelijke informatie te onthullen, dat het heffingsstelsel aan deze eisen voldoet.

4. De infrastructuurbeheerders werken samen bij de vaststelling van gebruiksrechten voor infrastructuur voor goederenvervoerdiensten die meer dan een net doorkruisen, teneinde een optimaal concurrentievermogen voor deze diensten te garanderen. Zij kunnen met het oog hierop passende gezamenlijke organisaties in het leven roepen. Alle samenwerkingsvormen en gezamenlijke organisaties zijn gebonden aan de bepalingen van deze richtlijn.

Artikel 10

Kortingen

1. Onverminderd de artikelen 81, 82 en 86 van het Verdrag dient elke door de infrastructuurbeheerder toegekende korting op de gebruiksrechten die, ongeacht de dienst, van een spoorwegonderneming worden geheven, in overeenstemming te zijn met de criteria vervat in de leden 2, 3 en 4.

2. Kortingen mogen de werkelijke kostenbesparing voor de infrastructuurbeheerder uit de exploitatie in vergelijking met een enkele, op zichzelf staande gelijkwaardige reis niet overschrijden. Bij het vaststellen van de hoogte van de korting mag geen rekening worden gehouden met kostenbesparingen die reeds in de geheven rechten zijn verrekend.

3. Kortingen mogen uitsluitend betrekking hebben op rechten die voor een gespecificeerde infrastructuursectie worden geheven.

4. Voor de verschillende dienstentypen gelden afzonderlijke kortingsregelingen.

*Artikel 11***Compensatieregelingen voor onbetaalde marginale externe en marginale infrastructurele kosten**

1. De lidstaten mogen een in de tijd beperkte regeling treffen om het gebruik van spoorweginfrastructuur te compenseren voor de aantoonbaar onbetaalde marginale externe en infrastructurele kosten van andere vervoerswijzen, voorzover deze de marginale externe en de marginale infrastructurele kosten van het spoorwegverkeer overschrijden.
2. De gebruikte methodologie en de verrichte berekeningen moeten algemeen beschikbaar zijn. Het zal met name noodzakelijk zijn de specifieke niet-belaste kosten van de concurrerende vervoersinfrastructuur die vermeden worden, aan te tonen en ervoor te zorgen dat de regeling op niet-discriminerende voorwaarden aan ondernemingen wordt toegekend.
3. De lidstaten waarborgen dat een dergelijke regeling verenigbaar is met de artikelen 73, 87 en 88 van het Verdrag.

*Artikel 12***Prestatieregeling**

1. Heffingsregelingen voor infrastructuur dienen om spoorwegondernemingen en de infrastructuurbeheerder ertoe aan te zetten om verstoringen zo gering mogelijk te houden en de prestatie van het spoorwegnet te verbeteren. Dit wordt bereikt door een prestatieregeling die voorziet in boetes voor handelingen die de exploitatie van het net verstoren, in compensatie voor ondernemingen die onder verstoringen te lijden hebben, en in premies ter beloning van prestaties die de geplande prestaties overtreffen.
2. De grondbeginselen van de prestatieregeling gelden voor het gehele net.

*Artikel 13***Reserveringsrechten**

Infrastructuurbeheerders mogen voor aangevraagde, maar niet gebruikte capaciteit een passend recht heffen. Dit recht houdt een aansporing in tot efficiënt capaciteitsgebruik.

HOOFDSTUK III

CAPACITEITSTOEWIJZING*Artikel 14***Capaciteitsrechten**

1. Het recht om toe te staan treinen op spoorweginfrastructuur te exploiteren berust bij de infrastructuurbeheerder van dat net.
2. Capaciteit wordt door een infrastructuurbeheerder toegewezen en mag na toewijzing aan een aanvrager door deze niet aan een andere onderneming of dienst worden overgedragen.

Het gebruik van capaciteit door een spoorwegonderneming die het bedrijf van een aanvrager die zelf geen spoorwegonderneming is, uitoefent, wordt niet als een overdracht aangemerkt.

3. Het recht van specifieke spoorweginfrastructuurcapaciteit in de vorm van een treintraject gebruik te maken, mag voor de duur van maximaal één dienstregelingstijdvak aan gemachtigde aanvragers worden verleend.
4. Een infrastructuurbeheerder en een aanvrager kunnen op de wijze als bedoeld in artikel 20, voor een tijdvak dat langer is dan één dienstregelingstijdvak voor het gebruik van capaciteit op de relevante spoorweginfrastructuur een kaderovereenkomst sluiten.
5. Infrastructuurbeheerders en aanvragers sluiten overeenkomsten waarin hun rechten en plichten met betrekking tot enigerlei capaciteitstoewijzing worden omschreven.

*Artikel 15***Capaciteitstoewijzing**

1. Lidstaten kunnen voor de toewijzing van spoorweginfrastructuurcapaciteit een kader creëren, waarbij de onafhankelijkheid van de beheerder, zoals vervat in artikel 7 van Richtlijn 91/440/EEG, moet worden geëerbiedigd. De infrastructuurbeheerder of een toewijzingsinstantie die in juridisch en organisatorisch opzicht alsmede wat de besluitvorming betreft onafhankelijk is van een spoorwegonderneming stelt de specifieke regels voor de capaciteitstoewijzing op en draagt zorg voor het volgen van de capaciteitstoewijzingsprocessen. Wanneer in dit hoofdstuk naar de infrastructuurbeheerder wordt verwezen, wordt deze verwijzing geacht op een van beide betrekking te hebben, al naar gelang het geval. De infrastructuurbeheerder draagt er met name zorg voor dat de spoorweginfrastructuurcapaciteit op een eerlijke, niet-discriminerende wijze en overeenkomstig het Gemeenschapsrecht wordt toegewezen.
2. De infrastructuurbeheerders en de toewijzende instanties eerbiedigen het karakter van zakengeheim van hun ter beschikking gestelde gegevens.

*Artikel 16***Samenwerking ten behoeve van toewijzing van capaciteit op meer dan één net**

1. De infrastructuurbeheerders werken samen om efficiënt capaciteit die meer dan één net doorkruist, te kunnen creëren en te kunnen toewijzen. Zij kunnen hiertoe de passende organisaties oprichten. Voor elke vorm van samenwerking en voor elke gezamenlijke organisatie geldt deze richtlijn.

De infrastructuurbeheerders richten in het bijzonder een organisatie op om de capaciteitstoewijzing op internationaal niveau te coördineren, waarin de vertegenwoordigers van infrastructuurbeheerders van wie de toewijzingsbeslissingen voor meer dan één infrastructuurbeheerder gevolgen hebben, worden opgenomen. Vertegenwoordigers van infrastructuurbeheerders van buiten de Gemeenschap kunnen eveneens in de organisatie worden opgenomen. De Commissie wordt op de hoogte gehouden en wordt uitgenodigd om de vergaderingen als waarnemer bij te wonen.

2. Op elke vergadering of andere activiteit die plaatsvindt om voor treindiensten die van meer dan één net gebruik maken infrastructuurcapaciteit toe te wijzen, worden de besluiten uitsluitend door de vertegenwoordigers van de infrastructuurbeheerders genomen.

3. De in lid 1 genoemde samenwerkende partijen dragen ervoor zorg dat hun lidmaatschap, werkwijzen en alle relevante criteria voor capaciteitsbeoordeling en -toewijzing algemeen beschikbaar worden gesteld.

4. Een samenwerking tussen infrastructuurbeheerders zoals bedoeld in lid 1, eerste alinea, kan de behoefte aan internationale treintrajecten ter vergemakkelijking van de exploitatie van op korte termijn in te lassen goederentreinen beoordelen en, indien nodig, de totstandbrenging van die trajecten organiseren, respectievelijk daarom verzoeken.

Dergelijke van tevoren geregelde internationale treintrajecten worden langs de weg van een van de deelnemende infrastructuurbeheerders voor aanvragers toegankelijk gemaakt.

Artikel 17

Netverklaring — capaciteitstoewijzing

1. De infrastructuurbeheerders stellen in overleg met aanvragers, andere belanghebbende partijen en, indien passend, andere infrastructuurbeheerders een verklaring op betreffende beginselen en criteria voor capaciteitstoewijzing die van de netverklaring deel uitmaken.

2. De verklaring beschrijft de algemene capaciteitskenmerken van de infrastructuur die voor spoorwegondernemingen beschikbaar is, en alle beperkingen met betrekking tot het gebruik daarvan, met inbegrip van eventuele capaciteitseisen voor onderhoud.

3. De verklaring specificeert de procedures en termijn met betrekking tot het capaciteitstoewijzingsproces. Verder bevat de verklaring specifieke criteria die tijdens dat proces worden gehanteerd, met name:

- a) de modaliteiten volgens welke aanvragers bij de infrastructuurbeheerder capaciteit kunnen aanvragen;
- b) de eisen met betrekking tot aanvragers;
- c) het schema voor de toepassings- en toewijzingsprocessen;
- d) de beginselen met betrekking tot het coördinatieproces;
- e) de te volgen procedures en te hanteren criteria wanneer de infrastructuur wat de capaciteit betreft, beperkt is;
- f) bijzonderheden over het gebruik van de infrastructuur voor specifieke doeleinden;
- g) alle omstandigheden op grond waarvan bij de vaststelling van prioriteiten voor het toewijzingsproces met vroegere capaciteitsbenuttingsgraden rekening wordt gehouden.

4. De verklaring beschrijft in bijzonderheden de genomen maatregelen om een adequate behandeling van goederendiensten, internationale diensten en kortetermijnaanvragen te waarborgen.

5. De verklaring wordt ten minste vier maanden vóór het verstrijken van de termijn voor de indiening van aanvragen voor infrastructuurcapaciteit gepubliceerd.

Artikel 18

Toewijzingsbeginselen

Bij het opstellen van de verklaring betreffende capaciteitstoewijzing slaat de infrastructuurbeheerder met name acht op de noodzaak of de wenselijkheid van factoren zoals:

- a) het in het belang van alle gebruikers van spoorwegdiensten op een zo economisch en efficiënt mogelijke wijze delen van capaciteit en waarborgen van de ontwikkeling van infrastructuur voor het vervoer van passagiers en goederen in het binnenlandse en in het internationale verkeer;
- b) geen discriminatie van ondernemingen of categorieën van ondernemingen;
- c) concurrentiebevordering bij de verschaffing van spoorwegdiensten;
- d) handhaving en verbetering van de betrouwbaarheidsniveaus van diensten;
- e) tegemoetkoming aan redelijke eisen van aanvragers en van de infrastructuurbeheerder met betrekking tot de toekomstige ontwikkeling van hun bedrijfsactiviteiten;
- f) maximalisering van de flexibiliteit die de infrastructuurbeheerders met betrekking tot de toewijzing van capaciteit ter beschikking staat, zij het consistent met het streven om aan redelijke eisen van de aanvragers te voldoen;
- g) voorkoming van al te grote beperkingen met betrekking tot de wensen van andere ondernemingen die rechten voor het gebruik van de infrastructuur bezitten of deze wensen te verkrijgen, om hun bedrijf te ontwikkelen;
- h) voldoende oog voor de financiële belangen van verstrekkers van openbare middelen voor de aanschaffing van passagiersdiensten;
- i) aanmoedigingen geven voor goede prestaties.

Artikel 19

Aanvragers

1. Aanvragen voor spoorweginfrastructuurcapaciteit kunnen in principe worden ingediend door spoorwegondernemingen en internationale samenwerkingsverbanden daarvan. De lidstaten kunnen ook andere aanvragers toestaan spoorweginfrastructuurcapaciteit aan te vragen.

2. De infrastructuurbeheerder kan eisen stellen ten aanzien van aanvragers, om ervoor te zorgen dat aan zijn gewettigde verwachtingen ten aanzien van toekomstige inkomsten en het toekomstige gebruik van infrastructuur wordt voldaan. Dergelijke eisen moeten passend, helder en niet-discriminerend zijn. De eisen worden als deel van de toewijzingsbeginselen in de netverklaring opgenomen en de Commissie wordt op de hoogte gebracht.

3. De eisen in lid 2 mogen slechts een bepaling bevatten met betrekking tot een financiële garantie die een passend niveau dat evenredig is aan het beoogde bedrijfsactiviteitsniveau van de aanvrager niet mag overschrijden, en met betrekking tot een waarborg dat valabele offertes voor capaciteit kunnen worden gedaan.

Artikel 20

Kaderovereenkomsten

1. Onverminderd de artikelen 81, 82 en 86 van het Verdrag kunnen een aanvrager en een infrastructuurbeheerder een kaderovereenkomst sluiten waarin de kenmerken van de door de aanvrager voor een tijdvak dat langer is dan één dienstregelingstijdvak, gevraagde spoorweginfrastructuurcapaciteit zijn opgenomen. De kaderovereenkomst behelst geen gedetailleerde beschrijving van een treintraject, maar wél bepalingen om te trachten aan de gewettigde commerciële behoeften van de aanvrager tegemoet te komen.

2. In kaderovereenkomsten mogen geen bepalingen opgenomen zijn die het gebruik van de betrokken infrastructuur door andere aanvragers of diensten uitsluiten.

3. De in de kaderovereenkomst opgenomen bepalingen moeten kunnen worden gewijzigd of beperkt om beter gebruik van de spoorweginfrastructuur mogelijk te maken.

4. De partijen van een kaderovereenkomst kunnen een boeteregeling overeenkomen voor het geval het noodzakelijk is de overeenkomst te wijzigen of te beëindigen.

5. De looptijd van kaderovereenkomsten is in beginsel beperkt tot vijf jaar. De infrastructuurbeheerder kan in specifieke gevallen met een langere looptijd instemmen. Een dergelijke verlenging moet worden gerechtvaardigd door het bestaan van commerciële overeenkomsten, specifieke investeringen of risico's.

6. Met eerbiediging van het zakelijke geheim wordt de algemene aard van elke kaderovereenkomst voor elke belanghebbende partij beschikbaar gesteld.

7. Gebruikers met specifieke behoeften kunnen wensen de capaciteitsaspecten in de kaderovereenkomst in verband met het economische of sociale belang daarvan nauwkeuriger te omschrijven dan normaal is toegestaan. Infrastructuurbeheerders kunnen met dergelijke verzoeken om specifiekere omschreven capaciteit rekening houden, mits de capaciteit wordt aangeschaft op grond van een overeenkomst waarin de kosten die daardoor voor de infrastructuurbeheerder ontstaan, opgenomen zijn, en indien die overeenkomst met de in de netverklaring beschreven beginselen verenigbaar is.

Artikel 21

Schema voor het toewijzingsproces

1. De infrastructuurbeheerder neemt het in bijlage 2 beschreven schema voor de capaciteitstoewijzing in acht.

2. De dienstregeling wordt eenmaal per kalenderjaar vastgesteld.

3. Alvorens aan te vangen met het overleg over de ontwerp-dienstregeling, komen de infrastructuurbeheerders met de andere betrokken infrastructuurbeheerders in de dienstregeling op te nemen internationale treintrajecten overeen. Aanpassingen dienen slechts te geschieden indien deze beslist noodzakelijk zijn.

Artikel 22

Aanvraag

1. Aanvragers kunnen de infrastructuurbeheerder om een overeenkomst verzoeken die gebruiksrechten voor spoorweginfrastructuur verleent tegen een recht bedoeld in hoofdstuk II.

2. Voor verzoeken met betrekking tot de normale dienstregeling gelden de termijnen zoals vastgelegd in artikel 21.

3. Een aanvrager die partij is bij een kaderovereenkomst, dient een verzoek in te dienen overeenkomstig die overeenkomst.

4. Aanvragers mogen bij één infrastructuurbeheerder een verzoek indienen voor capaciteit die op meer dan één net betrekking heeft. De betreffende infrastructuurbeheerder heeft dan het recht om namens die aanvrager bij de andere betrokken infrastructuurbeheerders capaciteit te zoeken.

5. De infrastructuurbeheerders dragen ervoor zorg dat aanvragers in het geval van capaciteit die meer dan één net betreft, rechtstreeks een verzoek kunnen indienen bij een door de infrastructuurbeheerders op te richten gezamenlijke instantie.

Artikel 23

Planning van dienstregelingen

1. De infrastructuurbeheerder tracht alle capaciteitsaanvragen zoveel mogelijk te honoreren, met inbegrip van aanvragen voor treintrajecten die meer dan één net betreffen, en tracht zoveel mogelijk rekening te houden met alle voor aanvragers geldende beperkingen, met inbegrip van het economisch effect op hun bedrijf.

2. De infrastructuurbeheerder zorgt ervoor dat, behoudens het bepaalde in de artikelen 20, lid 7, 25, lid 3, en 27, binnen het dienstregelings- en het coördinatieproces geen prioriteit wordt verleend aan enig type van dienst of aanvrager.

3. De infrastructuurbeheerder raadpleegt belanghebbende partijen over de concept-dienstregeling en geeft ze ten minste één maand de tijd hun mening kenbaar te maken. Tot de belanghebbenden behoren behalve diegenen die capaciteit hebben aangevraagd, ook anderen die in de gelegenheid wensen te worden gesteld commentaar te geven op de wijze waarop de dienstregeling het door hen verkrijgen van spoorwegdiensten gedurende het dienstregelingstijdvak ongunstig beïnvloedt.

4. De infrastructuurbeheerder neemt passende maatregelen om tegemoet te komen aan alle bezwaren die geuit worden.

Artikel 24

Coördinatieproces

1. Wanneer de infrastructuurbeheerder tijdens het dienstregelingsproces stuit op confligerende aanvragen, zal hij door onderlinge afstemming trachten een oplossing te vinden die voor alle betrokken partijen acceptabel is.

2. Wanneer zich een situatie voordoet waarin coördinatie vereist is, heeft de infrastructuurbeheerder het recht binnen redelijke grenzen een van de oorspronkelijk aangevraagde capaciteit afwijkende capaciteit voor te stellen.

3. Met het oog op de beginselen vervat in artikel 18 tracht de infrastructuurbeheerder door overleg met de betrokken aanvragers de conflicten op te lossen.

4. De voor het coördinatieproces geldende beginselen worden in de netverklaring opgenomen. Deze beginselen zullen met name de moeilijkheden moeten weergeven die zich voordoen bij het regelen van internationale treintrajecten, en de gevolgen die wijziging voor andere infrastructuurbeheerders kan hebben.

5. Indien capaciteitsaanvragen niet zonder coördinatie kunnen worden toegewezen, tracht de infrastructuurbeheerder voor alle aanvragen door middel van coördinatie een oplossing te vinden.

Artikel 25

Capaciteitsgebrek

1. Indien het na coördinatie van de aangevraagde trajecten en na overleg met de aanvragers niet mogelijk is de capaciteitsaanvragen tot tevredenheid van alle betrokkenen af te handelen, moet de infrastructuurbeheerder het betreffende infrastructuurelement onverwijld tot „infrastructuur met beperkte capaciteit” verklaren. Hij dient dit ook te doen met betrekking tot infrastructuur die naar verwachting in de nabije toekomst eveneens te kampen zal hebben met onvoldoende capaciteit.

2. Indien infrastructuur tot „infrastructuur met beperkte capaciteit” is verklaard, dient de infrastructuurbeheerder een capaciteitsanalyse te verrichten als bedoeld in artikel 28, tenzij reeds uitvoering wordt gegeven aan een capaciteitsvergrotingsplan als bedoeld in artikel 29.

3. Indien gebruiksrechten die geheven worden krachtens artikel 8, lid 4, geen bevredigend resultaat hebben opgeleverd en wanneer de infrastructuur tot „infrastructuur met beperkte ca-

paciteit” is verklaard, dan mag de infrastructuurbeheerder voor de capaciteitstoewijzing ook prioriteitscriteria hanteren.

4. De prioriteitscriteria dienen rekening te houden met het maatschappelijk belang van een dienst in vergelijking met een andere dienst, die bijgevolg zal worden uitgesloten. Hierbij dient rekening te worden gehouden met het effect in andere lidstaten.

5. Het belang van goederendiensten en met name van internationale goederendiensten moet in voldoende mate meewegen bij het vaststellen van de prioriteitscriteria.

6. Met betrekking tot infrastructuur met beperkte capaciteit neemt de infrastructuurbeheerder, in passende mate, toereikende maatregelen om ervoor te zorgen dat aan ad hoc-aanvragen die ten tijde van het dienstregelingsproces worden voorzien of die te voorzien zijn, kan worden voldaan. Hij ziet erop toe dat de capaciteit om aan deze verzoeken te voldoen vergelijkbaar is met die voor verzoeken binnen het dienstregelingsproces.

7. De te volgen procedures en te hanteren criteria in het geval van beperkte infrastructuurcapaciteit worden in de netwerkverklaring beschreven.

Artikel 26

Ad hoc-aanvragen

1. De infrastructuurbeheerder zorgt ervoor dat hij zo snel mogelijk maar te allen tijden binnen vijf werkdagen reageert op ad hoc-aanvragen voor afzonderlijke treintrajecten. Verstrekte informatie over beschikbare reservecapaciteit wordt ter beschikking gesteld van aanvragers die van deze capaciteit gebruik wensen te maken.

2. Infrastructuurbeheerders berekenen waar nodig de behoefte aan reservecapaciteit die binnen de definitieve dienstregeling beschikbaar moet zijn om snel te kunnen reageren op te verwachten ad hoc-aanvragen voor capaciteit.

Artikel 27

Gespecialiseerde infrastructuur

1. Spoorweginfrastructuurcapaciteit is in beginsel beschikbaar voor alle typen diensten die in overeenstemming zijn met de voor de exploitatie op de lijn nodige kenmerken, tenzij er geschikte alternatieve routes bestaan.

2. Indien er geschikte alternatieve routes bestaan, kan de infrastructuurbeheerder na overleg met de belanghebbende partijen bepaalde infrastructuur aanwijzen voor gebruik door bepaalde typen verkeer. Onverminderd de artikelen 81, 82 en 86 van het Verdrag kan de infrastructuurbeheerder, wanneer die aanwijzing is geschied, bij de capaciteitstoewijzing aan dit type verkeer prioriteit geven.

Indien bepaalde infrastructuur is aangewezen voor gebruik door bepaalde typen verkeer, mag dit niet verhinderen dat andere typen verkeer van die infrastructuur gebruik maken wanneer capaciteit beschikbaar is en de trein voldoet aan de voor de exploitatie op de lijn nodige kenmerken.

3. Indien infrastructuur aangewezen is, als bedoeld in lid 2, wordt dit in de netverklaring beschreven.

Artikel 28

Capaciteitsanalyse

1. Met de capaciteitsanalyse als bedoeld in artikel 25, lid 2, wordt de vaststelling van de capaciteitsbeperkingen beoogd die de adequate afhandeling van capaciteitsaanvragen belemmeren. Tevens wordt beoogd methoden voor te stellen om extra aanvragen naar tevredenheid te kunnen afhandelen. Bij deze analyse worden niet alleen de redenen voor de belemmeringen vastgesteld maar worden ook de maatregelen geïnventariseerd die daartegen op de korte en middellange termijn kunnen worden genomen.

2. Bij de analyse wordt rekening gehouden met de infrastructuur, de werkwijzen, de aard van de verschillende diensten die in dat verband opereren, en het effect van al deze diensten op de capaciteit. Tot de mogelijke voorgestelde maatregelen kunnen met name de omleiding van diensten, de vaststelling van nieuwe vertrek- en aankomsttijden, snelheidswijzigingen en infrastructurele verbeteringen behoren.

3. De infrastructuurbeheerder verricht de capaciteitsanalyse in overleg met de huidige en toekomstige gebruikers van de betrokken infrastructuur.

4. Een capaciteitsanalyse dient afgerond te zijn binnen twee maanden nadat vastgesteld is dat de capaciteit van de infrastructuur beperkt is.

Artikel 29

Capaciteitsvergrotingsplan

1. Binnen 6 maanden na afronding van een capaciteitsanalyse als bedoeld in artikel 28 stelt de infrastructuurbeheerder een capaciteitsvergrotingsplan op.

2. De ontwikkeling van een capaciteitsvergrotingsplan geschiedt na overleg met de gebruikers van de betrokken infrastructuur met beperkte capaciteit. In het plan moeten worden genoemd:

- de redenen voor de capaciteitsbeperking,
- de vermoedelijke toekomstige ontwikkeling van het verkeer,
- de beperkingen ten aanzien van de infrastructurele ontwikkeling,
- de mogelijkheden en kosten van de capaciteitsvergroting met inbegrip van eventuele veranderingen met betrekking tot toegangsrechten,

en moet op basis van een kosten-batenanalyse van de geïnventariseerde mogelijke maatregelen ter vergroting van de capaciteit worden bepaald welke maatregelen dienen te worden genomen om de capaciteit te vergroten, met ondermeer een tijdschema voor de tenuitvoerlegging van deze maatregelen. Het plan moet eventueel vooraf door de lidstaat worden goedgekeurd.

3. Indien een infrastructuurbeheerder geen plan voorstelt of geen vorderingen maakt met het actieplan zoals vastgelegd in het capaciteitsvergrotingsplan, dan dient hij, tenzij er sprake is

van overmacht of wanneer de enige mogelijkheid economisch niet haalbaar is, op verzoek van spoorwegondernemingen die van de betrokken infrastructuur gebruik maken, geen gebruiksrechten meer te heffen die met het capaciteitstekort op de betrokken infrastructuur verband houden.

Artikel 30

Gebruik van spoorwegtrajecten

1. Infrastructuurbeheerders stellen voorwaarden betreffende het gebruik van treintrajecten vast die zij, zoals beschreven in de leden 2, 3 en 4, toewijzen aan aanvragers.

2. In het geval van infrastructuur met beperkte capaciteit eist de infrastructuurbeheerder dat het recht een spoorwegtraject te gebruiken, wordt teruggegeven wanneer dit traject gedurende een periode van minimaal een maand in minder dan 75 % van de gevallen gebruikt werd voor het doel waarvoor het geboekt is.

3. Voor infrastructuursecties waarvoor coördinatie nodig was, maar waarvan de capaciteit niet beperkt is, kan de infrastructuurbeheerder de inlevering van een treintraject verlangen wanneer dit traject gedurende een tijdvak van ten minste een maand in minder dan 75 % van de gevallen gebruikt werd voor het doel waarvoor het geboekt is.

4. In de netwerkverklaring kan de infrastructuurbeheerder vastleggen op welke wijze bij het vaststellen van de in het toewijzingsproces te hanteren prioriteiten rekening zal worden gehouden met vroegere benuttingsgraden van spoorwegtrajecten.

Artikel 31

Infrastructuurcapaciteit voor onderhoud

1. Aanvragen voor infrastructuurcapaciteit om onderhoud te kunnen verrichten, dienen tijdens het dienstregelingsproces te worden ingediend.

2. De infrastructuurbeheerder houdt in passende mate rekening met de gevolgen die voor het onderhoud van de sporen gereserveerde capaciteit voor andere aanvragers heeft.

Artikel 32

Arbitrage

1. De infrastructuurbeheerder waarborgt de inschakeling van een arbitragecommissie - die in staat is binnen 10 werkdagen een beslissing over een meningsverschil te nemen - wanneer door de beheerder spoorwegcapaciteit toegewezen wordt of wanneer hij deelneemt in een organisatie voor de toewijzing van internationale spoorwegcapaciteit. De arbitragecommissie helpt bij de oplossing van meningsverschillen met betrekking tot de toewijzing van infrastructuurcapaciteit. De procedures en werkwijze dienen in overleg met aanvragers te worden vastgesteld en worden als deel van de netwerkverklaring gepubliceerd.

2. Indien arbitrage noodzakelijk is, draagt elke partij haar eigen kosten. Bijkomende arbitragekosten worden gelijkelijk verdeeld over de partijen.

3. Indien aanvragers en een infrastructuurbeheerder of een organisatie van infrastructuurbeheerders om arbitrage verzoeken, dienen zij er zelf voor te zorgen dat alle informatie die de arbitragecommissie nodig heeft om tot een besluit te komen, verstrekt wordt. Voorts dienen zij te verklaren dat zij het besluit van de arbitragecommissie zullen respecteren.

HOOFDSTUK IV

ALGEMENE MAATREGELEN

Artikel 33

Regelgevende instantie

1. Onverminderd artikel 32 stellen de lidstaten een regelgevende „instantie” in. Deze instantie moet wat haar organisatie, financiële middelen, juridische structuur en besluitvorming betreft, onafhankelijk zijn van elke infrastructuurbeheerder, heffingsinstantie, toewijzende instantie of aanvrager. De regelgevende instantie functioneert overeenkomstig de in de leden 2 tot en met 8 beschreven beginselen.

2. Een onderneming heeft het recht in beroep te gaan bij de regelgevende instantie indien de onderneming van mening is dat zij oneerlijk is behandeld, gediscrimineerd of op enigerlei andere wijze benadeeld, met name tegen beslissingen die door de infrastructuurbeheerder zijn genomen ten aanzien van:

- a) de netwerkverklaring;
- b) de daarin opgenomen criteria;
- c) het toewijzingsproces en het resultaat daarvan;
- d) de heffingsregeling;
- e) de hoogte of samenstelling van gebruiksrechten voor infrastructuur die ze verplicht (kunnen) zijn te betalen.

3. De regelgevende instantie waarborgt dat de door de infrastructuurbeheerder vastgestelde gebruiksrechten met het bepaalde in hoofdstuk II in overeenstemming zijn en dat zij niet-discriminerend zijn. Onderhandelingen tussen ondernemingen en een infrastructuurbeheerder betreffende de hoogte van de gebruiksrechten als bedoeld in artikel 9, lid 1, worden slechts toegestaan wanneer zij onder toezicht van de regelgevende instantie geschieden. Deze instantie zal ingrijpen indien het waarschijnlijk is dat de onderhandelingen met de eisen van deze richtlijn in strijd zijn.

4. De regelgevende instantie heeft de bevoegdheid relevante informatie bij de infrastructuurbeheerder, bij de aanvragers en bij elke betrokken derde in de betreffende lidstaat op te vragen, welke informatie onverwijld dient te worden verstrekt.

5. De regelgevende instantie is gehouden klachten in ontvangst te nemen en actie te ondernemen om de problemen uiterlijk binnen twee maanden na ontvangst van alle informatie op te lossen.

6. Een besluit van de regelgevende instantie is voor alle door dat besluit bestreken partijen bindend.

7. Indien beroep wordt aangetekend tegen een weigering capaciteit te verlenen, of tegen de voorwaarden van een capaciteitsaanbod, dan heeft de regelgevende instantie twee opties:

enerzijds kan ze bevestigen dat er geen wijziging van het besluit van de infrastructuurbeheerder nodig is, en anderzijds kan ze eisen dat het besluit overeenkomstig haar instructies gewijzigd wordt.

8. De lidstaten nemen de nodige maatregelen om te waarborgen dat de door de regelgevende instantie genomen besluiten onderworpen zijn aan een rechterlijke toetsing.

9. De nationale regelgevende instanties zorgen voor een actieve uitwisseling van standpunten en ervaringen om hun besluitvormingsbeginselen op elkaar af te stemmen. De Commissie ondersteunt hen bij deze taak.

Artikel 34

Veiligheidscertificering

1. De regelingen inzake veiligheidscertificering die gelden voor spoorwegondernemingen die in de Gemeenschap gevestigd zijn of zullen worden, en voor internationale groeperingen daarvan, wanneer die ondernemingen en groeperingen de in artikel 10 van Richtlijn 91/440/EEG bedoelde diensten verrichten, dienen met de in de leden 2 en 3 van het onderhavige artikel vastgestelde voorwaarden in overeenstemming te zijn.

2. De lidstaten bepalen dat een veiligheidsattest moet worden overgelegd met de veiligheidseisen waaraan spoorwegondernemingen moeten voldoen om op de betrokken trajecten een veilige dienst te waarborgen.

3. Om het veiligheidsattest te verkrijgen, moet de spoorwegonderneming de reglementering uit hoofde van de nationale wetgeving naleven die met de gemeenschapswetgeving verenigbaar is en op niet-discriminerende wijze wordt toegepast, waarin de specifieke operationele en technische eisen voor de spoorwegdiensten en de veiligheidseisen die op het personeel, het rollend materieel en de interne organisatie van de onderneming van toepassing zijn, zijn vervat.

Met name moet zij het bewijs leveren dat het personeel dat zij in dienst heeft voor de besturing en begeleiding van treinen die de in artikel 10 van Richtlijn 91/440/EEG bedoelde diensten bieden, de nodige opleiding hebben om de door de infrastructuurbeheerder toegepaste verkeersregels en aan de haar in het belang van het treinverkeer opgelegde veiligheidsvoorschriften na te leven. De spoorwegonderneming moet bovendien aantonen dat het rollend materieel waaruit die treinen zijn samengesteld, door de autoriteit of door de infrastructuurbeheerder is goedgekeurd en volgens de voor de gebruikte infrastructuur geldende exploitatieregeling wordt gecontroleerd. Het veiligheidsattest wordt afgegeven door de autoriteit die daartoe door de lidstaat waarin zich de gebruikte infrastructuur bevindt, is aangewezen.

Artikel 35

Verslag en wijziging van bijlagen

1. De Commissie dient vier jaar na de inwerkingtreding van deze richtlijn bij de Raad een verslag in, eventueel vergezeld van voorstellen voor verder optreden van de Gemeenschap.

2. Als bijlage 1 of 2 van deze richtlijn moet worden gewijzigd, is de procedure van artikel 11a, lid 3, van Richtlijn 91/440/EEG van de Raad, zoals gewijzigd bij Richtlijn 2000/. . /EG van het Europees Parlement en de Raad van toepassing.

Artikel 36

Tenuitvoerlegging

De lidstaten doen de nodige wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen in werking treden om uiterlijk één jaar na de datum van de inwerkingtreding ervan aan deze richtlijn te voldoen. Zij stellen de Commissie daarvan onverwijld in kennis.

Wanneer de lidstaten de bepalingen aannemen, wordt in die bepalingen naar deze richtlijn verwezen of wordt hiernaar verwezen bij de officiële bekendmaking van die bepalingen. De regels voor deze verwijzing worden vastgesteld door de lidstaten.

Artikel 37

Intrekking

Verordening (EEG) nr. 2830/77, Verordening (EEG) nr. 2183/78, Beschikking 82/529/EEG en Richtlijn 95/19/EG, worden hierbij ingetrokken met werking vanaf de in artikel 36 genoemde datum.

Artikel 38

Inwerkingtreding

Deze richtlijn treedt in werking op de twintigste dag na de bekendmaking ervan in het *Publicatieblad van de Europese Gemeenschappen*.

Artikel 39

Bestemming van de richtlijn

Deze richtlijn is gericht tot de lidstaten.

BIJLAGE 1

Het minimumtoegangspakket omvat:

- a) behandeling van capaciteitsaanvragen;
- b) het recht gebruik te maken van toegewezen spoorwegcapaciteit;
- c) gebruik van wisselinstallaties en van stations en halteplaatsen;
- d) treinbeheer met inbegrip van seinen, regeling, treindienstleiding en de overdracht en levering van gegevens over treinbewegingen;
- e) alle overige gegevens die nodig zijn om de dienst waarvoor capaciteit aangevraagd is, tot stand te brengen of te exploiteren.

De toegangsdiensten omvatten:

- a) toegang tot tankinstallaties;
- b) toegang tot passagiersstations, de gebouwen en andere voorzieningen daarvan;
- c) toegang tot vrachtterminals;
- d) toegang tot rangeerterreinen;
- e) toegang tot treinsamenstellingsvoorzieningen;
- f) toegang tot opstelsporen;
- g) toegang tot onderhouds- en andere technische inrichtingen.

De verplichte diensten omvatten:

- a) hulp in het geval van ernstige ongevallen of bij ernstige ontregeling van het treinverkeer;
- b) politie-ingrijpen indien vereist;
- c) controleren of spoorwegondernemingen voldoen aan veiligheidsnormen en andere voorschriften.

Aanvullende diensten omvatten:

- a) gebruik van elektrische voedingsinstallatie ten behoeve van rijstroom;
- b) rijstroom;
- c) voorverwarmen van passagierstreinen;
- d) levering van brandstof;
- e) rangeren;
- f) speciaal opgestelde overeenkomsten voor:
 - regeling vervoer van gevaarlijke stoffen;
 - ondersteuning bij het laten rijden van uitzonderlijke treinen;

Ondersteunende diensten omvatten:

- a) toegang tot telecommunicatienetwerk;
- b) levering van aanvullende informatie;
- c) technische keuring van rollend materieel.

BIJLAGE 2

Toewijzingsproces

1. De dienstregelingswijziging gaat steeds in om middernacht van de laatste zaterdag van mei. Indien een wijziging of aanpassing na de zomer geschiedt, gaat deze in elk jaar op de laatste zaterdag van september of, indien vereist, op tussen die data gelegen tijdstippen.
 2. De uiterste datum voor verzoeken om verwerking van capaciteit in de dienstregeling is niet meer dan twaalf maanden vóór de datum waarop de dienstregeling van toepassing wordt.
 3. Uiterlijk elf maanden vóór de vantoepassingwording van de dienstregeling zorgen de infrastructuurbeheerders ervoor dat de voorlopige internationale treintrajecten in samenwerking met andere relevante toewijzende instanties als bedoeld in artikel 16 zijn vastgesteld. Infrastructuurbeheerders zorgen ervoor dat tijdens de daaropvolgende processen zoveel mogelijk met deze trajecten rekening wordt gehouden.
 4. De infrastructuurbeheerder stelt uiterlijk vier maanden na de sluitingsdatum voor de indiening van offertes door aanvragers een ontwerp-dienstregeling op.
-

Voorstel voor een richtlijn van het Europees Parlement en de Raad tot eenentwintigste wijziging van Richtlijn 76/769/EEG van de Raad inzake de beperking van het op de markt brengen en van het gebruik van bepaalde gevaarlijke stoffen en preparaten (stoffen die als kankerverwekkend, mutageen of vergiftig voor de voortplanting zijn ingedeeld — c/m/r)

(2000/C 116 E/11)

COM(1999) 746 def. — 2000/0006(COD)

(Door de Commissie ingediend op 6 januari 2000)

HET EUROPEES PARLEMENT EN DE RAAD VAN DE EUROPESE UNIE,

Gelet op het Verdrag tot oprichting van de Europese Gemeenschap, met name op artikel 95,

Gezien het voorstel van de Commissie,

Gezien het advies van het Economisch en Sociaal Comité,

Volgens de procedure van artikel 251 van het Verdrag,

Overwegende hetgeen volgt:

- (1) Artikel 14 van het Verdrag behelst dat er een ruimte zonder binnengrenzen tot stand wordt gebracht, waarin het vrije verkeer van goederen, personen, diensten en kapitaal wordt gewaarborgd.
- (2) Het Europees Parlement en de Raad hebben op 29 maart 1996 Besluit nr. 96/646/EG tot vaststelling van een actieplan voor kankerbestrijding in het kader van de actie op het gebied van de volksgezondheid (1996-2000) ⁽¹⁾ vastgesteld.
- (3) Om de bescherming van de gezondheid en de veiligheid van de consument te verbeteren mogen stoffen die als kankerverwekkend, mutageen of vergiftig voor de voortplanting zijn ingedeeld en preparaten die dergelijke stoffen bevatten, niet in de handel worden gebracht om door het grote publiek te worden gebruikt.
- (4) Bij Richtlijn 94/60/EG van het Europees Parlement en de Raad van 20 december 1994 tot veertiende wijziging van Richtlijn 76/769/EEG betreffende de onderlinge aanpassing van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen der lidstaten inzake de beperking van het op de markt brengen en van het gebruik van bepaalde gevaarlijke stoffen en preparaten ⁽²⁾ wordt in de vorm van een aanhangsel voor de punten 29, 30 en 31 van bijlage I van Richtlijn 76/769/EEG ⁽³⁾ een lijst vastgesteld met stoffen die zijn ingedeeld als kankerverwekkend, mutageen of vergiftig voor

de voortplanting van categorie 1 of 2. Deze stoffen en preparaten mogen niet in de handel worden gebracht om door het grote publiek te worden gebruikt.

- (5) In Richtlijn 94/60/EG wordt bepaald dat de Commissie uiterlijk zes maanden na de publicatie van een aanpassing van bijlage I van Richtlijn 67/548/EEG ⁽⁴⁾ aan de vooruitgang van de techniek waarin stoffen als kankerverwekkend, mutageen of vergiftig voor de voortplanting van categorie 1 of 2 worden ingedeeld, een voorstel bij het Europees Parlement en de Raad indient om deze lijst uit te breiden.
- (6) Richtlijn 97/69/EG ⁽⁵⁾ van de Commissie tot drieëntwintigste aanpassing van Richtlijn 67/548/EEG en meer in het bijzonder bijlage I daarvan aan de vooruitgang van de techniek bevat één nieuwe stof die als kankerverwekkend van categorie 2 is ingedeeld. Richtlijn 98/73/EG ⁽⁶⁾ van de Commissie tot vierentwintigste aanpassing van Richtlijn 67/548/EEG en meer in het bijzonder bijlage I daarvan aan de vooruitgang van de techniek bevat één nieuwe stof die als kankerverwekkend van categorie 2 is ingedeeld en één nieuwe stof die als vergiftig voor de voortplanting van categorie 2 is ingedeeld. Deze stoffen dienen aan de punten 29 en 31 van het aanhangsel van bijlage I van Richtlijn 76/769/EEG.
- (7) Er is rekening gehouden met de risico's en de voordelen van de nieuwe stoffen die bij Richtlijn 96/54/EG als kankerverwekkend, mutageen of vergiftig voor de voortplanting van categorie 1 of 2 zijn ingedeeld.
- (8) Deze richtlijn laat de communautaire wetgeving waarbij minimale voorschriften voor de bescherming van werknemers zijn vastgelegd, vervat in Richtlijn 89/391/EEG van de Raad van 12 juni 1989 betreffende de tenuitvoerlegging van maatregelen ter bevordering van de verbetering van de veiligheid en de gezondheid van werknemers op het werk ⁽⁷⁾ en daarop gebaseerde bijzondere richtlijnen, met name Richtlijn 90/394/EEG van de Raad van 28 juni 1990 betreffende de bescherming van de werknemers tegen de risico's van blootstelling aan carcinogene agentia op het werk, onverlet,

⁽⁴⁾ Richtlijn 67/548/EEG van 27 juni 1967 betreffende de aanpassing van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen inzake de indeling, de verpakking en het kenmerken van gevaarlijke stoffen (PB 196 van 16.8.1967, blz. 1). Deze richtlijn is voor het laatst gewijzigd bij Richtlijn 1999/33/EG van het Europees Parlement en de Raad van 10 mei 1999 (PB L 199 van 30.7.1999, blz. 57).

⁽⁵⁾ PB L 343 van 13.12.1997, blz. 19.

⁽⁶⁾ PB L 305 van 16.11.1998, blz. 1.

⁽⁷⁾ PB L 183 van 29.6.1989, blz. 1.

⁽¹⁾ PB L 95 van 16.4.1996, blz. 9.

⁽²⁾ PB L 365 van 31.12.1994, blz. 1.

⁽³⁾ PB L 262 van 27.9.1976, blz. 201. Deze richtlijn is voor het laatst gewijzigd bij Richtlijn 1999/77/EG van de Commissie (PB L 207 van 6.8.1999, blz.18).

HEBBEN DE VOLGENDE RICHTLIJN VASTGESTELD:

Artikel 1

De stoffen die zijn opgenomen in bijlage van deze richtlijn, worden toegevoegd aan de stoffen die zijn opgenomen in het aanhangsel bij de punten 29 en 31 van bijlage I van Richtlijn 76/769/EEG.

Artikel 2

1. De lidstaten dienen de nodige wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen vast te stellen en bekend te maken om uiterlijk op 31 december 2001 (een jaar na de datum van inwerkingtreding) aan deze richtlijn te voldoen. Zij stellen de Commissie daarvan onverwijld in kennis.

Zij passen deze bepalingen met ingang van 1 juli 2002 (achtien maanden na de datum van inwerkingtreding van deze richtlijn) toe.

2. Wanneer de lidstaten deze bepalingen aannemen, wordt in die bepalingen naar de onderhavige richtlijn verwezen of wordt hiernaar verwezen bij de officiële bekendmaking van die bepalingen. De regels voor deze verwijzing worden vastgesteld door de lidstaten.

Artikel 3

Deze richtlijn treedt in werking op de twintigste dag volgende op die van haar bekendmaking in het *Publicatieblad van de Europese Gemeenschappen*.

Artikel 4

Deze richtlijn is gericht tot de lidstaten.

BIJLAGE

Punt 29 — Kankerverwekkende stoffen: categorie 2

Stoffen	Catalogusnummer	EG-nummer	CAS-nummer
4-Chlooraniline	612-137-00-9	203-401-0	106-47-8
Vuurvaste keramische vezels	650-017-00-8		

Punt 31 — Voor de voortplanting giftige stoffen: categorie 2

Stoffen	Catalogusnummer	EG-nummer	CAS-nummer
6-(2-chloorethyl)-6(2-methoxyethoxy)-2,5,7,10-tetra-oxa-6-silaundecaan; etacelasil	014-014-00-X	253-704-7	37894-46-5

Voorstel voor een richtlijn van de Raad houdende tenuitvoerlegging van het beginsel van gelijke behandeling van personen ongeacht ras of etnische afstamming

(2000/C 116 E/12)

(Voor de EER relevante tekst)

COM(1999) 566 def. — 1999/0253(CNS)

(Door de Commissie ingediend op 7 januari 2000)

DE RAAD VAN DE EUROPESE UNIE,

Gelet op het Verdrag tot oprichting van de Europese Gemeenschap, en met name op artikel 13,

Gezien het voorstel van de Commissie,

Gezien het advies van het Europees Parlement,

Gezien het advies van het Economisch en Sociaal Comité,

Gezien het advies van het Comité van de Regio's,

Overwegende hetgeen volgt:

- (1) Het Verdrag betreffende de Europese Unie een nieuwe etappe markeert in het proces van totstandbrenging van een steeds hechter verbond tussen de volkeren van Europa.
- (2) De Europese Unie is gegrondvest op de beginselen van vrijheid, democratie, eerbiediging van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, en van de rechtsstaat, welke beginselen de lidstaten gemeen hebben. Overeenkomstig artikel 6, lid 2, van het Verdrag betreffende de Europese Unie eerbiedigt de Unie de grondrechten, zoals die worden gewaarborgd door het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, als algemene beginselen van het gemeenschapsrecht.
- (3) Het recht van gelijkheid voor de wet en van bescherming van eenieder tegen discriminatie is een universeel recht dat wordt erkend door de Universele Verklaring van de Rechten van de Mens, het VN-Verdrag inzake de uitbanning van alle vormen van discriminatie van vrouwen, het internationale Verdrag inzake de uitbanning van alle vormen van rassendiscriminatie en de Convenanten van de Verenigde Naties inzake civiele en politieke rechten en inzake economische, sociale en culturele rechten, die door alle lidstaten zijn ondertekend.
- (4) Artikel 13 van het Verdrag tot oprichting van de Europese Gemeenschap verleent de Raad de bevoegdheid passende maatregelen te nemen om discriminatie op grond van geslacht, ras of etnische afstamming, godsdienst of overtuiging, handicap, leeftijd of seksuele geaardheid te bestrijden.
- (5) De Europese Raad heeft de Commissie op zijn buitengewone vergadering van Tampere op 15 en 16 oktober 1999 verzocht zo spoedig mogelijk voorstellen in te dienen ter uitvoering van artikel 13 van het EG-Verdrag met

betrekking tot de bestrijding van racisme en vreemdelingenhaat.

- (6) De werkgelegenheidsrichtsnoeren voor 1999, waarover de Europese Raad van Wenen op 11 december 1998 overeenstemming heeft bereikt beklemtonen de noodzaak de omstandigheden voor een maatschappelijk alomvattende arbeidsmarkt te bevorderen door een samenhangend pakket beleidslijnen op te stellen teneinde discriminatie van groepen zoals etnische minderheden te bestrijden.
- (7) Discriminatie op grond van ras of etnische afstamming kan het bereiken van de doelstellingen van het Verdrag ondermijnen, in het bijzonder doordat zij een beletsel vormt voor een hoog niveau van werkgelegenheid en sociale bescherming, de verbetering van de levensstandaard en de levenskwaliteit en de economische en sociale samenhang en solidariteit. Discriminatie kan ook de doelstelling ondermijnen de Unie als een ruimte van vrijheid, veiligheid en rechtvaardigheid te ontwikkelen.
- (8) De Commissie heeft in december 1995 een mededeling over racisme, vreemdelingenhaat en antisemitisme gedaan ⁽¹⁾.
- (9) Om de ontwikkeling van democratische en verdraagzame samenlevingen te waarborgen, die de deelname van eenieder, ongeacht ras of etnische afstamming, mogelijk maakt moet een bepaald optreden op het gebied van discriminatie op grond van ras of etnische afstamming verder gaan dan de toegang tot werk in loondienst of als zelfstandige en betrekking hebben op gebieden zoals het onderwijs, de sociale bescherming en de sociale zekerheid, sociale voordelen en de toegang tot en het aanbod van goederen en diensten.
- (10) Hiertoe dient in de gehele Gemeenschap elke directe of indirecte discriminatie op grond van ras of etnische afstamming op de gebieden waarop deze richtlijn betrekking heeft, te worden verboden. Dit verbod dient ook voor onderdanen van derde landen te gelden. Dit verbod is niet van toepassing op verschillen in behandeling op grond van nationaliteit.
- (11) Het lastig vallen op grond van ras of etnische afstamming van een persoon of een groep personen, dat een intimiderende, vijandige, beledigende of storende omgeving schept, moet als discriminatie worden beschouwd.

⁽¹⁾ COM(95) 653 def.

- (12) Het discriminatieverbod mag geen afbreuk doen aan de instandhouding of aanneming van maatregelen die zijn bedoeld om de nadelen van een groep personen van een specifiek ras of een specifieke afstamming te voorkomen of te compenseren.
- (13) Een verschil in behandeling kan gerechtvaardigd zijn wanneer een eigenschap die met het ras of de etnische afstamming verband houdt, een wezenlijke beroepskwalificatie vormt.
- (14) Personen die op grond van ras en etnische afstamming zijn gediscrimineerd, dienen over de nodige rechtsbeschermingsmiddelen te beschikken. Om een doeltreffender beschermingsniveau te verschaffen, dienen verenigingen of rechtspersonen eveneens de bevoegdheid te krijgen namens de slachtoffers de rechten van de verdediging uit te oefenen.
- (15) De daadwerkelijke tenuitvoerlegging van het gelijkheidsbeginsel vereist een gepaste gerechtelijke bescherming in burgerrechtelijke zaken tegen represailles en een aanpassing van de algemene regels inzake bewijslast.
- (16) De lidstaten dienen gepaste gegevens te verstrekken over de bepalingen die ingevolge deze richtlijn zijn aangenomen.
- (17) De lidstaten dienen de nodige maatregelen te treffen om te garanderen dat alle wetten, bestuursrechtelijke of administratieve bepalingen, collectieve overeenkomsten, interne bedrijfsregels of voor vrije of andere beroepen of beroepsorganisaties geldende regels die met het beginsel van gelijke behandeling strijdig zijn, nietig worden verklaard of worden gewijzigd.
- (18) De lidstaten dienen de sociale dialoog tussen de sociale partners te bevorderen om verschillende vormen van discriminatie aan de orde te stellen en te bestrijden.
- (19) De bescherming tegen discriminatie op grond van ras of etnische afstamming zelf zal worden versterkt door de aanwezigheid in elke lidstaat van een onafhankelijk orgaan dat bevoegd is de betrokken problemen te analyseren, mogelijke oplossingen te zoeken en de slachtoffers concrete bijstand te verlenen.
- (20) Deze richtlijn stelt minimumvereisten vast en laat de lidstaten daarmee de keuze gunstigere bepalingen in te voeren of in stand te houden. De tenuitvoerlegging van deze richtlijn mag niet als rechtvaardiging dienen voor enigerlei achteruitgang ten opzichte van in elk van de lidstaten reeds bestaande situatie.
- (21) De lidstaten dienen voor inbreuken op de verplichtingen die uit deze richtlijn voortvloeien, doeltreffende, evenredige en afschrikwekkende sancties vast te stellen.
- (22) Overeenkomstig het subsidiariteitsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel zoals neergelegd in artikel 5 van het EG-

Verdrag, kunnen de doelstellingen van deze richtlijn, namelijk in alle lidstaten van de Europese Unie een gemeenschappelijk hoog niveau van bescherming tegen discriminatie te garanderen, niet voldoende door de lidstaten worden verwezenlijkt en kunnen deze doelstellingen wegens de omvang en de gevolgen van het overwogen optreden derhalve beter door de Gemeenschap worden verwezenlijkt; deze richtlijn beperkt zich tot het vereiste minimum om deze doelstellingen te bereiken, en gaat niet verder dan hiertoe nodig is,

HEEFT DE VOLGENDE RICHTLIJN VASTGESTELD:

HOOFDSTUK I

ALGEMENE BEPALINGEN

Artikel 1

Doel

Deze richtlijn heeft tot doel het beginsel van gelijke behandeling van personen, ongeacht ras of etnische afstamming, in de lidstaten van de Europese Unie ten uitvoer te leggen.

Artikel 2

Het begrip discriminatie

1. Voor deze richtlijn wordt onder het beginsel van gelijke behandeling de afwezigheid verstaan van directe of indirecte discriminatie op grond van ras of etnische afstamming.
2. Voor de toepassing van lid 1 is er:
 - a) „Directe discriminatie” wanneer iemand op grond van ras of etnische afstamming minder gunstig wordt behandeld dan iemand anders wordt, is of zou worden behandeld.
 - b) „Indirecte discriminatie” wanneer een ogenschijnlijk neutrale bepaling, maatstaf of handelwijze voor een persoon of een groep personen van een bepaald ras of een bepaalde etnische afstamming ongunstige gevolgen kan hebben, tenzij die bepaling, maatstaf of handelwijze objectief wordt gerechtvaardigd door een legitiem doel dat geen verband houdt met het ras of de etnische afstamming van een persoon of een groep personen en de middelen om dat doel te bereiken passend en noodzakelijk zijn.
3. Het lastig vallen van een persoon of een groep personen die met ras of etnische afstamming verband houdt en tot doel of tot gevolg heeft een intimiderende, vijandige, beledigende of storende omgeving te scheppen op een van de gebieden waarop artikel 3 betrekking heeft, is discriminatie in de zin van lid 1.

Artikel 3**Materiële werkingsfeer**

Binnen de grenzen van de aan de Gemeenschap toegekende bevoegdheden is deze richtlijn van toepassing op:

- a) de voorwaarden voor toegang tot arbeid in loondienst of als zelfstandige en tot een beroep, met inbegrip van de selectiecriteria en de wervingsvoorwaarden, ongeacht de sector of de bedrijfstak en op alle niveaus van de beroepshiërarchie, bevordering daaronder begrepen;
- b) de toegang tot alle vormen en niveaus van beroepskeuze-voorlichting, beroepsopleiding, voortgezette beroepsopleiding en bij- en omscholing;
- c) de werkgelegenheid en de arbeidsvoorwaarden, met inbegrip van ontslag en bezoldiging;
- d) het lidmaatschap van en de betrokkenheid bij een werknemers- of werkgeversorganisatie of welke andere organisatie ook waarvan de leden een bepaald beroep uitoefenen, waaronder de voordelen die deze organisaties bieden;
- e) de sociale bescherming en de sociale zekerheid;
- f) sociale voordelen;
- g) het onderwijs, met inbegrip van subsidies en studiebeurzen, daarbij ten volle rekening gehouden met de verantwoordelijkheid van de lidstaten voor de inhoud van het onderwijs en de organisatie van de onderwijsstelsels en hun culturele en taalkundige verscheidenheid;
- h) de toegang tot en het aanbod van goederen en diensten;

Artikel 4**Wezenlijke beroepskwalificaties**

In afwijking van artikel 2, leden 1 en 2, kunnen de lidstaten bepalen dat een verschil in behandeling dat is gebaseerd op een eigenschap die met het ras of de etnische afstamming verband houdt, geen discriminatie inhoudt wanneer die eigenschap, gelet op de aard van de betrokken specifieke beroepsactiviteiten of de context waarin deze worden uitgevoerd, een wezenlijke beroepskwalificatie vormt.

Artikel 5**Positieve actie**

Deze richtlijn doet geen afbreuk aan het recht van de lidstaten maatregelen in stand te houden of aan te nemen die zijn bedoeld om de nadelen van een groep personen van een bepaald ras of een bepaalde afstamming te voorkomen of te compenseren.

Artikel 6**Minimumvereisten**

1. De lidstaten kunnen bepalingen invoeren of handhaven die gunstiger zijn voor de bescherming van het beginsel van gelijke behandeling dan die welke in deze richtlijn zijn vastgelegd.
2. De tenuitvoerlegging van deze richtlijn mag onder geen omstandigheden bestaan in een verlaging van het beschermingsniveau tegen discriminatie dat de lidstaten reeds verschaften op de gebieden waarop deze richtlijn betrekking heeft.

HOOFDSTUK II**RECHTSMIDDELEN EN HANDHAVING****Artikel 7****De verdediging van rechten**

1. De lidstaten zorgen ervoor dat gerechtelijke en/of administratieve procedures voor de handhaving van de uit deze richtlijn voortvloeiende verplichtingen beschikbaar zijn voor eenieder die zich benadeeld acht doordat het beginsel van gelijke behandeling niet jegens hem of haar is toegepast, zelfs na de beëindiging van de verhouding waarin die persoon zou zijn gediscrimineerd.
2. De lidstaten zorgen ervoor, dat verenigingen, organisaties of andere rechtspersonen namens de eiser met diens toestemming elke gerechtelijke en/of bestuursrechtelijke procedure voor de naleving van uit deze richtlijn voortvloeiende verplichtingen kunnen instellen.

Artikel 8**De bewijslast**

1. De lidstaten nemen, overeenkomstig hun nationale rechtstelsels, de nodige maatregelen om ervoor te zorgen dat wanneer iemand die zich door niet-toepassing te zijnen aanzien van het beginsel van gelijke behandeling benadeeld acht, voor de rechter of een andere bevoegde instantie feiten aanvoert die directe of indirecte discriminatie kunnen doen vermoeden, de verweerder dient te bewijzen dat het beginsel van gelijke behandeling niet werd geschonden.
2. Lid 1 belet de lidstaten niet een voor de eiser gunstiger bewijsregel in te voeren.
3. Lid 1 is niet van toepassing op strafrechtelijke procedures, tenzij door de lidstaten anders bepaald.

4. De leden 1, 2 en 3 zijn van toepassing op elke gerechtelijke procedure die overeenkomstig artikel 7, lid 2, wordt ingesteld.

*Artikel 9***Represailles**

De lidstaten voeren in hun rechtsorde de nodige maatregelen in om personen te beschermen tegen nadelige behandelingen of nadelige gevolgen die een al dan niet rechtstreekse reactie zijn op een klacht of een gerechtelijke procedure om de toepassing van het beginsel van gelijke behandeling af te dwingen.

*Artikel 10***Verspreiding van inlichtingen**

1. De lidstaten zorgen ervoor, dat op hun grondgebied, en in het bijzonder in instellingen voor beroepsopleiding en onderwijs en op het werk, gepaste inlichtingen worden verspreid over de maatregelen die ingevolge deze richtlijn zijn genomen.

2. De lidstaten zorgen ervoor dat de bevoegde overheidsdiensten op een gepaste manier worden ingelicht over alle nationale maatregelen die ingevolge deze richtlijn zijn genomen.

*Artikel 11***Sociale dialoog**

1. De lidstaten nemen passende maatregelen ter stimulering van de sociale dialoog tussen de sociale partners teneinde onder meer door controle op de handelwijze op het werk, collectieve overeenkomsten, gedragscodes, onderzoek of uitwisseling van ervaringen en goede praktijken, de gelijke behandeling te bevorderen.

2. De lidstaten moedigen de sociale partners aan op het gepaste niveau, met inbegrip van het ondernemingsniveau, overeenkomsten te sluiten waarin op de in artikel 3 bedoelde gebieden discriminatie verbodsregels worden vastgelegd die binnen de toepassingsfeer van de collectieve onderhandelingen vallen. Deze overeenkomsten nemen de in deze richtlijn bepaalde minimumvereisten en de betreffende nationale toepassingsmaatregelen in acht.

HOOFDSTUK III

ONAFHANKELIJKE ORGANEN TER BEVORDERING VAN DE GELIJKE BEHANDELING*Artikel 12***Onafhankelijke organen**

1. De lidstaten voorzien in een onafhankelijk orgaan of organen voor de bevordering van het beginsel van gelijke behandeling van personen van verschillend ras of verschillende etni-

sche afstamming. Deze organen kunnen deel uitmaken van onafhankelijke agentschappen die op nationaal vlak zijn belast met de verdediging van de mensenrechten of de bescherming van de rechten van personen.

2. De lidstaten zorgen ervoor dat die onafhankelijke organen onder meer tot taak hebben klachten van personen over discriminatie op grond van ras of etnische afstamming in ontvangst te nemen en te behandelen, onderzoek of enquêtes te organiseren inzake discriminatie op grond van ras of etnische afstamming, alsmede verslagen te publiceren en aanbevelingen te doen over onderwerpen die met discriminatie op grond van ras of etnische afstamming verband houden.

HOOFDSTUK IV

DIVERSE BEPALINGEN EN SLOTBEPALINGEN*Artikel 13***Naleving van de richtlijn**

De lidstaten nemen de nodige maatregelen om ervoor te zorgen dat:

- a) wettelijke, bestuursrechtelijke of administratiefrechtelijke bepalingen die strijdig zijn met het beginsel van gelijke behandeling, worden opgeheven;
- b) bepalingen die strijdig zijn met het beginsel van gelijke behandeling zijn opgenomen in individuele of collectieve contracten of overeenkomsten, interne bedrijfsregels, regels die gelden voor verenigingen met of zonder winstoogmerk, regels waaraan de vrije beroepen en werkgevers- en werknemersorganisaties onderworpen zijn, nietig worden verklaard of worden gewijzigd.

*Artikel 14***Sancties**

De lidstaten stellen het stelsel van sancties die van toepassing zijn op schendingen van de ter uitvoering van deze richtlijn vastgestelde nationale bepalingen vast en treffen alle maatregelen die nodig zijn om de toepassing van die sancties te waarborgen. De aldus vastgestelde sancties moeten doeltreffend, evenredig en afschrikkend zijn. De lidstaten stellen de Commissie uiterlijk op de in artikel 15, lid 1, genoemde termijn van de desbetreffende bepalingen in kennis en delen haar alle latere wijzigingen ervan zo spoedig mogelijk mede.

*Artikel 15***Tenuitvoerlegging**

De lidstaten doen de nodige wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen in werking treden om uiterlijk op 31 december 2002 aan deze richtlijn te voldoen. Zij stellen de Commissie daarvan onverwijld in kennis.

Wanneer de lidstaten deze bepalingen aannemen, wordt in die bepalingen naar deze richtlijn verwezen of wordt hiernaar verwezen bij de officiële bekendmaking van die bepalingen. De regels voor deze verwijzing worden vastgesteld door de lidstaten.

Artikel 16

Verslag

De lidstaten delen de Commissie uiterlijk twee jaar na de in artikel 15 genoemde termijn alle inlichtingen mede die de Commissie nodig heeft om een verslag aan het Europees Parlement en de Raad over de toepassing van deze richtlijn op te stellen.

Artikel 17

Inwerkingtreding

Deze richtlijn treedt in werking op de twintigste dag volgende op die van haar bekendmaking in het *Publicatieblad van de Europese Gemeenschappen*.

Artikel 18

Adressaten

Deze richtlijn is gericht tot de lidstaten.

Voorstel voor een richtlijn van het Europees Parlement en de Raad tot wijziging van de Richtlijnen 85/611/EEG, 92/49/EEG, 92/96/EEG en 93/22/EEG van de Raad met betrekking tot de uitwisseling van informatie met derde landen

(2000/C 116 E/13)

(Voor de EER relevante tekst)

COM(1999) 748 def. — 2000/0014(COD)

(Door de Commissie ingediend op 10 januari 2000)

HET EUROPEES PARLEMENT EN DE RAAD VAN DE EUROPESE UNIE,

HEBBER DE VOLGENDE RICHTLIJN VASTGESTELD:

Gelet op het Verdrag tot oprichting van de Europese Gemeenschap, inzonderheid op artikel 47, lid 2, eerste en derde zin,

Artikel 1

Artikel 50, lid 4, van Richtlijn 85/611/EEG wordt vervangen door de volgende tekst:

Gezien het voorstel van de Commissie,

Gezien het advies van het Economisch en Sociaal Comité,

Volgens de procedure van artikel 251 van het Verdrag,

„4. De lidstaten mogen met de bevoegde autoriteiten van derde landen of met de autoriteiten of instanties van derde landen, zoals gedefinieerd in de leden 6 en 7, alleen dan samenwerkingsovereenkomsten voor de uitwisseling van gegevens sluiten, als met betrekking tot de meegedeelde gegevens ten minste gelijkwaardige waarborgen inzake het beroepsgeheim gelden als de in dit artikel bedoelde. De uitwisseling van gegevens moet geschieden ten behoeve van het uitoefenen van de toezichhoudende taak van de genoemde autoriteiten of instanties.

Gegevens die afkomstig zijn van een andere lidstaat mogen alleen worden doorgegeven met de uitdrukkelijke instemming van de bevoegde autoriteiten die de gegevens hebben meegedeeld en in voorkomend geval alleen worden gebruikt voor de doeleinden waarmee deze autoriteiten ingestemd hebben”.

(1) Overwegende dat de Richtlijnen 85/611/EEG ⁽¹⁾, 92/49/EEG ⁽²⁾, 92/96/EEG ⁽³⁾ en 93/22/EEG ⁽⁴⁾ van de Raad toestaan dat gegevens worden uitgewisseld tussen de bevoegde autoriteiten en bepaalde andere autoriteiten of instanties binnen een lidstaat of tussen de lidstaten; dat die richtlijnen ook toestaan dat de lidstaten met de bevoegde autoriteiten van derde landen samenwerkingsovereenkomsten voor de uitwisseling van gegevens sluiten.

Artikel 2

Artikel 16, lid 3, van Richtlijn 92/49/EEG, artikel 15, lid 3, van Richtlijn 92/96/EEG en artikel 25, lid 3, van Richtlijn 93/22/EEG worden vervangen door de volgende tekst:

(2) Overwegende dat die mogelijkheid tot het sluiten van overeenkomsten voor de uitwisseling van gegevens met derde landen om redenen van consistentie met Richtlijn 98/33/EG ⁽⁵⁾ verruiming behoeft zodat ook informatie kan worden uitgewisseld met bepaalde andere autoriteiten of instanties van die derde landen, mits met betrekking tot de meegedeelde gegevens passende waarborgen inzake het beroepsgeheim gelden.

„3. De lidstaten mogen met de bevoegde autoriteiten van derde landen of met de autoriteiten of instanties van derde landen, zoals gedefinieerd in lid 5 en lid 5 bis, alleen dan samenwerkingsovereenkomsten voor de uitwisseling van gegevens sluiten, als met betrekking tot de meegedeelde gegevens ten minste gelijkwaardige waarborgen inzake het beroepsgeheim gelden als de in dit artikel bedoelde. De uitwisseling van gegevens moet geschieden ten behoeve van het uitoefenen van de toezichhoudende taak van de genoemde autoriteiten of instanties.

(3) Overwegende dat Richtlijn 85/611/EEG, Richtlijn 92/49/EEG, Richtlijn 92/96/EEG en Richtlijn 93/22/EEG dienovereenkomstig dienen te worden gewijzigd,

Gegevens die afkomstig zijn van een andere lidstaat mogen alleen worden doorgegeven met de uitdrukkelijke instemming van de bevoegde autoriteiten die de gegevens hebben meegedeeld en in voorkomend geval alleen worden gebruikt voor de doeleinden waarmee deze autoriteiten ingestemd hebben”.

⁽¹⁾ PB L 375 van 31.12.1985, blz. 3. Richtlijn laatstelijk gewijzigd bij Richtlijn 95/26/EG van het Europees Parlement en de Raad (PB L 168 van 18.7.1995, blz. 7).

⁽²⁾ PB L 228 van 11.8.1992, blz. 1. Richtlijn laatstelijk gewijzigd bij Richtlijn 95/26/EG.

⁽³⁾ PB L 360 van 9.12.1992, blz. 1. Richtlijn laatstelijk gewijzigd bij Richtlijn 95/26/EG.

⁽⁴⁾ PB L 141 van 11.6.1993, blz. 27. Richtlijn laatstelijk gewijzigd bij Richtlijn 97/9/EG van het Europees Parlement en de Raad (PB L 84 van 26.3.1997, blz. 22).

⁽⁵⁾ PB L 204 van 21.7.1998, p. 29.

Artikel 3

1. De lidstaten doen de nodige wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen in werking treden om uiterlijk 24 maanden na de bekendmaking van deze richtlijn in het *Publicatieblad van de Europese Gemeenschappen* aan deze richtlijn te voldoen. Zij stellen de Commissie daarvan onverwijld in kennis.

Wanneer de lidstaten deze bepalingen aannemen, wordt in die bepalingen naar de onderhavige richtlijn verwezen of wordt hiernaar verwezen bij de officiële bekendmaking van die bepalingen. De regels voor deze verwijzing worden vastgesteld door de lidstaten.

2. De lidstaten delen de Commissie de tekst van de belangrijke bepalingen van intern recht mee die zij op het onder deze richtlijn vallende gebied vaststellen.

Artikel 4

Deze richtlijn treedt in werking op de dag van haar bekendmaking in het *Publicatieblad van de Europese Gemeenschappen*.

Artikel 5

Deze richtlijn is gericht tot de lidstaten.

Voorstel voor een verordening van het Europees Parlement en de Raad tot wijziging van Verordening (EG) nr. 2223/96 betreffende de herindeling van betalingen in het kader van swapovereenkomsten en termijncontracten met rentevaststelling na afloop („forward rate agreements”)

(2000/C 116 E/14)

COM(1999) 749 def. — 2000/0019(COD)

(Door de Commissie ingediend op 10 januari 2000)

HET EUROPEES PARLEMENT EN DE RAAD VAN DE EUROPESE UNIE,

Gelet op het Verdrag tot oprichting van de Europese Gemeenschap, inzonderheid op artikel 285,

Gezien het voorstel van de Commissie,

Gezien het advies van de Europese Centrale Bank,

Volgens de procedure van artikel 251 van het Verdrag,

Overwegende hetgeen volgt:

(1) In Verordening (EG) nr. 2223/96 van de Raad van 25 juni 1996 inzake het Europees systeem van nationale en regionale rekeningen in de Gemeenschap ⁽¹⁾ is het referentiekader vastgelegd voor gemeenschappelijke normen, definities, classificaties en registratieregels voor de opstelling van de rekeningen van de lidstaten die voor de statistische behoeften van de Gemeenschap worden gebruikt, zodat de resultaten van de lidstaten onderling vergelijkbaar zijn.

(2) In het ESR 1995, en ook in het SNA 1993, worden swaps gedefinieerd als (5.67) „overeenkomsten tussen twee partijen die afspreken gedurende een bepaalde tijd en volgens tevoren vastgestelde regels betalingsstromen voor eenzelfde schuldbedrag te ruilen”, waarbij nader is bepaald dat de „twee meest voorkomende varianten (...) renteswaps en valutaswaps” zijn.

(3) In de oorspronkelijke versie van het ESR 1995 en het SNA 1993 worden rentestromen tussen twee partijen die voortvloeien uit swaps of termijncontracten met rentevaststelling

na afloop, beschouwd als niet-financiële transacties en derhalve als rente geregistreerd onder inkomen uit vermogen.

(4) Hierbij zijn problemen ontstaan en nu is de Commissie van mening dat deze rentestromen, zoals in het herziene SNA 1993, niet meer als inkomen uit vermogen mogen worden beschouwd.

(5) Het is derhalve zinvol deze stromen bij de financiële transacties te registreren als financiële derivaten, die in het ESR 1995 onder F3 „Effecten m.u.v. aandelen” vallen.

(6) Het Comité statistisch programma van de Europese Gemeenschappen, opgericht bij Besluit 89/382/EEG, Euratom ⁽²⁾, en het Comité voor monetaire, financiële en betalingsbalansstatistiek, opgericht bij Besluit 91/115/EEG ⁽³⁾, zijn overeenkomstig artikel 3 van elk van deze besluiten geraadpleegd,

HEBBEN DE VOLGENDE VERORDENING VASTGESTELD:

Artikel 1

Bijlage A van Verordening (EG) nr. 2223/96 van de Raad wordt gewijzigd overeenkomstig de bijlage van deze verordening.

Artikel 2

Deze verordening treedt in werking op de dag van haar bekendmaking in het *Publicatieblad van de Europese Gemeenschappen*.

Deze verordening is verbindend in al haar onderdelen en is rechtstreeks toepasselijk in elke lidstaat.

⁽¹⁾ PB L 310 van 30.1.1996, blz. 1.

⁽²⁾ PB L 181 van 28.6.1989, blz. 47.

⁽³⁾ PB L 59 van 6.3.1991, blz. 19. Besluit zoals gewijzigd bij Besluit 96/174/EG (PB L 51 van 1.3.1996, blz. 48).

BIJLAGE

Bijlage A van Verordening (EG) nr. 2223/96 van de Raad wordt als volgt gewijzigd:

1. In hoofdstuk 4, wordt punt 4.47 vervangen door:

„4.47. Betalingen die voortvloeien uit swapovereenkomsten van welke aard dan ook worden niet als rente beschouwd en worden niet onder inkomen uit vermogen geregistreerd. (Zie de punten 5.67 d) en 5.139 c) betreffende financiële derivaten).

Op soortgelijke wijze worden ook termijncontracten met definitieve rentevaststelling na afloop van de overeengekomen termijn („forward rate agreements”) niet onder inkomen uit vermogen geregistreerd. (Zie punt 5.67 c).”

2. In hoofdstuk 5:

a) de punten 5.67 d) en e) worden vervangen door:

„d) swaps, uitsluitend indien deze een marktwaarde hebben omdat zij verhandelbaar zijn of kunnen worden gecompenseerd. Swaps zijn overeenkomsten tussen twee partijen die afspreken gedurende een bepaalde tijd en volgens tevoren vastgestelde regels betalingsstromen voor eenzelfde schuldbedrag te ruilen. De meest voorkomende varianten zijn renteswaps, deviezenswaps en valutaswaps. Bij renteswaps is er sprake van een ruil van verschillende soorten rentebetalingen, zoals een vaste tegen een variabele rente, twee verschillende variabele rentetarieven, een vaste rente in een bepaalde valuta en een variabele rente in een andere enz. Deviezenswaps (met inbegrip van alle termijncontracten) zijn transacties in vreemde valuta tegen een van tevoren vastgestelde koers. In het geval van valutaswaps worden gedurende bepaalde tijd en volgens tevoren vastgestelde regels bepaalde bedragen in twee verschillende valuta's met achtereenvolgende afbetalingen uitgeruild. Geen van deze betalingen wordt in het systeem als inkomen uit vermogen beschouwd en alle afwikkelingen moeten worden geregistreerd in de financiële rekening;

e) „forward rate agreements” (termijncontracten met rentevaststelling na afloop), uitsluitend indien deze een marktwaarde hebben omdat zij verhandelbaar zijn of kunnen worden gecompenseerd. Het gaat om overeenkomsten waarbij twee partijen, om zich in te dekken tegen renteschommelingen, overeenkomen op een afwikkelingsdag een bedrag aan rente te betalen dat gebaseerd is op een fictieve hoofdsom die nooit daadwerkelijk wordt geruild. De betalingen zijn gekoppeld aan het verschil tussen het overeengekomen tarief en de op het moment van afwikkeling geldende marktrente. Deze betalingen worden niet als inkomen uit vermogen beschouwd, maar worden geregistreerd als financiële derivaten.”

b) de punten 5.139 c) en d) worden vervangen door:

„c) Betalingen aan of door makelaars of andere tussenpersonen die uitdrukkelijk bedoeld zijn als commissie voor het tot stand brengen van optie-, future-, swap- en andere derivaatovereenkomsten worden in de daartoe bestemde rekeningen geregistreerd als betalingen voor diensten. De bij een swapovereenkomst betrokken partijen worden niet geacht elkaar een dienst te hebben geleverd, maar iedere betaling aan een derde die heeft bemiddeld bij de totstandkoming van een swap, is wel een betaling voor dienstverlening. Als bij een swapovereenkomst hoofdsommen worden geruild, worden de dienovereenkomstige stromen geregistreerd als transacties in de onderliggende waarde; stromen van andere betalingen (m.u.v. commissies) worden geregistreerd als financiële derivaten (F.34). Hoewel de premie die wordt betaald aan de verkoper van een optie, theoretisch gedeeltelijk als vergoeding voor dienstverlening kan worden beschouwd, is het in de praktijk normaal gesproken niet mogelijk dit element afzonderlijk te onderscheiden. Daarom moet de volledige prijs worden geregistreerd als verwerving van een vordering door de koper en het aangaan van een schuld door de verkoper.

d) Wanneer swapovereenkomsten gepaard gaan met een ruil van hoofdsommen, zoals bijvoorbeeld bij valuta-swaps, moet de oorspronkelijke ruil van de hoofdsommen als transactie in de geruilde onderliggende waarde worden geregistreerd en niet als transactie in financiële derivaten (F.34). Wanneer de hoofdsommen niet worden geruild, wordt aanvankelijk geen transactie geregistreerd. In beide gevallen ontstaat op dat moment dus impliciet een financieel derivaat met een beginwaarde van nul. Daarna is de waarde van een swap dus gelijk aan:

1. voor hoofdsommen, de geldende marktwaarde van het verschil tussen de verwachte toekomstige marktwaarde van de hoofdsommen bij de terugruil en de hoofdsommen die zijn gespecificeerd in de overeenkomst;
2. voor andere betalingen, de geldende marktwaarde van de toekomstige stromen zoals gespecificeerd in de overeenkomst.

Veranderingen van de waarde van het derivaat in de loop van de tijd moeten worden geregistreerd in de rekening voor nominale waarderingsverschillen.

Bij de terugruil van de hoofdsommen gelden de voorwaarden van de swapovereenkomst; hierbij kunnen financiële activa worden geruild tegen een prijs die afwijkt van de voor deze activa geldende marktprijs. De betaling hiervan door de partijen bij de swapovereenkomst is geregeld in de overeenkomst. Het verschil tussen de marktprijs en de in de overeenkomst neergelegde prijs is dan gelijk aan de liquidatiewaarde van het activum/passivum op de vervaldatum en moet worden geregistreerd als transactie in financiële derivaten (F.34). Daarentegen worden andere stromen die voortvloeien uit een swapovereenkomst geregistreerd als transactie in financiële derivaten voor de daadwerkelijke geruilde bedragen. Alle transacties in financiële derivaten moeten in overeenstemming zijn met de totale nominale waarderingsverschillen gedurende de looptijd van de swapovereenkomst. Deze behandeling is analoog aan die voor opties die voor de levering worden uitgeoefend (zie onder a)).

Voor een institutionele eenheid wordt een swap of termijncontract met rentevaststelling na afloop bij de financiële derivaten geregistreerd als vordering, wanneer de nettowaarde ervan positief is en dus door per saldo positieve betalingen wordt vergroot (en omgekeerd). Als de nettowaarde van de swap negatief is, wordt hij geregistreerd als schuld, omdat de nettowaarde door per saldo negatieve betalingen wordt vergroot (en omgekeerd)."

Voorstel voor een richtlijn van de Raad inzake het recht op gezinshereniging

(2000/C 116 E/15)

(Voor de EER relevante tekst)

COM(1999) 638 def. — 1999/0258(CNS)

(Door de Commissie ingediend op 11 januari 2000)

DE RAAD VAN DE EUROPESE UNIE,

Gelet op het Verdrag tot oprichting van de Europese Gemeenschap, en met name op artikel 63,

Gezien het voorstel van de Commissie

Gezien het advies van het Europees Parlement,

Gezien het advies van het Economisch en Sociaal Comité,

Overwegende hetgeen volgt:

- (1) Artikel 63, punt 3, bepaalt dat de Raad maatregelen aanneemt inzake immigratiebeleid. In punt a) van dit artikel wordt met name bepaald dat de Raad maatregelen aanneemt op het gebied van de voorwaarden voor toegang en verblijf, en beoogt rechtstreeks toegang en verblijf met het oog op gezinshereniging.
- (2) De maatregelen inzake gezinshereniging moeten worden aangenomen in overeenstemming met de verplichting tot bescherming van het gezin en eerbiediging van het gezinsleven die is vastgelegd in talrijke instrumenten van internationaal recht, in het bijzonder in het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950. De Unie eerbiedigt overeenkomstig artikel 6, lid 2, van het Verdrag betreffende de Europese Unie de grondrechten zoals die door het genoemde Verdrag worden gewaarborgd.
- (3) De Europese Raad heeft tijdens zijn speciale bijeenkomst van 15 en 16 oktober 1999 in Tampere de noodzaak erkend van onderlinge afstemming van de nationale wetgevingen over de voorwaarden voor toelating en verblijf van onderdanen van derde landen, welke gebaseerd is op een gezamenlijke beoordeling van zowel de economische en demografische ontwikkeling in de Unie als de situatie in de landen van herkomst. Hiertoe heeft de Europese Raad de Raad verzocht snel besluiten aan te nemen op basis van voorstellen van de Commissie. Deze besluiten moeten niet alleen rekening houden met de opvangcapaciteit van elke lidstaat, maar ook met zijn historische en culturele banden met de landen van herkomst.
- (4) De Europese Raad heeft tijdens zijn speciale bijeenkomst in Tampere bevestigd dat de Europese Unie moet zorgen voor een billijke behandeling van onderdanen van derde landen die wettig op het grondgebied van de lidstaten verblijven, en dat een krachtiger integratiebeleid erop gericht moet zijn hun rechten te verlenen en verplichtingen op te leggen die met die van de burgers van de Europese Unie vergelijkbaar zijn.

(5) Overeenkomstig het Actieplan van de Raad en de Commissie van 3 december 1998 ⁽¹⁾ zou binnen twee jaar na de inwerkingtreding van het Verdrag van Amsterdam een instrument inzake de rechtsstatus van wettige immigranten moeten worden ingesteld, en zou binnen vijf jaar eraan een regeling inzake de voorwaarden voor toegang en verblijf, naast normen voor de procedures voor de afgifte door de lidstaten van langlopende visa en verblijfstitels, waaronder met het oog op gezinshereniging, moeten worden opgesteld.

(6) Gezinshereniging is een noodzakelijk middel om een gezinsleven mogelijk te maken, en draagt bij tot de vorming van een sociaal-cultureel klimaat dat de integratie van onderdanen van derde landen in de lidstaten bevordert, hetgeen bovendien de mogelijkheid biedt de economische en sociale samenhang te versterken, een fundamentele doelstelling van de Gemeenschap die in artikel 2 en artikel 3, lid 1, onder k), van het EG-Verdrag is vastgelegd.

(7) Teneinde de bescherming van het gezin alsook de handhaving of de totstandbrenging van het gezinsleven te waarborgen, moet een recht op gezinshereniging worden ingesteld dat door de lidstaten wordt erkend. Hiertoe is het van belang op grond van gemeenschappelijke criteria de materiële omstandigheden te scheppen waarin dat recht kan worden uitgeoefend.

(8) De situatie van vluchtelingen en personen die een subsidiaire bescherming genieten, vraagt bijzondere aandacht wegens de redenen die hen ertoe hebben gedwongen hun land te ontvluchten en die hen beletten aldaar een gezinsleven te leiden. Om die reden moeten er gunstiger voorwaarden worden geschapen die hen in staat stellen hun recht op gezinshereniging uit te oefenen.

(9) Teneinde discriminatie tussen burgers van de Unie naargelang zij hun recht op vrij verkeer al dan niet uitoefenen, te voorkomen, is het wenselijk te bepalen dat het communautair recht inzake het vrije verkeer van personen van toepassing is op de gezinshereniging van burgers van de Unie die in het land wonen waarvan zij onderdaan zijn.

(10) Gezinshereniging is gericht op de leden van het kerngezin, dat wil zeggen de echtgenoot en de minderjarige kinderen. Wanneer een lidstaat de situatie van niet-gehuwde paren gelijkstelt aan die van gehuwde paren, dient niettemin het beginsel van gelijke behandeling te worden nageleefd en dient de niet-gehuwde partner van gezinshereniging gebruik te kunnen maken.

⁽¹⁾ Actieplan van de Raad en de Commissie over hoe de bepalingen van het Verdrag van Amsterdam inzake de totstandbrenging van een ruimte van vrijheid, veiligheid en rechtvaardigheid het best kunnen worden uitgevoerd (PB C 19 van 23.1.1999, blz. 1).

- (11) Gezinshereniging dient eveneens gericht te zijn op meerderjarige kinderen en bloedverwanten in opgaande lijn, indien hun persoonlijke situatie van dien aard is dat zij om gewichtige en objectieve redenen niet gescheiden kunnen leven van de onderdaan van een derde land die wettig in een lidstaat verblijft.
- (12) Het is van belang een stelsel van procedureregels in te stellen inzake het onderzoek van verzoeken tot gezinshereniging alsook inzake de toegang en het verblijf van gezinsleden. Deze procedures moeten doelmatig en billijk zijn, en de betrokken personen een toereikend beschermingsniveau bieden.
- (13) De integratie van de gezinsleden dient te worden bevorderd. Zij dienen met het oog hierop, nadat zij een bepaalde tijd in de lidstaat wonen, een status te verkrijgen die onafhankelijk is van die van de gezinshereniger. Zij moeten toegang hebben tot onderwijs, arbeid en beroepsopleiding.
- (14) Passende, evenredige en afschrikkende maatregelen dienen te worden getroffen teneinde misbruik van regels en procedures inzake gezinshereniging te voorkomen en te bestraffen.
- (15) Overeenkomstig het subsidiariteitsbeginsel- en het evenredigheidsbeginsel, zoals neergelegd in artikel 5 van het Verdrag, kunnen de doelstellingen van deze richtlijn, te weten de instelling van een op grond van gemeenschappelijke regels uitgeoefend recht op gezinshereniging voor onderdanen van derde landen, niet voldoende door de lidstaten worden verwezenlijkt, en kunnen die doelstellingen wegens de omvang en de gevolgen van het overwogen optreden derhalve beter door de Gemeenschap worden verwezenlijkt; deze richtlijn is beperkt tot het vereiste minimum om deze doelstellingen te bereiken, en gaat niet verder dan hetgeen hiertoe noodzakelijk is,
- b) „vluchteling”: iedere onderdaan van een derde land of staatloze met een vluchtelingenstatus in de zin van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967;
- c) „persoon die subsidiaire bescherming geniet”: iedere onderdaan van een derde land of staatloze die toestemming heeft om in een lidstaat te verblijven uit hoofde van subsidiaire vormen van bescherming, overeenkomstig internationale verplichtingen, nationale wetgevingen of in de lidstaten gebruikelijke praktijken;
- d) „gezinshereniger”: onderdaan van een derde land die wettig in een lidstaat verblijft, of burger van de Unie die een aanvraag doet om hereniging met leden van zijn gezin;
- e) „gezinshereniging”: toegang tot en verblijf in een lidstaat van de gezinsleden van een burger van de Unie of van een wettig in die lidstaat verblijvende onderdaan van een derde land, teneinde de gezinseenheid tot stand te brengen of te handhaven, ongeacht of deze gezinsband tot stand komt vóór of na de komst van degene die in de lidstaat verblijft;
- f) „verblijfstitel”: elke door de autoriteiten van een lidstaat afgegeven en volgens de wetgeving van die lidstaat opgestelde vergunning of toestemming op grond waarvan het een onderdaan van een derde land is toegestaan op het grondgebied van die lidstaat te verblijven, met uitzondering van tijdelijke vergunningen met het oog op de behandeling van een asielaanvraag.

Artikel 3

1. Deze richtlijn is van toepassing indien de gezinshereniger:

- a) een onderdaan van een derde land is die wettig in een lidstaat verblijft en in het bezit is van een door die lidstaat afgegeven verblijfstitel met een geldigheidsduur van één jaar of langer,
- b) een vluchteling is, ongeacht de geldigheidsduur van zijn verblijfstitel,
- c) een burger van de Europese Unie is die zijn recht van vrij verkeer van personen niet uitoefent,

indien de gezinsleden van de gezinshereniger onderdaan van derde landen zijn, ongeacht hun rechtsstatus.

2. Deze richtlijn is niet van toepassing indien de gezinshereniger:

- a) onderdaan van een derde land is die om erkenning als vluchteling verzoekt en over wiens verzoek nog geen definitief besluit is genomen;
- b) onderdaan van een derde land is die toestemming heeft in een lidstaat te verblijven uit hoofde van tijdelijke bescherming, of die op dezelfde grond toestemming om te verblijven heeft aangevraagd en een beslissing aangaande zijn status afwacht.

HEEFT DE VOLGENDE RICHTLIJN VASTGESTELD:

HOOFDSTUK I

Algemene bepalingen

Artikel 1

Het doel van deze richtlijn is een recht op gezinshereniging in te stellen ten behoeve van onderdanen van derde landen die wettig op het grondgebied van de lidstaten verblijven, en burgers van de Unie die hun recht van vrij verkeer niet uitoefenen. Dit recht wordt volgens de in deze richtlijn vastgelegde voorwaarden uitgeoefend.

Artikel 2

In deze richtlijn wordt verstaan onder:

- a) „onderdaan van een derde land”: eenieder die geen burger van de Unie is in de zin van artikel 17, lid 1, van het Verdrag tot oprichting van de Europese Gemeenschap;

3. Deze richtlijn is niet van toepassing op gezinsleden van burgers van de Unie die hun recht op vrij verkeer van personen uitoefenen.

4. Deze richtlijn geldt onverminderd gunstiger bepalingen:

- a) van bilaterale en multilaterale overeenkomsten tussen de Gemeenschap of de Gemeenschap en haar lidstaten enerzijds en derde landen anderzijds, die vóór de datum van inwerkingtreding van deze richtlijn van kracht zijn geworden;
- b) van het Europees Sociaal Handvest van 18 oktober 1961 en het Europees Verdrag inzake de rechtspositie van migrerende werknemers van 24 november 1977.

Artikel 4

In afwijking van het bepaalde in deze richtlijn wordt de gezinshereniging van onderdanen van derde landen die gezinslid zijn van een burger van de Unie die in de lidstaat verblijft waarvan hij de nationaliteit bezit en die zijn recht op vrij verkeer van personen niet heeft uitgeoefend, overeenkomstig geregeld door de artikelen 10, 11 en 12 van Verordening (EEG) nr. 1612/68 van de Raad⁽¹⁾ en door de andere gemeenschapsrechtelijke bepalingen die in de bijlage zijn opgenomen.

HOOFDSTUK II

Gezinsleden

Artikel 5

1. De lidstaten geven uit hoofde van deze richtlijn, en onder voorbehoud dat aan de in Hoofdstuk IV gestelde voorwaarden is voldaan, toestemming tot toegang en verblijf aan de volgende gezinsleden:

- a) de echtgenoot van de gezinshereniger of, indien de wetgeving van de betrokken lidstaat de situatie van niet-gehuwde paren gelijkstelt aan die van gehuwde paren, de niet-gehuwde partner met wie de gezinshereniger een duurzame relatie heeft;
- b) de minderjarige kinderen van de gezinshereniger en diens echtgenoot of niet-gehuwde partner, met inbegrip van kinderen die overeenkomstig de beslissing van de bevoegde instantie van de betrokken lidstaat of een door deze instantie erkende beslissing zijn geadopteerd;
- c) de minderjarige kinderen, met inbegrip van geadopteerde kinderen van de gezinshereniger of diens echtgenoot of niet-gehuwde partner, wanneer een hunner het gezag over de kinderen heeft en dezen ten laste van deze persoon komen; wordt het gezag gedeeld, dan is toestemming van de andere ouder nodig;
- d) de ten laste komende bloedverwanten in opgaande lijn van de gezinshereniger of diens echtgenoot of niet-gehuwde partner, wanneer zij in hun land van herkomst geen enkele andere gezinssteun hebben;

e) de meerderjarige kinderen van de gezinshereniger of diens echtgenoot of niet-gehuwde partner, indien zij niet gehuwd zijn en volgens objectieve maatstaven wegens hun gezondheidstoestand niet in staat zijn in hun levensbehoeften te voorzien.

2. In het geval van een polygaam huwelijk geeft de lidstaat, indien de gezinshereniger reeds een echtgenote heeft die met hem samenwoont op zijn grondgebied, geen toestemming voor de toegang en het verblijf van een andere echtgenote, noch van de kinderen van deze laatste. De toegang en het verblijf van de kinderen van een andere echtgenote zijn toegestaan indien het hogere belang van het kind dit vereist.

3. De in lid 1, onder b) en c), bedoelde minderjarige kinderen zijn jonger dan de in de betrokken lidstaat geldende wettelijke meerderjarigheidsleeftijd en zijn niet gehuwd.

4. Wanneer de gezinshereniger een vluchteling is of een persoon die subsidiaire bescherming geniet, vergemakkelijken de lidstaten de hereniging van andere gezinsleden dan die bedoeld in lid 1, wanneer zij ten laste van de gezinshereniger komen.

5. Onderdanen van derde landen die voor studiedoeleinden in een lidstaat verblijven, kunnen zich niet laten herenigen met de in lid 1, onder d), bedoelde bloedverwanten in opgaande lijn.

Artikel 6

Wanneer de vluchteling minderjarig en zonder begeleiding is, kunnen de lidstaten:

- a) de toegang en het verblijf uit hoofde van gezinshereniging toestaan aan zijn bloedverwanten in opgaande lijn, zonder de in artikel 5, lid 1, onder d), genoemde voorwaarden toe te passen;
- b) de toegang en het verblijf uit hoofde van gezinshereniging toestaan aan andere gezinsleden dan die bedoeld in artikel 5, indien de minderjarige geen bloedverwanten in opgaande lijn heeft, of indien het onmogelijk is deze te vinden.

HOOFDSTUK III

Indiening en behandeling van het verzoek

Artikel 7

1. Teneinde zijn recht op gezinshereniging uit te oefenen dient de gezinshereniger een verzoek tot toegang en verblijf van een gezinslid in bij de bevoegde instanties van de lidstaat waar hij verblijft. Het verzoek dient vergezeld te gaan van bewijsstukken waaruit blijkt dat de gezinsbanden bestaan en dat is voldaan aan de voorwaarden genoemd in de artikelen 5 en 8 en, indien van toepassing, 9 en 10. Het verzoek wordt ingediend wanneer het gezinslid zich buiten het grondgebied van die lidstaat bevindt.

⁽¹⁾ PB L 257 van 19.10.1968, blz. 2.

2. In afwijking van het bepaalde in lid 1, onderzoekt de betrokken lidstaat in bijzondere gevallen of op grond van humanitaire overwegingen verzoeken die tijdens het verblijf van het gezinslid op zijn grondgebied zijn ingediend.

3. Na onderzoek van het verzoek doen de bevoegde instanties van de lidstaat de gezinshereniger binnen uiterlijk zes maanden schriftelijk mededeling van de genomen beslissing. Beslissingen tot afwijzing van het verzoek worden naar behoren met redenen omkleed.

4. Wanneer de gezinshereniger een vluchteling is of een persoon die subsidiaire bescherming geniet en geen bewijsstukken kan overleggen waaruit de gezinsbanden blijken, nemen de lidstaten ook andere bewijsmiddelen inzake het bestaan van gezinsbanden in aanmerking. Een beslissing tot afwijzing van het verzoek mag niet uitsluitend gebaseerd zijn op het ontbreken van bewijsstukken.

5. Bij het onderzoek van het verzoek zorgen de lidstaten ervoor dat met het hogere belang van het minderjarige kind naar behoren in aanmerking wordt genomen.

HOOFDSTUK IV

Materiële voorwaarden voor de uitoefening van het recht op gezinshereniging

Artikel 8

1. De lidstaten kunnen de toegang en het verblijf van een gezinslid weigeren om redenen van openbare orde, binnenlandse veiligheid en volksgezondheid.

2. De redenen van openbare orde en binnenlandse veiligheid dienen uitsluitend gegrond te zijn op het persoonlijke gedrag van het betrokken gezinslid.

3. Het enkele feit dat ziekten of gebreken na afgifte van de verblijfstitel ontstaan, mag geen grond zijn voor weigering van verlenging van de verblijfstitel of voor verwijdering van het grondgebied door de bevoegde instantie van de betrokken lidstaat.

Artikel 9

1. Bij de indiening van het verzoek tot gezinshereniging kan de betrokken lidstaat de gezinshereniger verzoeken het bewijs te leveren dat hij beschikt over:

- a) passende huisvesting, dat wil zeggen huisvesting die voor een vergelijkbaar gezin in dezelfde streek van de betrokken lidstaat als normaal wordt beschouwd;
- b) een ziektekostenverzekering die voor hemzelf en zijn gezinsleden in de betrokken lidstaat alle risico's dekt;
- c) stabiele en toereikende inkomsten, dat wil zeggen ten minste gelijk aan of hoger dan het inkomstenniveau waaronder in de betrokken lidstaat sociale bijstand kan worden verleend.

Wanneer de eerste alinea niet van toepassing kan zijn, worden de inkomsten als toereikend beschouwd wanneer zij gelijk zijn aan of hoger zijn dan het minimumniveau van het in de betrokken lidstaat door het socialezekerheidsstelsel uitgekeerde ouderdomspensioen.

2. De in lid 1 genoemde voorwaarden met betrekking tot huisvesting, ziektekostenverzekering en inkomsten bedoeld mogen door de lidstaten slechts worden gesteld teneinde zich ervan te vergewissen dat de gezinshereniger in staat zal zijn in de levensbehoeften van zijn herenigde gezinsleden te voorzien zonder een aanvullend beroep op overheidsmiddelen te doen. Deze bepalingen mogen niet leiden tot discriminatie tussen burgers van de lidstaten en onderdanen van derde landen.

3. Lid 1 is niet van toepassing indien de gezinshereniger vluchteling is of een persoon die subsidiaire bescherming geniet.

Artikel 10

1. De lidstaten mogen eisen dat de gezinshereniger gedurende een periode van maximaal één jaar wettig op hun grondgebied verblijft, voordat zijn gezinsleden zich bij hem kunnen voegen.

2. Lid 1 is niet van toepassing wanneer de gezinshereniger vluchteling is of een persoon die subsidiaire bescherming geniet.

HOOFDSTUK V

Toegang en verblijf van gezinsleden

Artikel 11

1. Zodra het verzoek tot toegang met het oog op gezinshereniging is aanvaard, staat de betrokken lidstaat het gezinslid de toegang toe. De lidstaten bieden die persoon dan alle medewerking bij het verkrijgen van de benodigde visa, met inbegrip van, indien nodig, doorreisvisa. Deze visa zijn kosteloos.

2. De betrokken lidstaat verstrekt het gezinslid een verblijfstitel die kan worden verlengd, met dezelfde geldigheidsduur als die van de gezinshereniger. Wanneer de verblijfstitel van de gezinshereniger permanent of onbepaald is, kunnen de lidstaten de geldigheidsduur van de eerste verblijfstitel van het gezinslid tot één jaar beperken.

Artikel 12

1. De gezinsleden van de gezinshereniger hebben, op dezelfde wijze als de burgers van de Unie, recht op:

- a) toegang tot onderwijs;
- b) toegang tot arbeid in loondienst of als zelfstandige;

c) toegang tot beroepskeuzebegeleiding, beroepsopleiding en bij- en nascholing.

2. Lid 1, onder b) en c), zijn niet van toepassing op bloedverwanten in opgaande lijn en op meerderjarige kinderen, zoals bedoeld in artikel 5, lid 1, onder d) en e).

Artikel 13

1. Uiterlijk na vier jaar verblijf en voorzover de gezinsbanden blijven bestaan, hebben de echtgenoot of de niet-gehuwde partner en het meerderjarig geworden kind recht op een zelfstandige verblijfstitel, onafhankelijk van die van de gezinshereniger.

2. De lidstaten mogen een zelfstandige verblijfstitel toekennen aan de meerderjarige kinderen en bloedverwanten in opgaande lijn, zoals bedoeld in artikel 5, lid 1, onder d) en e).

3. In geval van weduwnaar- of weduwschap, echtscheiding, feitelijke scheiding of van overlijden van bloedverwanten in opgaande of neergaande lijn, kunnen personen die uit hoofde van gezinshereniging zijn toegelaten en tenminste één jaar in de lidstaat hebben verbleven, om een zelfstandige verblijfstitel verzoeken. Wanneer buitengewoon moeilijke situaties zulks vereisen, zullen de lidstaten deze verzoeken aanvaarden.

HOOFDSTUK VI

Sancties en beroepsmogelijkheden

Artikel 14

1. De lidstaten kunnen het verzoek tot toegang en verblijf met het oog op gezinshereniging afwijzen, de verblijfstitel van gezinsleden intrekken of de verlenging ervan weigeren indien is vastgesteld dat:

- a) de gezinsleden toegang en/of verblijf hebben verkregen door vervalsing van bescheiden of door fraude, of
- b) het huwelijk of de adoptie uitsluitend tot stand zijn gebracht met het doel voor de betrokken persoon toegang tot of verblijf in een lidstaat te verkrijgen.

2. De lidstaten voeren gerichte controles uit wanneer er gegronde vermoedens bestaan.

Artikel 15

In geval van intrekking of niet-verlenging van een verblijfstitel, alsmede in geval van een verwijderingsmaatregel tegen de gezinshereniger of leden van diens gezin houden de lidstaten naar behoren rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsbanden van de betrokken persoon en met de duur van zijn verblijf in de lidstaat, alsmede met het bestaan van gezins-, culturele of sociale banden met zijn land van herkomst.

Artikel 16

In geval van afwijzing van het verzoek tot gezinshereniging, van niet-verlenging of intrekking van de verblijfstitel of van een verwijderingsmaatregel kunnen de gezinshereniger en zijn gezinsleden beroep instellen bij de rechterlijke instanties van de betrokken lidstaat.

Artikel 17

De lidstaten stellen het stelsel van de sancties, van toepassing op schendingen van de ter uitvoering van deze richtlijn vastgestelde nationale bepalingen vast en treffen alle benodigde maatregelen die nodig zijn om de toepassing van die sancties ervan te waarborgen. De aldus vastgestelde sancties moeten doeltreffend, evenredig en afschrikkend zijn. De lidstaten stellen de Commissie uiterlijk op de in artikel 19 genoemde datum van de desbetreffende bepalingen in kennis en delen haar alle latere wijzigingen ervan zo spoedig mogelijk mede.

HOOFDSTUK VII

Slotbepalingen

Artikel 18

Uiterlijk twee jaar na de in artikel 19 gestelde termijn brengt de Commissie het Europees Parlement en de Raad verslag uit over de toepassing van deze richtlijn in de lidstaten en stelt zij, indien nodig, de noodzakelijke wijzigingen voor.

Artikel 19

De lidstaten doen de nodige wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen in werking treden om uiterlijk op 31 december 2002 aan deze richtlijn te voldoen. Zij stellen de Commissie daarvan onverwijld in kennis.

Wanneer de lidstaten deze bepalingen aannemen, wordt in die bepalingen naar deze richtlijn verwezen of wordt hiernaar verwezen bij de officiële bekendmaking van die bepalingen. De regels voor deze verwijzing worden vastgesteld door de lidstaten.

Artikel 20

Deze richtlijn treedt in werking op de twintigste dag volgende op die van haar bekendmaking in het *Publicatieblad van de Europese Gemeenschappen*.

Artikel 21

Deze richtlijn is gericht tot de lidstaten.

BIJLAGE

Richtlijn 64/221/EEG van de Raad van 25 februari 1964 voor de coördinatie van de voor vreemdelingen geldende bijzondere maatregelen ten aanzien van verplaatsing en verblijf, die gerechtvaardigd zijn uit hoofde van de openbare orde, de openbare veiligheid en de volksgezondheid ⁽¹⁾.

Richtlijn 68/360/EEG van de Raad van 15 oktober 1968 inzake de opheffing van de beperkingen van de verplaatsing en het verblijf van de werknemers der lidstaten en van hun familie binnen de Gemeenschap ⁽²⁾.

Verordening (EEG) nr. 1251/70 van de Commissie van 29 juni 1970 met betrekking tot het recht van werknemers om verblijf te houden op het grondgebied van een lidstaat na er een betrekking te hebben vervuld ⁽³⁾.

Richtlijn 73/148/EEG van de Raad van 21 mei 1973 inzake de opheffing van de beperkingen van de verplaatsing en het verblijf van onderdanen van de lidstaten binnen de Gemeenschap ter zake van vestiging en verrichten van diensten ⁽⁴⁾.

Richtlijn 75/34/EEG van de Raad van 17 december 1974 betreffende het recht van onderdanen van een lidstaat op het grondgebied van een andere lidstaat verblijf te houden na er een werkzaamheid anders dan in loondienst te hebben uitgeoefend ⁽⁵⁾.

Richtlijn 90/364/EEG van de Raad van 28 juni 1990 betreffende het verblijfsrecht ⁽⁶⁾.

Richtlijn 90/365/EEG van de Raad van 28 juni 1990 betreffende het verblijfsrecht van werknemers en zelfstandigen die hun beroepswerkzaamheid hebben beëindigd ⁽⁷⁾.

Richtlijn 93/96/EEG van de Raad van 29 oktober 1993 betreffende het verblijfsrecht van studenten ⁽⁸⁾.

⁽¹⁾ PB C 56 van 4.4.1964, blz. 850/64.

⁽²⁾ PB L 257 van 19.10.1968, blz. 13.

⁽³⁾ PB L 142 van 30.6.1970, blz. 24.

⁽⁴⁾ PB L 172 van 28.6.1973, blz. 14.

⁽⁵⁾ PB L 14 van 20.1.1975, blz. 10.

⁽⁶⁾ PB L 180 van 13.7.1990, blz. 26.

⁽⁷⁾ PB L 180 van 13.7.1990, blz. 28.

⁽⁸⁾ PB L 317 van 18.12.1993, blz. 59.

Voorstel voor een beschikking van de Raad tot instelling van een Europees Vluchtelingenfonds

(2000/C 116 E/16)

COM(1999) 686 def. — 1999/0274(CNS)

(Door de Commissie ingediend op 20 januari 2000)

DE RAAD VAN DE EUROPESE UNIE,

Gelet op het Verdrag tot oprichting van de Europese Gemeenschap, en met name op artikel 63, punt 2, onder b),

Gezien het voorstel van de Commissie,

Gezien het advies van het Europees Parlement,

Gezien het advies van het Economisch en Sociaal Comité,

Gezien het advies van het Comité van de regio's,

Overwegende hetgeen volgt:

- (1) Het uitstippelen van een gemeenschappelijk beleid op asielgebied, dat een gemeenschappelijke Europese asielregeling omvat, is een wezenlijk aspect van de doelstelling van de Europese Unie om geleidelijk een ruimte van vrijheid, veiligheid en rechtvaardigheid tot stand te brengen, die openstaat voor diegenen die onder druk van de omstandigheden op wettige wijze bescherming in de Europese Unie trachten te verkrijgen.
- (2) De tenuitvoerlegging van een dergelijk beleid moet op de saamhorigheid tussen de lidstaten berusten en veronderstelt het bestaan van mechanismen die zijn bestemd om een bijdrage te leveren tot de totstandbrenging van een evenwicht tussen de inspanningen die de lidstaten zich voor de opvang van vluchtelingen en ontheemden getroosten en het dragen van de gevolgen daarvan. Daartoe dient een Europees Vluchtelingenfonds te worden ingesteld.
- (3) Het is nodig de door de lidstaten geleverde inspanningen te steunen om vluchtelingen en ontheemden passende opvangmogelijkheden, met inbegrip van billijke en doeltreffende asielprocedures te bieden, teneinde de rechten te beschermen van hen die een internationale bescherming behoeven.
- (4) De integratie van vluchtelingen in de samenleving van het land waarin zij zijn gevestigd, is een van de doelstellingen van het Verdrag van Genève en met het oog daarop dienen de acties van de lidstaten te worden gesteund waarmee hun sociale en economische integratie wordt bevorderd, welke integratie een factor vormt die bijdraagt tot de verwezenlijking van de economische en sociale samenhang, waarvan de handhaving en de versterking in artikel 2 en in artikel 3, lid 1, punt k), van het Verdrag als fundamentele doelstellingen van de Gemeenschap worden genoemd.
- (5) Het is in het belang van zowel de lidstaten als de betrokkenen dat de vluchtelingen en de ontheemden die worden

toegelaten om op het grondgebied van de lidstaten te verblijven, in staat worden gesteld door eigen arbeid in hun behoeften te voorzien.

- (6) De maatregelen die door de Structuurfondsen worden gesteund, evenals de andere communautaire maatregelen op het gebied van onderwijs en beroepsopleiding, zijn op zich niet toereikend om deze integratie te bevorderen, en het is dienstig specifieke maatregelen te steunen om de vluchtelingen en ontheemden in staat te stellen ten volle de ingerichte programma's ten nutte te maken.
- (7) Concrete hulp is nodig om de voorwaarden te scheppen of te verbeteren die het de vluchtelingen en ontheemden die zulks wensen, toelaten met volledige kennis van zaken te besluiten om het grondgebied van de lidstaten te verlaten en naar hun land van oorsprong terug te keren.
- (8) Het is noodzakelijk innoverende acties op deze gebieden concreet te testen en uitwisseling tussen de lidstaten te bevorderen om de doeltreffendste praktijken te kunnen identificeren en te stimuleren.
- (9) Rekening dient te worden gehouden met de ervaring die reeds is opgedaan bij de uitvoering van de gemeenschappelijke optredens waartoe de Raad op het gebied van de opvang en de vrijwillige terugkeer van vluchtelingen, ontheemden en asielzoekers heeft besloten.
- (10) Overeenkomstig het verzoek van de Europese Raad in zijn bijeenkomst te Tampere op 15 en 16 oktober 1999 dient er voor de tenuitvoerlegging van noodmaatregelen in verband met het bieden van tijdelijke bescherming in geval van een massale vluchtelingentoevloed een financiële reserve te worden aangelegd.
- (11) Het is billijk de middelen te verdelen naar evenredigheid van de last die elk van de lidstaten te dragen heeft als gevolg van de inspanningen die deze zich getroost om vluchtelingen en ontheemden op te vangen.
- (12) De steun die het Europees Vluchtelingenfonds verstrekt, zal doeltreffender en gericht zijn indien de medefinanciering van de subsidiaire acties wordt gebaseerd op een verzoek dat door de respectieve lidstaten op grond van de situatie waarin zij verkeren en op grond van de geconstateerde behoeften wordt ingediend.
- (13) Teneinde de medefinancieringsprocedures te versnellen en te vereenvoudigen dienen de verantwoordelijkheden van de Commissie te worden onderscheiden van die van de lidstaten; daartoe dient erin te worden voorzien dat de Commissie, na behandeling van de verzoeken van de lidstaten, de medefinancieringsbesluiten vaststelt en dat de lidstaten voor het beheer van de acties zorg dragen.

- (14) De gedecentraliseerde tenuitvoerlegging van de acties door de lidstaten moet gepaard gaan met waarborgen ten aanzien van de voorschriften betreffende en de kwaliteit van de tenuitvoerlegging, ten aanzien van de resultaten en de evaluatie daarvan en ten aanzien van het goede financiële beheer en de controle daarop.
- (15) Een van de waarborgen voor een doeltreffend optreden van het Europees Vluchtelingenfonds is gelegen in een doelmatige follow-up; het is nodig de voorwaarden vast te stellen waaronder deze follow-up gebeurt.
- (16) Onverminderd de bevoegdheden van de Commissie op het gebied van financiële controle, dient op dat gebied een samenwerking tussen de lidstaten en de Commissie op dit gebied tot stand te worden gebracht.
- (17) Het is nodig de verantwoordelijkheid van de lidstaten ten aanzien van de vervolging en bestraffing van onregelmatigheden en inbreuken, en die van de Commissie in geval van tekortschieten van de lidstaten vast te stellen.
- (18) De doelmatigheid en het effect van de door het Europees Vluchtelingenfonds gesteunde acties hangen tevens af van de evaluatie die ervan wordt gemaakt, en bijgevolg dienen de verantwoordelijkheden van de lidstaten en van de Commissie ter zake, evenals de procedures die de betrouwbaarheid van de evaluatie waarborgen, te worden vastgesteld.
- (19) De acties dienen te worden geëvalueerd met het oog op een tussentijdse herziening ervan en op de beoordeling van het effect ervan en het evaluatieproces dient in de follow-up van de acties te worden geïntegreerd.
- (20) Overeenkomstig artikel 2 van Besluit 1999/468/EG van de Raad van 28 juni 1999 tot vaststelling van de voorwaarden voor de uitoefening van de aan de Commissie ⁽¹⁾ verleende uitvoeringsbevoegdheden dienen de voor de uitvoering van de onderhavige beschikking nodige maatregelen volgens de in artikel 3 van genoemd besluit bedoelde raadplegingsprocedure te worden vastgesteld.
- (21) Overeenkomstig het subsidiariteits- en het evenredigheidsbeginsel die in artikel 5 van het Verdrag besloten liggen, kan de doelstelling van de overwogen maatregelen, namelijk uitdrukking geven aan de saamhorigheid tussen de lidstaten door te streven naar een evenwicht tussen de inspanningen van de lidstaten om vluchtelingen en ontheemden op te vangen en de door de lidstaten gedragen gevolgen van deze opvang, onvoldoende door de lidstaten worden verwezenlijkt, hetgeen wegens de omvang of de uitwerking van de actie beter op Gemeenschapsniveau kan geschieden. Deze beschikking blijft beperkt tot het minimum dat nodig is om deze doelstellingen te verwezenlijken en reikt niet verder dan hetgeen daartoe nodig is,

HEEFT DE VOLGENDE BESCHIKKING VASTGESTELD:

HOOFDSTUK 1

DOELSTELLINGEN EN TAKEN

Artikel 1

Instelling en doelstelling van het Europees Vluchtelingenfonds

1. Er wordt een Europees Vluchtelingenfonds ingesteld, hierna „het Fonds” genoemd, dat bestemd is de door de lidstaten geleverde inspanningen om vluchtelingen en ontheemden op te vangen en om de gevolgen van deze opvang te dragen te steunen en aan te moedigen.
2. Het Fonds wordt ingesteld voor het tijdvak van 1 januari 2000 tot en met 31 december 2004.

Artikel 2

Doelgroepen

Voor de doeleinden van deze beschikking bestaan de doelgroepen uit onderstaande categorieën:

1. „vluchtelingen” waaronder wordt verstaan, de onderdanen van een derde land of de staatlozen die de in het Verdrag van Genève betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 bedoelde status bezitten en die in die hoedanigheid voor verblijf in een van de lidstaten zijn toegelaten, alsmede, in voorkomend geval, zij die om toelating tot die status verzoeken;
2. „ontheemden” waaronder wordt verstaan, de onderdanen van een derde land of de staatlozen die in een lidstaat onder een regeling inzake tijdelijke bescherming vallen, en, in voorkomend geval, zij die verzoeken om van deze bescherming te mogen genieten.

Artikel 3

Taken

1. Ter verwezenlijking van de in artikel 1 beschreven doelstelling steunt het Fonds de acties van de lidstaten betreffende:
 - a) de voorwaarden voor opvang van vluchtelingen en ontheemden;
 - b) de integratie van vluchtelingen en ontheemden;
 - c) in voorkomend geval, de vrijwillige terugkeer van deze personen; in dit verband wordt onder „vrijwillige terugkeer” verstaan, iedere terugkeer naar het land van oorsprong die niet onder dwang geschiedt, ook indien ten aanzien van de betrokkene een besluit wordt genomen waarbij de verblijfsvergunning die hem of haar was verleend toen betrokkene tot een van de in artikel 2 bedoelde doelgroepen behoorde, wordt ingetrokken.
2. Wat de opvang van vluchtelingen en ontheemden en de procedures betreft, kunnen de acties betrekking hebben op infrastructuur of op diensten om huisvesting, materiële steun, sociale bijstand of om bijstand bij administratieve stappen te verstrekken.

⁽¹⁾ PB L 184 van 17.7.1999, blz. 23.

3. Wat de integratie betreft van degenen die de status van vluchteling bezitten of onder een regeling van tijdelijke bescherming vallen evenals die van hun gezinnen in de samenleving van de lidstaat van vestiging, kan het om acties gaan op gebieden zoals huisvesting, middelen van bestaan en medische verzorging of om acties om de betrokkenen in staat te stellen zich aan de samenleving van de lidstaat aan te passen, respectievelijk om dezen autonoom te maken.

4. Wat vrijwillige terugkeer betreft van vluchtelingen en ontheemden, met inbegrip van hen aan wie deze kwalificatie niet langer wordt toegekend of is geweigerd, of van hen die van hun verzoek hebben afgezien, voor zover zij niet een nieuwe nationaliteit hebben verkregen noch het grondgebied van de lidstaat hebben verlaten, kunnen de acties betrekking hebben op de voorlichting en op de adviesdiensten met betrekking tot de programma's voor vrijwillige terugkeer en met betrekking tot de situatie in de landen van oorsprong en/of acties op het gebied van algemeen vormende of beroepsopleiding en acties inzake steun bij de wederinschakeling.

Artikel 4

Communautaire acties

Het Fonds kan op initiatief van de Commissie, naast acties die door de lidstaten ten uitvoer worden gelegd, en binnen de limiet van 10 % van haar jaarlijkse toewijzing, acties financieren die innoverend of van communautair belang zijn, met inbegrip van studies, proefprojecten, uitwisselingen van ervaring en de bevordering van de samenwerking op gemeenschapsniveau, alsmede de evaluatie van de tenuitvoerlegging van de maatregelen en de technische bijstand.

Deze acties kunnen door het Fonds tot 100 % worden gefinancierd.

Artikel 5

Noodmaatregelen

1. Het Fonds kan eveneens, naast de in artikel 3 bedoelde acties en ter aanvulling daarop, ingeval van een plotselinge en massale toevloed van vluchtelingen of van ontheemden ten behoeve van een of meer lidstaten noodmaatregelen financieren.

2. Ingeval van de in lid 1 genoemde situatie omvatten de subsidiabele noodmaatregelen de volgende soorten acties:

- a) opvang en huisvesting;
- b) verschaffing van middelen van bestaan, met inbegrip van voedsel en kleding;
- c) medische, psychologische of andere bijstand;
- d) personeels- en administratiekosten waartoe de opvang van de betrokkenen en de uitvoering van de maatregelen hebben geleid.

HOOFDSTUK II

MODALITEITEN

Artikel 6

Tenuitvoerleggingsmodaliteiten

De lidstaten zijn verantwoordelijk voor de tenuitvoerlegging van de acties die van steun van het Fonds genieten.

Elke lidstaat benoemt daartoe een verantwoordelijke autoriteit, die de enige gesprekspartner van de Commissie zal zijn. Deze autoriteit moet een overheidsdienst zijn, welke echter de verantwoordelijkheden voor de tenuitvoerlegging aan een andere overheidsdienst of aan een niet-gouvernementele organisatie mag delegeren.

Artikel 7

Verzoeken om medefinanciering

1. De lidstaten doen de Commissie volgens het in artikel 10 aangegeven tijdschema een verzoek toekomen om medefinanciering van acties als bedoeld in artikel 3, in welk verzoek het volgende wordt opgenomen:

- a) de behoeften die de tenuitvoerlegging rechtvaardigen van acties welke voor steun van het Fonds in aanmerking kunnen komen;
- b) de uit hoofde van en gedurende de looptijd van deze beschikking voorgenomen acties;
- c) de door de lidstaat en, in voorkomend geval, door de betrokken organisatie(s) geboden financiering;
- d) de door de lidstaat getroffen regeling om:
 - i) voor de selectie van de acties en de doorzichtigheid van het proces te zorgen,
 - ii) voor het beheer, de follow-up, de controle en de evaluatie van de acties te zorgen,
 - iii) de coördinatie van de acties en de uitwisselingen tussen de met de uitvoering van de maatregelen in het veld belaste actoren te bevorderen,
 - iv) voor de zichtbaarheid van de communautaire financiering te zorgen.

Het verzoek bevat voor elk van deze rubrieken voldoende nadere gegevens om de Commissie in staat te stellen met volledige kennis van zaken een beoordeling te geven.

2. Over het in lid 1 bedoelde verzoek wordt met de Commissie overleg gepleegd.

Artikel 8

Selectiecriteria

De individuele selectie en het financiële en administratieve beheer van de door het Fonds gesteunde acties vallen uitsluitend onder de bevoegdheid van de lidstaten, met inachtneming van het gemeenschappelijk beleid en de subsidiabiliteitscriteria.

Na een oproep tot het doen van voorstellen worden met het oog op financiering uit het Fonds de acties door (nationale, regionale of lokale, centrale of gedecentraliseerde) overheidsdiensten, door onderwijs- of onderzoekinstellingen, opleidingsorganisaties, sociale partners, overheidsorganisaties, internationale organisaties of niet-gouvernementele organisaties, hetzij individueel, hetzij in partnerschap ingediend.

De verantwoordelijke autoriteit selecteert de maatregelen, waarbij deze met de volgende criteria rekening houdt:

- a) de situatie en de behoeften in de lidstaat,
- b) de kosten- en batenverhouding van de uitgaven en de rentabiliteit van de projecten, gelet op het aantal met de actie gemoeide personen;
- c) het innoverend karakter van de maatregelen en de mogelijkheid de resultaten te gebruiken om de samenwerking tussen de lidstaten te versterken of om andere lidstaten de lering die zij daaruit hebben getrokken, toe te passen;
- d) de ervaring, de deskundigheid, de betrouwbaarheid en de financiële bijdrage van de verzoekende organisatie en van enige partnerorganisatie;
- e) de complementariteit tussen de acties en andere, uit de begroting van de Europese Gemeenschap of in het kader van nationale programma's gefinancierde acties.

De verantwoordelijke autoriteit ziet erop toe dat de acties worden gebaseerd op de beginselen van partnerschap tussen alle betrokken partijen en participatie, met name van de begunstigten, wat de opzet en de tenuitvoerlegging betreft, en dat zij een multidimensionale aanpak bevorderen, die gecoördineerde activiteiten op alle dienstige gebieden omvat, bij welke aanpak rekening wordt gehouden met de complexe situatie van de begunstigten in de samenleving van ontvangst.

Artikel 9

Verdeling van de middelen

De beschikbare middelen worden naar evenredigheid als volgt onder de lidstaten verdeeld:

- a) voor 65 % van de middelen: naar het gemiddelde aantal in de loop van de drie voorgaande jaren geregistreerde personen die hebben verzocht om onder een vorm van internationale bescherming te worden toegelaten,
- b) voor 35 % van de middelen: naar het aantal personen dat in de loop van de drie voorgaande jaren de vluchtelingenstatus heeft verkregen of dat onder een stelsel van tijdelijke bescherming is gebracht.

De referentiecijfers zijn de recentste cijfers van het Bureau voor de Statistiek der Europese Gemeenschappen.

Artikel 10

Tijdschema

De acties worden tenuitvoergelegd in het tijdvak van 1 januari 2000 tot en met 31 december 2004.

De Commissie verschaft de lidstaten jaarlijks uiterlijk op 1 juli een raming van de bedragen die hen voor het volgende jaar worden toegekend, binnen de limiet van de kredieten die in het kader van de jaarlijkse begrotingsprocedure algemeen worden toegekend.

De lidstaten dienen het in artikel 7 bedoelde verzoek om medefinanciering binnen twee maanden na de vankrachtwording van deze beschikking bij de Commissie in.

De Commissie en de lidstaat stellen in onderling overleg binnen drie maanden na de indiening van het verzoek om medefinanciering de definitieve lijst van de geselecteerde acties vast.

De Commissie en de lidstaat kunnen jaarlijks op basis van het in artikel 18 voorgeschreven jaarverslag voorstellen doen tot wijziging van de lijst of van de aard van de acties.

In ieder geval gaan de Commissie en de lidstaat uiterlijk op 1 juni 2002 tot een herziening van de lijst of van de aard van de acties over, zulks op basis van de in artikel 18 voorgeschreven tussentijdse evaluatie, en stellen zij in onderling overleg de nodige wijzigingen vast.

HOOFDSTUK III

FINANCIËLE BEPALINGEN

Artikel 11

Financieringsstructuur

De financiële steun van het Fonds bedraagt niet meer dan 50 % van de totale kosten van elke maatregel.

Dit percentage kan in de lidstaten die onder het Cohesiefonds vallen, tot 75 % worden verhoogd.

Artikel 12

Subsidiabiliteit

1. Uitgaven die daadwerkelijk zijn betaald vóór de datum waarop het verzoek om medefinanciering van de lidstaat door de Commissie is goedgekeurd, kunnen voor steun uit het Fonds niet in aanmerking worden genomen. Deze datum is de begindatum voor de subsidiabiliteit van de uitgaven.

2. De Commissie stelt de regels inzake de subsidiabiliteit van de uitgaven vast volgens de in artikel 19, lid 2, bedoelde procedure.

Artikel 13

Beschikking inzake medefinanciering uit het Fonds

Na onderzoek van het verzoek om medefinanciering stelt de Commissie volgens de in artikel 19, lid 2, bedoelde procedure de beschikking tot medefinanciering uit het Fonds vast. In de beschikking wordt het bedrag vermeld dat de lidstaat wordt toegewezen.

Artikel 14**Betalingsverplichtingen**

De betalingsverplichtingen van de Gemeenschap worden aangegeven op basis van de door de Commissie vastgestelde medefinancieringsbeschikking.

Artikel 15**Betalingen**

1. De Commissie betaalt de bedragen uit het Fonds aan de verantwoordelijke autoriteit uit overeenkomstig de aangegeven betalingsverplichtingen.

2. Na goedkeuring van de beschikking van de Commissie inzake de deelname van het Fonds wordt ten belope van 50 % van het bedrag dat voor het desbetreffende jaar aan de lidstaat wordt toegekend een voorschot uitgekeerd.

Wanneer de lidstaat verklaart daadwerkelijk de helft van het eerste voorschot te hebben uitgegeven, wordt een tussentijdse betaling van ten hoogste 30 % gedaan.

Het saldo wordt uitbetaald binnen ten hoogste drie maanden na de goedkeuring van de door de lidstaat ingediende financiële rekeningen en na de goedkeuring van het jaarverslag over de uitvoering van de acties.

HOOFDSTUK IV**CONTROLE EN EVALUATIE****Artikel 16****Controle**

1. Onverminderd de verantwoordelijkheid van de Commissie voor de uitvoering van de algemene begroting van de Europese Gemeenschappen dragen in eerste instantie de lidstaten de verantwoordelijkheid voor de financiële controle van de acties. Te dien einde nemen zij met name de volgende maatregelen:

- a) zij gaan na of er beheers- en controlesystemen zijn opgezet en worden toegepast om voor een doeltreffend en regelmatig gebruik van Gemeenschapsgelden te zorgen;
- b) zij verstrekken de Commissie een beschrijving van deze systemen;
- c) zij vergewissen zich ervan dat de acties overeenkomstig de toepasselijke communautaire bepalingen worden beheerd en dat de hun ter beschikking gestelde middelen overeenkomstig de beginselen van goed financieel beheer worden gebruikt;
- d) zij verklaren dat de uitgavenaangiften die bij de Commissie worden ingediend, juist zijn en zien erop toe dat deze af-

komstig zijn van op controleerbare bewijsstukken gebaseerde boekhoudsystemen;

- e) zij doen het nodige om onregelmatigheden te voorkomen, om deze op te sporen en te herstellen; overeenkomstig de geldende wetgeving stellen zij de Commissie in kennis van onregelmatigheden en zij houden haar van het verloop van de administratieve en gerechtelijke procedures op de hoogte;
- f) zij werken samen met de Commissie om te garanderen dat de middelen van de Gemeenschap overeenkomstig het beginsel van goed financieel beheer worden gebruikt;
- g) zij vorderen de bedragen terug die als gevolg van geconstateerde onregelmatigheden verloren zijn gegaan, in voorkomend geval verhoogd met moratoire rente.

2. De Commissie vergewist zich in het kader van haar verantwoordelijkheid voor de uitvoering van de algemene begroting van de Europese Gemeenschap van het bestaan en van het in de lidstaten goed functioneren van zodanige beheers- en controlesystemen dat de middelen van de Gemeenschap op regelmatige en doeltreffende wijze worden gebruikt.

Onverminderd de bevoegdheden van de Europese Rekenkamer en de controle die de lidstaten overeenkomstig hun nationale wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen uitvoeren, mogen ambtenaren of andere personeelsleden van de Commissie op grond van de regelingen die in het kader van de in lid 1, punt f), bedoelde samenwerking met de lidstaten zijn overeengekomen, ter plaatse, met name door middel van steekproeven, de uit het Fonds gefinancierde maatregelen en de beheers- en controlesystemen controleren, welke controles ten minste één werkdag van tevoren worden aangekondigd. De Commissie licht de desbetreffende lidstaat daarover in, teneinde de nodige medewerking te verkrijgen. Ambtenaren of andere functionarissen van de betreffende lidstaat mogen aan deze controles deelnemen.

De Commissie kan de betreffende lidstaat verzoeken een controle ter plaatse uit te voeren om de regelmatigheid van een of meer maatregelen na te gaan. Ambtenaren of andere personeelsleden van de Commissie mogen aan deze controles deelnemen.

3. Na de nodige verificaties te hebben verricht, schort de Commissie in de volgende gevallen de tussentijdse betaling op:

- a) indien een lidstaat de acties niet ten uitvoer legt zoals in de medefinancieringsbeschikking is overeengekomen,
- of
- b) indien een actie of een deel van een actie geen volledige of gedeeltelijke medefinanciering door het Fonds rechtvaardigt.

In die gevallen verzoekt de Commissie onder vermelding van haar redenen de lidstaat zijn opmerkingen te maken en, in voorkomend geval, de eventuele correcties aan te brengen, een en ander binnen een bepaalde termijn.

4. Na het verstrijken van de door de Commissie gestelde termijn en indien geen overeenstemming is bereikt en de lidstaat de correcties niet heeft aangebracht, kan de Commissie, rekening houdend met de eventuele opmerkingen van de lidstaat, besluiten binnen een termijn van drie maanden:

- a) de in artikel 15, lid 2, bedoelde tussentijdse betaling te verlagen,
- of
- b) tot de vereiste financiële correcties over te gaan door de deelname van het Fonds aan de betrokken maatregel geheel of gedeeltelijk in te trekken.

Indien geen besluit wordt genomen om overeenkomstig punt a) of punt b) op te treden, neemt de opschorting van de tussentijdse betalingen onverwijld een einde.

Artikel 17

Financiële correcties

1. Het behoort in de eerste plaats tot de taak van de lidstaten om onregelmatigheden te vervolgen en om handelend op te treden wanneer een belangrijke wijziging wordt vastgesteld die de aard of de voorwaarden van de tenuitvoerlegging of van de controle van een actie beïnvloedt, en om de nodige financiële correcties uit te voeren.

De lidstaten voeren de in verband met de individuele of structurele onregelmatigheid geboden financiële correcties uit. De correcties die de lidstaat uitvoert, bestaan uit een volledige of gedeeltelijke intrekking van de communautaire bijdrage. De aldus vrijgekomen communautaire middelen kunnen, met inachtneming van een volgens de in artikel 19, lid 2, bedoelde procedure vast te stellen nadere regeling, door de lidstaat opnieuw worden aangewend voor acties die onder hetzelfde actiegebied vallen als bedoeld in artikel 3.

2. Indien de Commissie, na de nodige verificaties te hebben verricht, concludeert: dat een lidstaat de verplichtingen die uit hoofde van lid 1 van het onderhavige artikel op hem rusten, niet is nagekomen, is het bepaalde in artikel 16, leden 3 en 4, van toepassing.

3. Ieder onverschuldigd betaald bedrag moet aan de Commissie worden terugbetaald, verhoogd met moratoire rente.

Artikel 18

Follow-up en evaluatie

1. In elke lidstaat neemt de verantwoordelijke autoriteit de nodige maatregelen om voor de follow-up en de evaluatie van de acties zorg te dragen.

Daartoe worden in de overeenkomsten die deze autoriteit met de organisaties die met de uitvoering van de acties belast zijn, sluit, bepalingen opgenomen betreffende de verplichting om ten minste eenmaal per jaar gedetailleerd verslag uit te brengen over de stand van de uitvoering van de actie en over de verwezenlijking van de voor deze actie gestelde doelen.

2. De verantwoordelijke autoriteit doet de Commissie jaarlijks, overeenkomstig de regels die de Commissie volgens de in artikel 19, lid 2, bedoelde procedure heeft vastgesteld, financiële rekeningen toekomen en brengt haar een gedetailleerd verslag uit over de tenuitvoerlegging van de acties.

Voorts laat de verantwoordelijke instantie:

- a) met het oog op de in artikel 10 voorgeschreven herziening, een onafhankelijke tussentijdse evaluatie van de uitvoering van de acties verrichten,
- b) na de voltooiing van het programma een onafhankelijke evaluatie van de uitvoering en het effect van de tenuitvoergelegde acties verrichten.

Daartoe kan een bedrag van ten hoogste 1 % van het aan de lidstaat toegewezen bedrag worden gereserveerd.

Het evaluatieverslag wordt bij het eindverslag gevoegd.

3. De Commissie dient bij het Europees Parlement en bij de Raad uiterlijk op 31 december 2002 een tussentijds, en uiterlijk op 1 juni 2005 een eindverslag in.

HOOFDSTUK V

COMITÉ

Artikel 19

Comité

1. De Commissie wordt bijgestaan door een comité, bestaande uit vertegenwoordigers van de lidstaten en voorgezeten door de vertegenwoordiger van de Commissie.

2. In de gevallen waarin naar dit lid wordt verwezen, is de raadplegingsprocedure van artikel 3 van Besluit 1999/468/EG, met inachtneming van artikel 7, lid 3, van dat besluit van toepassing.

3. Het Comité kan elk door zijn voorzitter of door een vertegenwoordiger van een lidstaat voorgelegd vraagstuk dat onder deze beschikking valt, behandelen.

HOOFDSTUK VI

BIJZONDERE BEPALINGEN BETREFFENDE DE NOODMAATREGELEN

Artikel 20

Bijzondere bepalingen betreffende de noodmaatregelen

1. Onverminderd het bepaalde in de artikelen 6 tot en met 19 zijn de bepalingen in de leden 2 tot en met 5 van toepassing.

2. De financiële steun uit het Fonds is tot de duur van zes maanden beperkt en mag niet meer dan 80 % van de kosten van elke maatregel bedragen.

3. De lidstaat, respectievelijk de lidstaten die door de in artikel 5, lid 1, bedoelde massale toevloed wordt/worden getroffen, legt, respectievelijk leggen de Commissie een behoeftenstaat voor en een plan voor tenuitvoerlegging van noodmaatregelen, dat een beschrijving van de voorgenomen acties en van de met de uitvoering ervan belaste lichamen behelst.

4. De Commissie, rekening houdend met de in artikel 8 genoemde criteria, onderzoekt en selecteert de door de lidstaat, respectievelijk de lidstaten ingediende projecten.

5. De beschikbare middelen worden in voorkomend geval als volgt onder de lidstaten verdeeld:

- a) voor 80 % van de middelen: naar evenredigheid van het aantal personen dat in elke betrokken lidstaat in het kader van de in artikel 5, lid 1, bedoelde massale toevloed, is binnengekomen,
- b) voor 20 % van de middelen: op basis van de kwaliteit van de ingediende projecten.

HOOFDSTUK VII

OVERGANGSBEPALINGEN

Artikel 21

Overgangsbepalingen

In verband met de tenuitvoerlegging van deze beschikking gedurende het eerste jaar deelt de Commissie de lidstaten de geraamde bedragen mede welke hen uiterlijk twee weken na de vankrachtwording van deze beschikking worden toegewezen. Indien het Bureau voor de Statistiek der Europese Gemeenschappen nog niet over alle vereiste statistische gegevens als bedoeld in artikel 9, beschikt, worden de door de lidstaten

verstrekke cijfers in aanmerking genomen; in dat geval stelt de Commissie volgens de in artikel 19, lid 2, bedoelde procedure de regels vast betreffende de interpretatie van de door de lidstaten verstrekke statistische gegevens.

In afwijking van artikel 12 mogen voor het begrotingsjaar 2000 tussen 1 januari 2000 en de datum van goedkeuring van het verzoek om medefinanciering werkelijk betaalde uitgaven voor steun uit het Fonds in aanmerking worden genomen.

HOOFDSTUK VIII

SLOTBEPALINGEN

Artikel 22

Toepassingsbepalingen

1. De Commissie is met de toepassing van deze beschikking belast.

2. In voorkomend geval stelt de Commissie overeenkomstig de in artikel 19, lid 2, bedoelde procedure elke andere voor de toepassing van deze beschikking nodige bepaling vast.

Artikel 23

Herzieningsclausule

Op voorstel van de Commissie beziet de Raad uiterlijk op 31 december 2004 deze beschikking opnieuw.

Artikel 24

Adressaten

Deze beschikking is gericht tot de lidstaten.